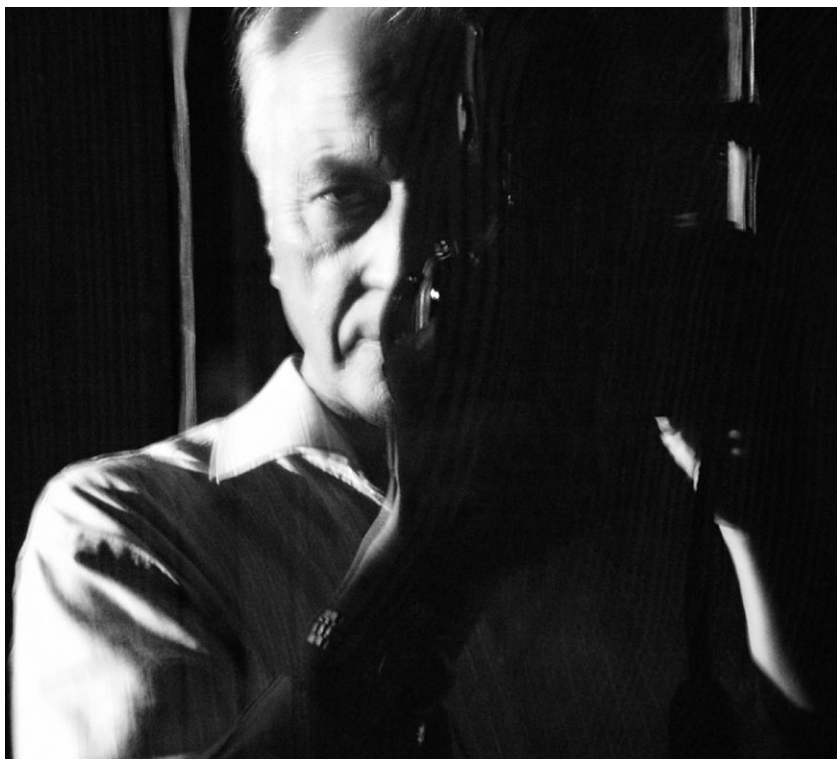

JOSEF LOUDA

ČLOVĚK FOTOGRAF

Krédo: NEUBLIŽOVAT – POMÁHAT

www.fotomotiv.cz
e-mail: louda@fotomotiv.cz

PhDr. Josef LOUDA CURRICULUM VITAE

Narozen 9. 4. 1947 v Klatovech. Po ukončení ZDŠ v Přešticích s vyznamenáním – učený poměr zedník, Pozemní stavby Plzeň. Od r. 1963 do r. 1967 Střední průmyslová škola stavební – obor vodohospodářský v Plzni. Vojenská základní služba v letech 1967–1969 (1. rok Milovice, 2. rok Hlohovec, ppor.). Poté kanalizační mistr – Pražské silniční a vodohospodářské stavby. Po politických prověrkách v roce 1971 skončil na 22 let ve Sběrných surovinách, kde 20 let pracoval ve funkci vedoucího podnikového údržby, následně dva roky ve funkci výrobně-technického náměstka ředitele. Při zaměstnání dálková studia na FF UK – psychologie, sociologie a pedagogika dospělých. Rigorózní práce na téma Základy ekologie a ekologická výchova v kontextu způsobu života. Od roku 1993 – Public Relations TV NOVA. Inicioval vznik Nadace Novy, organizoval největší charitativní koncerty pro mentálně postižené a tím založil jejich tradici v rámci TV Nova. Od roku 2000 nezávislý fotograf a publicista.

Desítky titulních stran, stovky otištěných fotografií, článků, reportáží, rozhovorů, několik samostatných výstav, trojnásobný vítěz soutěže Praha fotografická. Autor projektu Múza očima múz, autor námětu televizního dokumentu Bratři Saudkové, autor knih Neobyčejná setkání a Vábivé záhyby. Vždy nestraník.

Jiří Adamec, režisér

Louda Josef...pravda nikdy jsem s ním nebyl na pivu, nevím, kde se narodil, ani jestli je ženatý nebo jestli má nějaké děti...nevím o něm prostě skoro nic. Ano, je to moje vina, protože bych měl být informovaný, v případě Josefa Loudy dokonce vzdělaný. Josef Louda je totiž člověk – fotograf, který sice nikdy nechyběl nikde, kde se v záři kamerových blesků objevovali ti, o nichž čtenáři nejrozumnějších seriálních i jiných periodik rádi čtou... a ještě raději se dívají na jejich fotografie, Smutné, veselé, osobní i jen zajímavě informativní. Josef Louda, jak ho vnímám já, se sice obvykle účastnil obecného „honu na tváře“, ale vždy se z jeho fotoaparátu objevilo na veřejnosti něco o dost jiného, než jen účelová fotografie pro tramvajovou kratochvíli. Jeho fotky se objevovaly a stále, zaplať Bůh, objevují v tisku i při seriálních, ba přímo až vážných rozhovorech s osobnostmi,

kterých je ale oproti běžným bulvárním informačním jednohubkám v posledních letech jako šafránu. Jako by je snad čtenáři nechtěli číst, jako by bylo obtížné seriální věci být jen vnímat. Ale tenhle pán, stojící vždy v bleskající první řadě, ale jaksi malinko stranou dravců, se nevzdával a nevzdává. Stojí o to, aby se v novinách nebo v časopise objevila fotka objektu nejbližší, aby mu dobře sloužila, aby ten, kdo je focen, byl v harmonii s tím, který fotí. U dravců má člověk často pocit, že ze stovek blesků, které ke svým objektům vyšlou, nakonec vyberou snímek nejotřesnější, kterých existuje nadbytek i u prokazatelných idolů celosvětové krásy...natož u běžného smrtelníka, tam je třeba u fotografa velký cit a hodně práce. To všechno Josef Louda, podle mých zkušeností, má.

A umí.

Josef Louda umí!

Jana Adámková, moderátorka

Oscar Wilde kdysi řekl, že život je zrcadlo a umění skutečnost. Josef Louda svými fotografiemi nastavuje zrcadlo životu a nám obyčejným smrtelníkům dává možnost vstoupit do světa jeho múz a představ, které nás jen tak chytí za ruku a svou kreativní hrou světů a stínů dokážou vyburcovat k zamyšlení nad opravdovou realitou, která je v jeho podání často tak krásná. K zamyšlení nad tím, že opravdová skutečnost je umění a to umění jsme my. Za to mu moc děkuji.

Zlata Adamovská, herečka a dabérka

Milý Josefe,

vidíte, nikdy jsem vás vlastně takhle neoslovila. Na své profesní cestě jsem potkala spoustu významných umělců, režisérů, kameramanů a samozřejmě také fotografů. Byli jich desítky, kterým jsem pózovala před objektivem. Svého času jsem si pak ve své knihovně před knihy stavěla fotky, které se opravdu „povedly“ nebo byly něčím výjimečné. Jestli vás to potěší, jedna byla od vás.

Blanka Adensamová, akademická malířka a sklářská sochařka, nositelka několika mezinárodních ocenění. Řekla bych, že pan fotograf Josef Louda je vzácný člověk. Následně vysvětlím čím – v dnešní přematerializované době, kdy všechno se točí kolem peněz (bohužel) a peníze o všem rozhodují a jsou téměř dominantou úspěchu, mám dojem, že tento pán je toho výjimkou, až mám někdy pocit jako by se ho to netýkalo. Jako by byl z jiného světa. Je to velmi vzácné hlavně v oboru fotografie, kde někteří dnešní fotografové nevědí, kolik nul nejlépe za cifru přidat... Tak u pana Loudy se mi to jeví tak, jako by se odhmotnil od těchto nešvarů, vlastně je více oduševnělý než materialistický, což je krásné... Ale aby to nebyly jen superlativy, tak musím přidat, že i vroubek má, ale ten nechci popisovat, protože je přednější jeho duše – on o tom vroubku dobře ví, protože jsem mu to při své povaze (jsem velmistr dělat si svou upřímností nepřátele a už jich je požehnaně!) již několikrát řekla, že je mi to líto, že ten nedostateček má, ale už je asi pozdě chtít na něm, aby ho odstranil, takže jej toleruji a nezveřejním, protože chci o něm psát to lepší a čeho je mnohem víc: je moc hodný, laskavý, nesmírně pracovitý, extrémně poctivý a obětavý... A fotí jako o život (mohl by ubrat)...

Pavel Anděl, herec a producent

Josef je pro mě takový tajemný muž, který se velmi nečekaně zjevuje a stejně nečekaně mizí. Mezitím mačká spoušť, pro mě v situacích, které absolutně nepovažuji za fotogenické, ale vždy z toho nakonec vykouzlí fotky, které v sobě mají poezii okamžiku. Vlastně ani nevím, jak k tomu došlo, ale má můj respekt a jako málokterému fotografovi důvěřuji. Je to takové zvláště intimní pouto na dálku, nikdy nevyslovená spřízněnost. Možná jeho rodiště – Klatovy-Přeštice tomu dávají nějaký vnitřní smysl. Kdo ví.

Miroslav Antl, senátor a vysokoškolský pedagog

S panem Josefem Loudou jsem se poprvé setkal (jako státní zástupce) před asi patnácti lety jako s fotografem při rozhovoru a fotografování pro nějaký týdeník či měsíčník – a od té doby jsme se spolu vídali i jako lidé. I když Mistr (jako vynikající fotograf-profesionál) měl samozřejmě vždy po ruce fotoaparát. Povídali jsme vždy o všem možném – a každé povídání s ním bylo přínosné a přitom pohodové. Ostatně všichni, kdo Josefa Loudu znáte, víte, o čem mluvím, respektive píši... I v době, kdy řešil své osobní problémy, vypadal pohodově a nad věcí. Prostě šarmantní člověk, přemýšlivý filozof, precizní profesionál – a umělec. Nejen umělec a mistr fotografie, ale i života... S Josefem Loudou se budu vždy rád potkávat – a přeji mu pevné zdraví, štěstí a nezdolný optimismus (a v této době i notnou dávku otrlosti)!

Jiří Balvín, generální ředitel TV ÓČKO

Pepíka znám???, ani nevím kolik let. A nedávno mi napsal, že uvažuje o konci své fotografické kariéry... Blázen!!! To je jako, kdyby slavný „strejda“ Karel Vlach řekl, že už nebude dirigovat a že půjde do penze..., ha, ha...dirigoval až do své krásné smrti. A to, milý Pepíku, čeká i tebe! Budeš nás muset fotografovat, vymýšlet stále nové a nové nápady, oblažovat nás tvou dobrou náladou a vždy laskavým slovem. Těším se na Tebe, těším se na Tvoji další a další výstavu. Pepíku, drž se!!!

Bára **Basiková**, zpěvačka

Pan Josef je velice příjemný a decentní pán, i když se s ním setkávám většinou na akcích, kde se pokorně tlačí v davu všech možných a nemožných (to především) paparazziů. Avšak na rozdíl od nich není nikdy nepříjemný nebo dokonce arogantní. Jeho slušnost a skromnost jsou v dnešním šoubyznysu ojedinělé a nejen proto si ho velice vážím. Nehledě na krásné obrázky, které s láskou tvoří... A také si spolu vždycky pěkně popovídáme. Je to člověk ze „staré školy“ a takových je dnes už zoufale málo. Jsem ráda, že se známe a k jeho jubileu mu přeji dobré zdraví a stálou radost ze života.

Zuzana **Baudyšová**, zakladatelka a ředitelka Nadace Naše dítě

Milý Mistře fotografie,

co jsem to zaslechla za úvahy, nechat všelikého kvaltování... o poslední výstavě... a další nekonstruktivní myšlenky? Pevně věřím, že z vaší kumštovní dílny vzejde na 100 % mnoho dalších portrétů, aktů, reportáží, fotek z přírody či tváří se svatozáří... Přeji vám, milý oslavenče, aby vás osobní umělecké vlohy i nadále nenechaly zahálet a stále vás fotografování těšilo a dávalo jeden ze smyslů života. Přeji vám do dalších let hodně radosti, spokojenosti, stále zdraví a úsměv!

Varhan Orchestrovič **Bauer**, dirigent Okamžitého Filmového Orchestru

Na panu Loudovi mě nejvíc baví, že, na rozdíl od bulvárních novinářů, má daleko větší všeobecný přehled o věcech, také má v sobě (ze současné společnosti bohužel mizející) kultivovanost. Laskavým přístupem vás odzbrojí a běžné fotografování se rázem stane zábavou.

Tereza **Bebarová**, herečka, zpěvačka a tanečnice

S panem Loudou se už nějaký ten pátek znám a musím říct, že je to člověk zajímavý, hloubavý, zkušený a lidský. Vzhledem k tomu, co za svou kariéru zažil, oplývá skromností a pokorou. Přeji vám, milý Josefe, ještě spoustu práce, která vás tak baví a naplňuje, hodně zdraví a energie a zachovejte si svůj nehynoucí optimismus.

Jessica **Bieske**, artistka

Drahý Josefíčku! A že toho bylo... Bylo moc neustálé práce, potýkání, nevděku a bezměrné vděčnosti i za maličkosti, chvály a setkávání s příznivci duše tvé, radosti z počínání a z chvějivého smutku z ukončení? Ty prostě nekončíš!!! Rozsah tvé tvůrčí práce sahá do nekonečna, bude pokračovat ve věčnosti přírody a třeba také lidstva (beru v úvahu naši lidskou nevděčnost a neschopnost pochopit, proč jsme na světě, a proč žijeme).

Tělo umře, ale nikdy neumře tvůrce duší, také velké umění a vytvoření věčnosti formou fotografování. Paměť... paměť... paměť – to je to, co nás dráždí, povzbuzuje naši mysl a duši, žene nás dopředu v neustálém hledání vlastního JÁ! Tys nešil boty, neobjevil Ameriku, nepekl chleba, ale dal jsi lidem vzpomínku! To je to, co člověk potřebuje – zastavit čas, podívat se zpět a říct, jak si žil a co udělal ve svém životě. To je krásné, co jsi v životě dělal!!! Tak si můžeš říct, žeš nic nepromarnil, naplnil jsi

čas jako řeka moře, jako moře plný oceán. Ta síť má nevyčísitelné hodnoty, a to je TVOJE PRÁCE. Vážím si toho, cením si tvého elánu a chuti do práce. A v duchu si říkám: jdi dál, nevzdávej se, máš pro co žít!!!

Lucie **Bílá**, zpěvačka všemi milovaná

Málokoho na různých veřejných akcích tak ráda potkávám jako právě Josefa Loudu. Míjíme se snad celou kariéru a já si vždycky při každém setkání říkám, jak moc mám ráda tradice. Kdyby se mi někde v davu ztratil, mrzelo by mě to. Vlastně o něm tak málo vím, a přesto ho díky jeho laskavým očím a milému úsměvu považuji za sobě blízkého člověka... Přeuji vám, Josíčku, hodně štěstí, pevnou ruku, v ní dobrý foťák a před vámi nějaký motivující objekt. Kéž bych to pro vás mohla být co nejdéle já.

Josef **Blecha**, Mistr karikatury

Josef Louda? Nevěřím... Nevěřím, že J. L. pověsí fotografování na hřebík. Fotoaparát patří k jeho tělu, aniž přesně vím, od kdy mu k němu přirostl. Klidně mu dopřeji tužku, pero, psací stroj, či nejpravděpodobněji počítač k jeho zaujatému psaní. Sám dobře ví, že je obdařen nadmíru vnímavým okem. Přeci jen si jej však neumím představit jako v doupěti zalezlého spisovatele, který pohrdl publikem, společnosti známých i méně známých osobností, v níž se s takovou nonšalantností pohybuje. Navíc dovede sbližovat dosud nesbližené. Netají se přeci právě tím, že na svých výstavách jej, stejně jako ukázat nové vlastní práce, baví spřádat plány, kdo bude pozván, kdo koho zaujme, kdo mu bude vděčný za unikátní příležitost poznat onu či onoho. I proto se těším na jeho další (nikoliv poslední) výstavu a přeji mu mnoho šťastných nepromarněných okamžiků za hledáčkem, kterými naplňuje své nápadité projekty vzdávající hold lidské tváři, klínům a kdoví jakým dalším tvarům.

Ať jej osvítl i bez „svatozáře“, na kterou si beztak nepotrpí.

Mahulena **Bočanová**, herečka a moderátorka

Je velmi těžké ve vašem případě nebýt stručná... Napadá mě jen pár slov, a to je SLUŠNOST, NĚHA, INTELIGENCE, POKORA, OSTROV POCHOPENÍ A BEZPEČÍ v té smečce blesků a strkanic, vnímání se navzájem v tom chumlu nebezpečí jako jinak barevní lidé mezi všemi, asi je to těžké pochopit, ale vy mě, milý a nezapomenutelný pane fotografe, Josefe Loudo, chápete... Děkuji za ty roky velkorysého a lidského pochopení.

Jiřina **Bohdalová**, Paní herečka, vpravdě národní umělkyně

Když jsem se narodila, patřilo k dobrému tónu rodiny (každé, i té nepřilíš zámožné!) navštívit jednou do roka fotoateliér. V hledáčku fotoaparátu a ve studiu jsem se poprvé ocitla coby miminko, ležíc na kožešince. Tvářím se na té pěkné fotce velmi spokojeně, fotoaparát, ani mistra fotografa, jsem vůbec nevnímala – a fotka je to dokonalá! Dodnes se nad ní chechtá celá naše rodina. Pozor: ten první fotograf byl ve svém oboru Mistr! Svou práci odvedl dokonale... Neobtěžoval. Byl neviditelný. Přesný. Věrný. Ach, kde ty časy jsou...!

Díky své profesi jsem ve svém hereckém životě musela doslova bolestně vytrpět útoky mnoha fotoreportérů, kteří o poslání svého kumštu neměli ani páru. Obtěžovali. Byli hlavně viditelní. Nepřesní. Nevěrní. A dokonce zrádci a zlí! Jen občas jsem trefila na výjimky. Na lidi vnímavé. Slušné. Neviditelné při práci, ale s viditelnými, přesnými a dokonalými výsledky.

Mezi nejlepší současné profesionální fotografie už dlouho považuju Josefa Loudy. Vždy jsem se s ním shodla jak na práci, tak na jejím výsledku. Při fotografování s Josefem Loudou mívám totiž pokaždé podobný pocit, který mě nejspíš provázel, když mě rodiče poprvé šoupli na kožešinku ve fotoateliéru... Pocit jistoty, klidu a pohody... A vím, že se můžu spolehnout.

Nela **Boudová**, herečka

Na Josefovi mě fascinuje to, že nerespektuje běh času. Vlastně jsem nikdy nemusela přemýšlet o jeho věku, protože od chvíle, co jsme se poznali, jsem zjistila, že jeho aktivita a zájem o okolní svět je nezlomná. Co nás spojuje, je především smysl a láska pro poezii. Obdivuji, že se nebojí realizovat své fantazie a nápady. Jeho sbírku fotografií nejintimnějších ženských míst doprovázené básněmi ode mne dostaly všechny mé kamarádky. Přeji Josefovi spoustu polibků múz a dobré lidi kolem sebe.

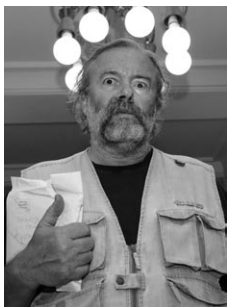
Lubomír **Brabec**, kytarový virtuóz

Vzpomínám, jak jsem seděl zahloubán a zamyšlen v kavárně a najednou oknem vidím, jak na mne míří objektiv. Blesklo to a já chtěl vyběhnout a fotografa pořádně prohnat. Najednou však za sklem vidím bezelstný úsměv Josefa Loudy a vše je náhle odpuštěno. Druhý den přišly fotografie. A byly krásné! Takové, jaký je svět Josefa Loudy. Upřímné, bezelstné a plné poezie, ale také odvážné a plné vtipu a nápadů, vždy vypovídající cosi o fotografovaném objektu, ale také vždy vypovídající cosi o fotografovi. Mám takové snímky rád. Mám rád Josefa Loudy.

Vladimír **Brabec**, herec

Kdykoli jsme se v divadle setkali, měl jsem radost, že se vidíme, a dokonce jsem se na vás těšil. Vždycky jsem se upřímně bavil, když jste mě v tom tempu u vchodu do divadla dorovnával pod onen veliký lustr. Jsem rád, že jste váš „fotonápad“ dotáhl až do konce. Doufám, že nám budoucnost dovolí se setkat o něco déle a popít společně dobrého vína.

Jan **Brabenec**, spisovatel, poeta, varhaník, vídeňský galerista a mnohý jiný ista
JOSEF LOUDA, BÁSNÍK OKAMŽIKU.

Poetové potřebovali dříve k vyjádření svých emocí pero. Nyní unavují klávesy počítače.

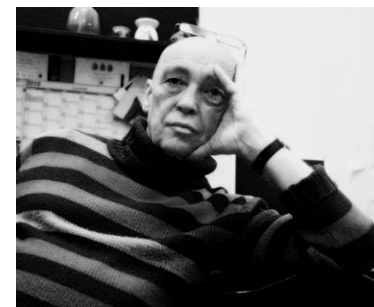
Josef Louda tohle nikdy nepotřeboval. Jemu stačí k orlímu nosu, orlí zrak a okamžik, kdy ví a tiskne spoušť. Naštěstí jen u fotoaparátu. Rád ho potkávám, rád ho mímím, abych ho potkal. Josef je člověk, který nehledá sebe, sebe už zapomněl, hledá smysl. Podstatu a důvod proč. Je filozof světla a umí se dívat jinak.

Tam, kde člověk nechce být viděn, on vidí a zaznamená. Je dokumentarista neuchopitelného, tak pomíjivého, jako je štěstí a mládí. Je pozorovatelem a něžným souputníkem krásy, která nás mnohdy mívá, protože ji neumíme poznat.

Josef dokáže přijít, a aniž by cokoli dělal se světly, umí seřadit reflektory na sebe a potom získá pozornost svým tichým projevem, který plyne od jednoho zážitku k druhému poznání a je k nepřerušení, protože by to byla škoda. Je tichým pozorovatelem hlasitého života. Pepík je naštěstí můj kamarád a to je dobře.

Lubomír **Brožek**, básník, předseda Klubu pražských spisovatelů

Znám básníky, kteří za celý svůj život nenapsali jediný verš. A znám autory mnoha sbírek, kteří básníky nikdy nebudou. O těch druhých mluvit nechci, člověk si přece jenom s léty zvykne neplýtvat slovy. Avšak co se týče těch prvních, hned se ti, milý příteli Josefe, spěchám omluvit. Ve skutečnosti si nejsem jist, zda přece jenom někde v šuplíku neschovááš pár plachých veršů – a pokud ano, nebudu vyzvídat ani jméno Múzy, ani její věk, a už vůbec ne, kde je jí konec. Múzy, jak oba víme, se objevují stejně nečekaně, jako mizí. Tedy většinou to tak bývá – kromě jedné výjimky. Ano, je to ta, kterou každý básník chová ve svém srdci a jež ho neopustí, dokud srdce bije. Říkejme jí třeba Charisma neboli dar. Ostatně, není až tak důležité, jak ji budeme nazývat. Podstatnější je, v čem Charisma spočívá, čím nás dokáže obdarovat. Například schopností zachytit okamžik, stisknout prst na spoušti dříve než Faust stačí říci: Vteřino, stůj, jsi krásná. Ano, fotografové jsou svým způsobem básníci okamžiku. A protože, příteli, jsi nejenom básník, ale především laskavý člověk, i tvá Múza je laskavá a miluje člověka. Kdo by snad pochyboval, ať se podívá na tvé fotografie. Ať už je na nich cokoli a kdokoli, je tam vždycky Charisma Josefa Loudy

Aleš **Cibulka** a Michal **Jagelka**, moderátoři, herci a partneři

Aleš: Právě přede mnou leží dvě fotografie. Jedna je z konce roku 1997 a ta druhá je úplně čerstvá, tedy z ledna 2012. Obě tedy od sebe dělí patnáct let! Společné mají dvě věci. Tak zaprvé: na obou jsem já (i když už to moc nevypadá – na jedné je roztomilý zajíc a na druhé tloustnoucí pětatřicátník), ale co je důležité, autorem obou je Josef Louda!

Dá-li se to tak nazvat, Josífku, jsi tedy už víc než 15 let mým dvorním fotografem. Zmapoval jsi mé začátky ve Snídani s Novou, byl jsi prvním novinářem, který kdy se mnou udělal „opravdovský“ rozhovor do novin, tenkrát do týdeníku ANO. Nikdy jsi nechyběl na žádné akci, kterou jsem kdy pořádal, ať to byly křty knížek, kalendářů, všechny akce s Jiřinkou Jiráskovou, Evou Pilarovou, Václavem Havlem nebo setkání v rozhlasovém Toboganu. Zaznamenal jsi vlastně celý náš dvanáctiletý vztah s Michalem. Kam jsme dorazili, tam jsi byl. A vždycky s dobrou náladou. A když jsme dorazili domů, už jsme měli

v mailu tvé fotografie z akce, kterou jsme právě opustili. Jak to stíháš, to dodnes nevíme.

Michal: Ano, až bude někdo po naší smrti vydávat naši monografii (pochybujeme, že se to někdy stane), stačí, když navštíví tvůj archiv, tam najde všechno. Už dvanáct let vlastně děláš náš časosběrný fotografický dokument.

Ještě bychom ale rádi připomněli tvou činnost vzdělávací a osvětovou. Jak jen tuhle naši oblíbenou historku vyprávět decentně... No, když jsme byli před lety na tvé roztomilé výstavě fotografií dámských klínů, udiveně jsme sledovali tvé snímky. Zeptal ses nás, nad čím tam žasneme a my ti tenkrát řekli: „Josífk, tak to jsou ty ... Díky tobě je konečně vidíme!!!“ Tak jsme díky tobě i trochu vzdělanější.

Aleš a Michal: Pepo, ať se ti daří, přejeme hlavně hodně zdraví, aby tě nikdy nepřešla tvá vynalézavost a schopnost přesvědčovat. Jednou jsme byli svědky toho, jak jsi během společného focení na pár minut zmizel a během nich přesvědčil servírky místní restaurace, aby ti šly pózovat.

S tebou se člověk fakt nenudí. Když jsme moderovali vernisáž tvé výstavy v televizním Klubu Rohlík, přišlo za tebou víc než padesát gratulantů. Všichni vystupovali, hovořili, blahopřáli ti. Moderovali jsme v kuse skoro pět hodin. Od té doby nás už nic v naší profesi (díky tobě) nepřekvapí. Ale na druhou stranu to byl důkaz, že tě lidé mají rádi. A my taky. Tak ještě jednou všechno nej!!!

PS: Jo a ještě něco, už nás NIKDY nefot! Díky tvým snímkům si totiž uvědomujeme, jak STRAŠNĚ RYCHLE stárneme!

Jan Cimický, psychiatr, spisovatel, básník a překladatel

Jsou lidé plní energie a ani přibývajících roky na jejich životním náboji nemohou nic změnit. Vážím si těch, co si dovolí ten přepych a nešlapou po vyspravené asfaltce, pěkně podle jasných rozcestníků a s navigací v ruce, ale naopak těch, co se nebojí vydat po obyčejných pěšinkách někde v polích. Těch, co se nebojí, že ta pěšinka někde skončí u neprostupného šípkového a trnitého křoví, a dál se prodírat znamená přijít nejen o košili, ale podrápat se až do krve. Pepík Louda patří právě k těm. A tak docela zapomněl stárnout, dokáže i dnes propadnout všem klukovinám, které dospělého chlapa napadnou, a navíc je dovést až do konce. Asi proto na druhé přenáší empaticky dobrou náladu a dodává jim energii. Nějak si neumím představit, že by nepatřil mezi mé skvělé kamarády!

František Cinger, spisovatel a novinář

CHVÁLA ZÁHYBŮ JOSEFA LOUDY

„Můžete si couvnout,“ vyzval mě Josef Louda ve vchodu Paláce knih Luxor. Nic zlého netuše jsem udělal dva kroky vzad. „Dobrý, takhle zůstaňte,“ uklidňoval mě. A párkrát zavrňela spoušť jeho fotoaparátu. A bylo to. Večer mi na mailu přistála moje fotografie se svatozáří! Josef mě potřeboval dostat do toho správného postavení, abych se sešel s kruhovým světlem na stropě. Po čase jsem zjistil, že ho lákalo nejen světlo na Václavském náměstí v Praze, ale v řadě dalších místností a paláců a že z této série udělal kouzelnou výstavu. Počítat je nemá smysl, ale je to docela dlouhý seznam.

Nejdůležitější na jeho práci je, že nechybí nikde, kde se něco „kulturního“ šustne. A spoušť má vždy připravenou. A přemýšlí. Ocenil jsem jeho zápal i zájem, když jsem si četl verše kamaráda Pavla Verneru v jeho knize fotografií nazvané Vábivé záhyby (2007). Nejen fotografie, ale žena je mu trvalou inspirací! Ať to vydrží co nejdýl!

Není divu, že nadchl pro fotografování plno lidí, včetně Evy Pilarové. Dobře totiž ví, že ho to nijak neohrozí, naopak má o to víc kamarádů. Na dobrou fotku totiž musí být „oko“, a to žádný „automat“ nemá. Mimochodem, paní Pilarová to „oko“ má.

Takže se těším na další jeho fotky, i z událostí, kterých jsem se nestačil zúčastnit. Ale Josef ano. Je to všudybyl. Nápadítej všudybyl.

Ať se mu daří!

Miroslav Cipra, bývalý mistr v kulturistice, podnikatel a manažer Jitky Válkové

Stál jsi tak trochu u zrodu mé kariéry. Mé svaly se blýskly pro tvůj fotoaparát. Dnes už je sice nemám, ale krásné vzpomínky nám naštěstí zůstaly...

Zbigniew Czendlik, lanškrounský kněz

Pepík je tak trochu mimořádný „zjev“ mezi fotografy. Když jsem ho poprvé zahlédl na nějaké akci mezi mladými a dravými fotografy s foťákem, který by měl patřit už dávno do muzea, napadlo mne, že se jedná o nějakého frustrovaného, přestárlého mládence, který si léčí svoje trauma focením.

Kdyby toto první setkání bylo mým posledním, myslel bych si to o Pepíkovi dodnes. Díky Bohu, naše cesty se ještě mnohokrát protnuly, a tak mezi námi vzniklo přátelství, kterého si moc vážím. Okouzil mne svým taktem, skromností a se skrývajícím decentním úsměvem ve tváři, vyjadřujícím vnitřní pohodu.

Díky Pepíkovi jsem došel ještě k jednomu zajímavému poznání, a to takovému, že jeho a moje poslání jsou si velmi blízká a podobná. Já se snažím přiblížit lidem ten čtvrtý nebo pátý rozměr života a pokouším se ho dostat do srozumitelného třetího rozměru. Pepík ten třetí rozměr se snaží vtěsnat s velkým citem do rozměrů dvou. A daří se mu to úspěšně.

Mimo jiné i díky tomu, že má ukotvení v tom čtvrtém rozměru života.

Václav Čapek, scenárista, medailista a numismatik

Že fotografování je umění, to už prohlásili mnozí významní znalci, kritikové, vědci, historikové, a že to platí i pro jeho počínání, o tom nepochybují ani ti, kdo nejsou jeho kamarádi blízcí. Inu, platí i o něm slavný výrok Paula Klea – švýcarského malíře a grafika: „Umění nereprodukuje viditelné, ale činí je viditelným.“ A lze k tomu ještě dodat výrok Josefa Čapka: „Skutečný umělec se nepředvádí. Jest.“ No, když už jsme u těch slavných výroků slavných osobností, připomeňme si ještě jednu z největších osobností epochy renesance, Leonarda da Vinciho: „Řemeslu se naučí každý. Umění ne.“

A já bych už asi těžko vymyslel něco tak významného, aby ho to potěšilo, nebo vyvedlo z míry. Tak ať nám a nás stále pohotově fotí, ať nechybí nikdy nikde u všeho, co dokáže potěšit jeho i nás, a ať odolává všemu, čemu nás život odolávat nutí.

A těm, kdo se mohou na jeho tvorbu dívat, připomenu staré české přísloví: „Co neumíš pochválit, nehaň!“

A ty se, Josífků, nehaň!

František Ringo Čech, multiumělec – skladatel, textař, spisovatel, malíř, bubeník i kytarista, humorista-recesista i jiný ista

Josef Louda je jeden z nejlepších fotografů, které znám. Já osobně si myslím, že je to reinkarnace Josefa Sudka. Je všude, kde má být, není vlezlý a jeho vysoce profesionální práci téměř nepostřehneš. Nikdo neumí přičarovat velký kozy miskám s plochými hrudníky tak jako on! Dokáže dokonale rozostřit oči celebritám, aby divák nepostřehl, že v nich mají sračky a né duši! Nefotí nikdy černou pipinu z blízka a přesto při pohledu na jeho akty víš, že tam někde musí být! Nad jeho uměleckými akty se podle studie a průzkumu BIS nejvíc onanuje! Jeho fotky krásných žen též slouží k úspěšné léčbě homosexuality a k odběru spermatu pro Evropskou spermobanku. Těším se na jeho připravovanou knihu „Klitorisy manželek významných osobností“.

Chceš vědět, zda jsi pozoruhodná osobnost a něco znamenáš? Máš portrét od Loudy? Né? Tak jsi bezvýznamný hovno! Já ho mám!

Miloň Čepelka, herec Divadla Jára Cimrmana, rozhlasový moderátor

Neumím fotografovat. Ani mizerně. Ale mám rád fotografie. Neznám mnoho fotografů. Ale znám dr. Josefa Loudu. Udivuje mě, jak popírá jev označovaný slovy nomen omen. Je radost pozorovat ho při focení. Vidět, že každý aparát, sotva ho uchopí, stává se částí jeho těla. Co těla. Duše! On je sjednocuje. A je mnohotvárný. Kdysi mi dal knížku se snímky jistého tělesného zákoutí. Tajemné Vábivé záhyby (to je název) spojil s jasnými slovy básníků, protože kdybyste nevěděli, tápali byste. Leckde by vás napadlo, že je to snad vyfotografovaná duše. Zázrak. Devátý (nebo spíš první) světa div. Překvapení. Barevné proměny. Hra ústící v osud. Zvěčněné tušení. Zkratka: Josef Louda vidí a učí vidět. Sluší se poděkovat mu za to.

Lucie Černíková, zpěvačka a herečka

Zahlédnu-li na nějaké akci Josefa s fotoaparátem, hned mám lepší náladu.

Vím totiž, že je nablízku spřízněná duše, a že si určitě příjemně popovídáme a probereme něco zajímavého. A zároveň u toho vzniknou i nápadité fotografie, neboť Josef je, jak známo, člověk aktivní a tvůrčí. Tudíž na každé naše setkání zbude i hezká vzpomínka...

Petra Černocká, zpěvačka, herečka a moderátorka

Víte kolik já, díky všem těm létům v branži, znám fotografů? Znáám všechny ty tváře, u některých znám i jejich jména, některé už považuji vyloženě za své kamarády (i když nevím, jestli někde nedali k dispozici nějakou mou škaredou fotku), ale pan Louda, to je solitér. Vysoký, štíhlý, nepřehlédnutelný, a hlavně zdvořilý. Když se octnu na nějaké akci, kde to vypadá, že skoro nikoho neznám, okamžitě se k němu připojím, protože vím, že s ním mohu konverzovat na jakékoli téma, cítím se jaksi v bezpečí, vlastně mi nahrazuje mužský doprovod, který ten den s sebou nemám. Všimla jsem si, že nefotí jen známé tváře v dané situaci, často se baví tím,

že si situace vymýšlí sám, a dává tak fotce ještě nějaký další, zábavný rozměr. Znáám i jeho fotky, které nesouvisí s pohybem pražské smetánky, jsou vždycky s nápadem. A co mě těší je, že když mě někdy někde vyfotí a je to zajímavá fotka, tak mi ji pošle, jen tak pro radost. To nikdo jiný nedělá. A není to tím, že by měl víc času než jiní, on je prostě pozorný a rád dělá někomu radost. Takových lidí je stále méně, a tak jsem ráda, že ho znám.

Jan Černý, advokát advokátní kanceláře ČERNÝ–RAUPACHOVÁ

Několik desetiletí jsem byl přesvědčen, že jsem naprosto nefotogenický. Teprve doktor Louda mě svými snímky mé osoby přesvědčil o opaku. Na jeho fotografiích se cítím jako celebrita a už se nenechávám fotit od nikoho jiného, abych ten pocit neztratil. Díky, doktore Loudo!

Eva Čížkovská, herečka

Milý Pepíčku, pamatuji si na naše první setkání. Byl jsi jediný fotograf, který se nejprve zeptal, a až potom fotil. Naše focení, víc jak osm hodin dlouhé, byl krásný zážitek, a dnes již vzpomínka na něco, co bylo milé a na co ráda vzpomínám. Vždy jsi patřil a patříš mezi fotografe mému srdci blízké. Důkazem toho je, že tvé – naše – fotografie zdobí již několik let mou ložnici. Věřím, že své rozhodnutí přehodnotíš, dál nás budeš „obtěžovat“ svým objektivem a těšit naše srdce a duše svými nádhernými fotografiemi.

Wabi Daněk, zpěvák, básník a textař

Co říct k „poslední“ výstavě mého vrstevníka? Snad jen to, že u něj víc než neplatí ono ustálené „nomen-omen“. PhDr. Josef Louda totiž není žádný louda. Pokud se filmový maskér František Pilný neurazí, přisoudil bych jubilantovi jeho příjmení. Zkusmo jsem zabrouzдал internetem a výčet oslavencových aktivit mne překvapil, možná až skoro ohromil. A protože protagonista tohoto bulletinu přislíbil, že budu moci opravit drobnou chybu, která se vyskytla v knize Vábivé záhyby, činím tak s radostí. V mé básničce totiž vypadly dva řádky. Drobnost, řeknete si. Ale rytmus a vtip, smím-li to tak nazvat, se tím poněkud vytratily. Tak jen pro pořádek:

Zbraně sečné, zbraně palné,
zbraně nevalné i valné,
zbraně zvláštní, zbraně běžné,
zbraně mocné, zbraně něžné.
Nejmocnější z něžných zbraní
je v tvém klíně, moje paní!

A když už jsem u toho veršování,
jeden poněkud zaumný verš na závěr mého pajánu:

Mám rád pé há dé er Loudu,
neboť podle mého soudu
pluje, po vzoru všech bloudů,
neochvějně proti proudu.

Michal **David**, zpěvák, producent a skladatel

Milý kamaráde, Josefe Loudo,

bylo mi velkou ctí s tebou celá ta léta spolupracovat, a tak jsem rád, že i má maličkost přispěla k tvé sbírce svým nezajímavým, byť přeci jen trochu populárním ksichtem, ze kterého jsi mi ty vždy dokázal udělat koukatelný obličej. Jsem také poctěn tím, že jsi mě zařadil do svých výstav se svatozáří nad hlavou a udělal tím ze mě alespoň imaginárně světce.

Budu ti tedy přát dlouhý a pohodový život za spoustu té dobré práce, kterou jsi celou svou profesní dobu skvěle odváděl, a kdyby tě přeci jen to rentiérství omrzelo a dostal jsi zase chuť fotit, budu ti přát spousta invence a ostrý zrak, který je při této náročné disciplíně tak důležitý. Také ti přeji hodně zdraví a síly a užívej si života naplno, jen co to jde.

Prostě, žij NONSTOP.

Magdalena **Dietlová**, zakladatelka a někdejší šéfredaktorka magazínu Xantypa

Josef Louda je pro mě typický „lovec beze zbraní“, fotograf vášnivý i hravý, člověk vlídný a laskavý. Vždycky je na něm patrné, jak velice ho focení baví. Znáám jeho portréty, dívčí akty i momentky dvou starých babek tlačících kočárků s harampádím. Jedna je z Prahy a druhá z New Yorku. Vyznává totiž tři důležitá N: Náhodu, Nápad a Náladu. A ta jsou nakažlivá, což on velmi dobře ví. Jak jinak by získal jedinečné portréty Bohumila Hrabala, jak jinak by přemluvil třiatřicet fotografek do bláznivého projektu s hrající harfenistkou, jak jinak by získal tolik dívek ochotných se svléknout, aby mohl dva roky fotit ženské klíny...

A víte, čím fotí mrakodrapy? Rybím okem. A jaká je jeho nejúspěšnější fotka? Lachtan ve výskoku. Zaplatila mu cestu do Ameriky...

Josefa Loudu potkávám všude možné a pokaždé ho ráda vidím.

Jan **Dobiáš**, publicista, scenárista a moderátor

FOTOGRAFOVO OKO

Ano, fotograf má hlavu a ta by zdaleka neměla sloužit jen jako brašna na oči, které přikládá k hledáčku. Uvědomil jsem si to například v budově naší opery (bývalé Smetanovo divadlo), kde byla vernisáž pozoruhodné výstavy: Josef Louda si našel výbornou harfenistku, navíc krásnou ženu, a místo toho, aby ji fotografoval jen sám a ze všech stran – „předhodil“ ji jako objekt dalším ženám, pro něž je fotografický aparát příležitostí k výpovědi, nikoliv jen nějakým technickým přístrojem. A sám pak vyfotografoval paní fotografky (nejrůznějších profesí) společně s jejich objektem, napsal o nich stručné curriculum vitae – ale výstava byla o výpovědích jednotlivých fotografek na jedno téma – Múza očima múz.

Mohl bych dlouze disputovat o tom, co je těžší – zda fotografovat hory, květiny či lidi. Ale nebudu, protože vím (nebo si aspoň myslím), že u každého objektu by měl fotograf vědět, proč ho chce fotit právě tak, jak chce. A nemusí se to právě jmenovat „psychologický portrét“, jak se občas stává. Jde o to, že daný člověk (ten nejčastěji) něčím fotografa zaujme, něco je pro něho typické a když si toho fotograf všimne a dokáže zobrazit – je to venku na první, nejpozději druhý pohled.

Já tomu říkám zcela laicky „fotografické oko“, protože žádný fotograf nejsem a jen se skláním před těmi, kdo ho mají. Jeden z nich se jmenuje Josef Louda.

Miloslav **Dočekal**, emeritní policejní rada

Nedávno jsem z dlouhé chvíle dělal sumarizaci své přítomnosti na různých kulturních, společenských a profesních akcích. (Je nutno podotknout, že manželka již léta vše, co se týká mé osoby, vystřihuje z novin a časopisů a tyto výstřižky lepí do velkých sešitů.) Ani jsem nebyl nijak překvapen, že devadesát procent fotografií je od pana Josefa Loudy. Mohl bych být nadmíru domýšlivý a při mé příslovečné drzosti pokládat pana Loudu za svého osobního fotografa. Na jeho fotografiích vidím, jak strašně utíká čas.

Chtěl bych vyseknout poklonu, že i když se mi věkem pomalu z hlavy stěhují vlasy na záda, přibývají vrásky a šediny, jeho fotografie jsou ke mně šetrné a laskavé. Díky, pane Josefe Loudo.

Hana **Dolejší**, zakladatelka pražského Valášku

Josef Louda – co o něm říkám: Jožka člověk fotograf, úžasný machr, neskutečný profík!

A proto ti, ogare milý, vinšuju k téj krásnej 65. jubilejní výstavě hlavně abys byl zdravý a stále tak dravý, tož gořalka aj víno teče, muziganti ať ti hrajú, vytrubujú, nech ti tvé vášnivé foťácké hormony do stovky fungujú!

Zdeněk **Doležal**, majitel Nakladatelství BRÁNA

S Josefem Loudou jsem se seznámil na křtu knihy Báry Nesvadbové, kterou vydalo mé Nakladatelství BRÁNA. Od té doby jsme se viděli mnohokrát a dílo publicisty a fotografa Josefa Loudy jsem začal více vnímat.

Práce fotografa je podle mého názoru velice náročná, předpokládá nejen talent a píli, ale je třeba strávit spoustu času na mnoha rozličných akcích, pohybovat se po večerech ve světě celebrit a osobností našeho veřejného života a pokoušet se zachytit dění kolem sebe i duši lidí.

Josef Louda vytvořil během let nepřeberné množství nádherných fotografií, a proto si dovoluji říci, že fotografie je opravdu jeho životem. Mimo jiné mě velice zaujal jeho projekt s názvem Múza očima múzy a za unikátní součást jeho tvorby považuji velkoformátové fotografie. Také spojení tváře se svatozáří na fotografiích, které vytvořil, vypovídá hodně o jeho uměleckém projevu a přístupu

k životu. Na pracích Josefa Loudy je patrný nejen nápad, ale i vtip.

Jeho tvorba je pro mě inspirací například při obsahovém zaměření a ztvárnění obálek knih vydávaných v našem nakladatelství a řada Loudových fotografií je také součástí některých knih vydávaných v Nakladatelství BRÁNA.

Vážím si Josefa Loudy také jako člověka, který má jistě jako každý z nás i některé chyby, ale já ho znám jako milého, skromného muže, s nímž je velice příjemná spolupráce i posezení u kávy nebo sklenky vína. Proto závěrem: Josefe Loudo, vytvoř ještě mnoho dalších fotografií!

Jana **Doležalová**, Miss ČR 2004, moderátorka

Poprvé jsme se potkali v rámci společenské akce na břehu Vltavy v r. 2004, kdy jsem se jakožto čerstvá Miss teprve začínala orientovat ve vodách médií a showbusinessu. V té směsici přítomných eventových fotoreportérů, kteří byli na můj vkus poněkud „přidrží“, vyčníval Josef Louda svým vytříbeným chováním. Už jen zdánlivá maličkost, že se přišel nejprve představit, jej odlišila. Po té jsme se ponořili do rozhovoru, který si dodnes živě pamatuji. Záhy jsem pochopila, že nepatří do početných řad bulvárních fotoreportérů, ale do vzácné skupinky fotografů kvalitních jak po stránce umělecké, tak i lidské. A následující roky mě v tomto názoru upevnily. Josefe Loudo, nepřestávejte prosím fotit, fotografů vašeho formátu je v těchto vodách pramálo.

Michaela **Dolinová**, herečka, moderátorka a zpěvačka

Josef Louda mi onehdy napsal, že bude rád, když mu přispěji svým pohledem na něho, svým postřehem. Co jsem si prý myslela za ta léta, kdy mě fotil a přitom jsem zůstala jeho přítelkyní. Tak já to obměním. „A přesto!“ jsem zůstala jeho přítelkyní – jeho spřízněným člověkem. Známe se od roku 1994.

Josef Louda není fotograf nenápadný. Víte o něm od prvního okamžiku, kdy vstoupíte do davu lidí. Uchvátí si vás. Nespokojí se s letmým pohledem, pousmáním či hraným údivem do fotoaparátu. Pěkně si vás nasměruje, kam chce. Hraje doslova o milimetry. Vše ve mně protestuje, a když už se chystám jeho diktatuře vzbouřit, sám, jako dobrý psycholog, skončí a já pak na fotografiích vidím, jak přesnou měl představu.

Fotografové jsou zvláštní kasta lidí. Vypadají, že jim jde o dobré fotky – což tak určitě je, ale zároveň se vám dívají do duše. Dokáží přechytit záchvěvy strachu, obav, nervozity i klimakteria. Alespoň on takový je. Josef, první z mužů kolem mě, dokázal rozpoznat, že jsem zamilovaná. (Už párkrát, za tu dobu.) Sama nevím, proč právě jemu jsem byla ochotna se tak často svěřit. Možná, kdyby k focení dával psychiatrická sezení, to by se u něj dveře nezavřely. Nejdříve by nás „rozložil“ pomocí objektivu a poté, co bychom měly oči lehce navlhle a pás diskrétnosti spadlý, nás posadil do lenošky a nechal nás povídat. Josefe, to je takzvaná „díra na trhu“! Děkuji vám za vaši diskrétnost a slušnost, kterou se honosíte již téměř 20 let, co se známe. Vy máte právo mě vyfotit nehezku. (Ono to už jinak se mnou ani nepůjde.)

Petr **Dopita**, zpěvák a mistr světa ve hře na pilu

Josef Louda je v mých očích, a vím, že nejen v mých, člověkem laskavým, pozorným, srdečným, obětavým a vtipným jak v životě, tak i ve své profesi. Všechny tyto jeho vlastnosti jsou patrné v jeho tvorbě, kdy dokáže velmi citlivě zachytit kouzlo momentu, ale i vytvořit pozoruhodnou atmosféru v aranžovaných situacích. To z něj dělá profesionála vysokých kvalit, se kterým je potěšení spolupracovat. Jsem moc rád, že jej můžu nazývat svým kamarádem a mám upřímnou radost vždy, když se s ním setkám. Doufám, že svůj odchod do pasivity nemyslí tak úplně doslova. Byla by to velká škoda.

Ivan **Douda**, psycholog-drogolog

Josefa Loudu jsem, myslím, potkal před lety na Nově, kde jsme měli společně dělat jakési „tolkšou“. Nějak z toho sešlo a tak jsem se s ním potkával dále hlavně na různých večírcích „akcích“ jako s fotografem. Vždycky tam mě a moje manželky či partnerky fotil a já měl pocit, že plýtvá materiálem (jsem fotograficky odkojen Rolleiflexem 6x6 na 12 obrázků). Nějak se nám přihodilo kamarádství trvající až dodnes. Několikrát jsem byl na vernisážích jeho výstav, ale už tam nechodím, protože je tam vždycky moc narváno. Jako fotografa ho mám nějak zafixovaného, že fotí osobnosti (celebrity) a ženská ohanbí (píč.). Tyto dvě skupiny se ovšem často z valné části překrývají, takže je vlastně fotografem dosti monotematickým, který si teda dovedl vybrat.

Milan **Drobný**, zpěvák, skladatel, producent a autor kuchařek

Josef Louda? Známe dva Loudy a též jsou oba Pepíci. Ten první byl profesionální hráč karet, o něm se nechci zmiňovat, a ten druhý, v mém případě také PhDr., je nejen profesionální fotograf, ale co hlavní, on je cítěním výtvarník. A sakra dobrý. Viděl jsem několik jeho výstav a vždy něčím překvapil. Jedna z jeho předností je, že se tím, co dělá, baví, fotografování je jeho láska a samozřejmě, že je to na výsledcích vidět.

Nafotil spoustu osobností jak pro nějaký účel, ale také mnoho materiálu, jakoby jen tak. Až později se třeba něco hodilo. Nebo jen tak fotí kamarády v jejich soukromí bezplatně a jeho honorář je v tom, když vidí, že oni mají z toho radost. Samozřejmě, že je také velmi dobrý společník a debaty mohou směřovat do nejširšího spektra zábavy i vědomostí.

Pepo, přeji ti, aby si volné chvíle trávil co nejvydatněji, i když nevěřím, že by ses normálně „napnul“ a válel se jako dědek. Myslím, že si s fotografickým aparátem budeš rozumět ještě hodně dlouho.

Martin **Dudek**, novinář

Josef Louda je pro mě záhadným úkazem, kterým bych se ale rád někdy sám stal. Jen s ním jsem totiž zažil, že během necelé půlhodiny dokázal v Brně přesvědčit nám zcela neznámou dívku, aby přijela do Prahy a nafotila odvážné akty do jednoho dnes již zaniklého společenského týdeníku. A protože to nebyl jeho první úspěšný zářez v této oblasti, věřím, že kouzlo objektivu v jeho rukou má doslova hypnotickou moc, které rády a ochotně podléhají ženy jakéhokoliv věku. A já doufám, že mu toto magično vydrží, dokud mu dech bude sloužit a spoušť cvakat.

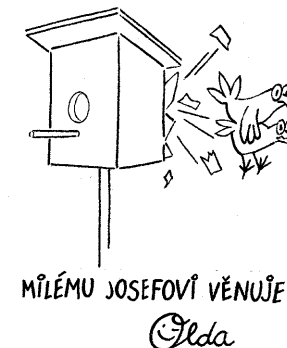
Oldřich **Dudek**, scenárista, spisovatel, výtvarník a humorista

Josef Louda je člověk inspirující svojí všudypřítomností a svojí výtečnou antisklerotickou schopností, protože odcházejíc z místa svého bydliště, nikdy si nezapomene vzít své fotografické náčiní, neboť Josef Louda je fotograf. Samozřejmě, že výtečný. Ráno vstává s fotoaparátem, večer jde spát s fotoaparátem, žije s fotoaparátem. Fotoaparát je jeho druhý dech, jeho druhý krevní oběh, jeho druhá míza. Když už jsem se zmínil o druhé míze Josefa Loudy, nemohu opomenout jeho džentlmenský

vztah k ženám, které Mistr většinou nikdy neopomene přivítat ve svém ateliéru starým českým pozdravem fotografů, proneseným decentně tlumeným hlasem. Ten pozdrav zní: „Pozor, vyletí ptáček!“

Tento pozdrav mě také přivedl k vytvoření přiložené kresby, která potvrzuje jen danou skutečnost, že Josef Louda je člověkem stoprocentně inspirujícím. Radostně inspirujícím. Což je k nezaplacení o to víc, že žijeme v době, kterou jsem shrnul do následujícího poznání: Co krok – to konfrontace, co cvok – to myslitel, co noc – to meditace, co den – to věřitel!

Vladka **Dufková**, dříve reportérka TV NOVA, nyní mluvčí Travel Service

Je tomu už mnoho let, co poprvé jsem měla možnost se s Josefem Loudou setkat. Bylo to v budově Měšťanské besedy, kde v té době TV Nova zažívala období velkého rozjezdu.

S Josefem Loudou jsme se potkávali na chodbách televize a dokonce jsme tehdy spolu uskutečnili i několik focení. Vždy to bylo velmi milé a příjemné setkání. Moc ráda na to vzpomínám.

Štěpánka **Duchková**, moderátorka

Pepíček Louda je fotograf, který vás nenechá jen tak stát. Vždy svůj objekt nastaví, obtočí, přetočí, zvedne, položí, nakřiví, vyrovná... A výsledek pak stojí za to.

Josef **Dvořák**, herec, moderátor a principál svého divadla

Josef Louda je jediný fotograf, kterého znám, který fotí a nedívá se do aparátu. Proč taky, když už předtím viděl celej svět.

Marek **Eben**, herec, moderátor, skladatel, textař a zpěvák

Josef Louda má na společenských akcích zvláštní postavení. Když se fotograf chová čestně a dělá to dlouho, potká ho příjemná výsada – zatímco před mnohými jinými umělec prchá, Josefu Loudovi se chodí naproti. Není mnoho fotografů, kteří by si vydobyli takovou pozici, a panu Loudovi ji přeji dvojnásob. On si ji totiž zaslouží.

Vráťa **Ebr**, knihkupec, literát a glosátor

MALE PROZRAZENÍ NA VELKÉHO JOSEFA LOUDU s vlastivědnou glosou

Pohotový a pohodový fotograf Josef Louda narodil se (asi shodou okolností) ve stejný den – 9. dubna – jako malířka a grafička Zdenka Braunerová, která se výrazně podílela na obrodě knižní grafiky. (Ona však se narodila o sto padesát let dříve než zmíněný Josef Louda.) Zmíním také malíře a grafika Františka Kyselu, sklářského, jevištního a kostýmního výtvarníka. Ten se narodil jen o sto třicet jedna let před Josefem Loudou. A pouze o sto dvacet jedna let dříve než citovaný Josef Louda se narodil „král komiků“ Vlasta Burian – herec, zpěvák a kabaretiér. Ano, v takové společnosti se ocitá náš známý fotograf a publicista Josef Louda. Vždyť právě také on se výrazně podílí na obrodě tohoto zachycování okolí viděného okem fotografa. Je výtvarníkem svých snímků a jedním z „králů“ fotografických portrétů. Prozradím, že se narodil v tom roce 1947, kdy u nás vyšla kniha Edgara Allana Poea

Senzace s balonem. Snad to byla symbolická předzvěst senzačního narození Pepíčka Loudy – a zrovna v Klatovech, byť jen v porodnici, protože on sám za svoje vpravdě rodné město má Přeštice, město na březích Úhlavy, s velkolepým barokním kostelem, dílem Kiliána Ignáce Dientzenhofera a Anselma Luraga. Jiným přeštickým rodákem je také Jakub Jan Ryba, kantor a skladatel, autor oblíbené vánoční mše Hej, mistře. Dalším věhlasným přeštickým rodákem je známý, svého času nejbohatší muž R-U, architekt a mecenáš Josef Hlávka, velmi vážený, který svého velkého bohatství použil jednak ve prospěch národní, když založil Českou akademii věd, jejímž byl prvním prezidentem, jednak svým odkazem nadačním, kdy veškeré jmění věnoval na vzdělanost chudých, talentovaných studentů. Třetím významným přeštickým rodákem byl Jaroslav Preiss – nejvýznamnější prvorepublikový finančník, který se zasloužil o naši novou měnu. Nevím, které teorii se dnes lehce vysmívá Josef Louda, a co mu vůbec vadí. Nevím, koho sám oslovuje „Hej, mistře“ a koho raději ani nezdraví. Vím však, že ve prospěch národní věnoval stovky fotografií, rozhovorů, článků a reportáží. Stovky fotografických portrétů z různých autogramiád, klubových večerů a literárních besed, kterých se někdy zúčastňuji i já.

Vážím si toho, že (již dlouho) se znám s Josefem Loudou, a vím, co vše dělá pro čtenářskou veřejnost a pro své přátele, kterých není málo. Jisté uznání mu patří za mimořádný projekt – kdy v roce 1999 založil na TV Nova nadační koncerty pro mentálně postižené. Je to krátká minulost, na kterou se dlouho nezapomíná.

Já přeji několikanásobnému vítězi fotografické soutěže „Praha fotografická“, autorovi vlastních fotografických publikací, stovky dalších vábivých záhybů a stovky dalších jedinečných nápadů, se kterými se sejdeme – a rádi – na jeho dalších výstavách.

PS: Milý Pepo! Zatímco Ty pečlivě připravuješ další velkolepou výstavu svých fotografií, já bedlivě připravuji další knížku o naší Praze a jejích ulicích. Právě jsem zjistil, že v Praze na Žižkově, kde bydlíš, existuje Loudova ulice. Není pojmenována podle Josefa Loudy, ale podle Matěje Loudy z Chlumčan, husitského válečníka a diplomata, účastníka basilejského koncilu, který založil blízko Betlémské kaple Andělskou kolej pro chudé univerzitní studenty. Počkám, až Lupáčovu ulici na Žižkově, v které právě bydlíš (a je pojmenovaná podle kališnického kněze Martina Lupáče), přejmenují a označí tvým jménem, pokud se v té době nepřestěhuješ na Hrad.

Karel **Engel**, zápasník a kaskadér, člen ČK olympioniků

Kdykoliv vidím Pepíka Loudu, cítím svatozář. Tedy necítím ji u jeho osoby, ale vidím, že ji vyhledává u jiných. A objevuje ji i u lidí, u kterých bych to nikdy nepředpokládal.

Jana **Fabiánová**, zpěvačka

S Pepou jsem se seznámila krátce po vydání mého debutového alba u EMI v roce 2003. Od první chvíle jsem věděla, že je laskavý, srdečný a mírný člověk. To se v šoubyznysu moc nevidí – tedy vidí, mezi spisovateli, skladateli a divadelními herci... Ale ne u fotografů. Fotografové jsou často excentričtí až egocentričtí bonviváni. Josef je úplně jiný. Fotí krásné, nápadité fotky a focení s ním je pohazení pro duši. Myslím, že na jeho fotkách je to krásně vidět, čiší z nich pohoda, klid a hravost. Mám ho moc ráda, a nikdy si nenechám ujít příležitost fotit s ním.

Vadim **Fedorov**, malíř a karikaturista

JOSEF LOUDA

V práci – pohotový, pohodový, odvážný, neúnavný, vtipný...

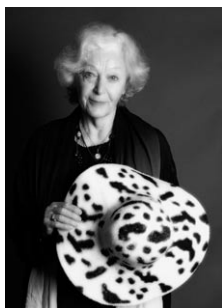
Ve vztazích – korektní, ohleduplný, prozíravý, šlechetný...

Jako umělec má řadu ocenění, a jistě si je zaslouží.

Jako člověk si u mě zaslouží obdiv a úctu, protože má v sobě hodně, a umí to rozdávat.

Kdybych byl vládcem, pasoval bych ho na rytíře.

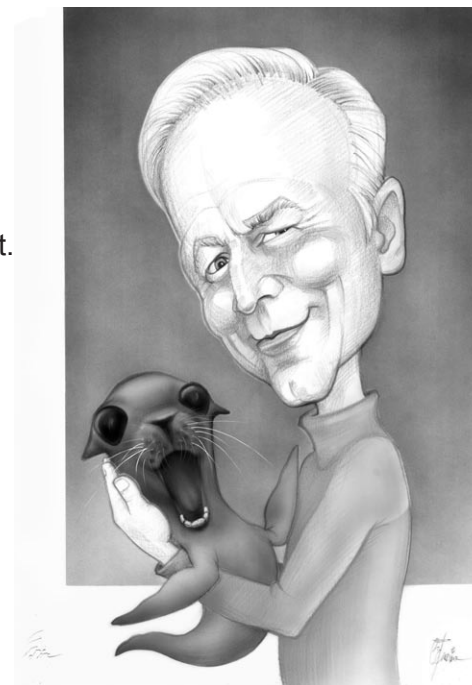
Je to skutečný gentleman.

Květa **Fialová**, herečka

On je moje blízká duše a nevadí mi dokonce, ani že je chlap.

A to už musí bejt!

Lenka **Fialová**, fotografka, produkční a matka tlupy dětí

Pepo, Pepo, Pepičku... Ráda tě mám, ráda s tebou rozmlouvám, ale úplně nejraději stojím před objektivem tvého fotoaparátu. Koukáme na sebe přes ta skleněná očka, já se směju, ty pracuješ a je nám fajn. Tajně se od tebe učím, nenápadně se vyptávám a pozoruji práci mistra. Ty jsi hodný a vše mi to trpíš a pomáháš. Já nejsem hodná, netrpím a nepomáhám, přesto doufám, že mě máš stejně rád a zůstaneš můj kamarád ☺. Bud stále stejně boží a svěží a krásný a milý a...

Pavlína **Filipovská**, herečka, zpěvačka a moderátorka

Odjakživa se nerada fotografuji. Objektiv aparátu vnímám s větším úlekem než namířenou zbraň. Za život jsem potkala jenom pár osobností, ke kterým mám důvěru a při cvaknutí spouště neomdlévám... Mezi ty „vyvolené“ patří fotograf a publicista Josef Louda. Když mě vyfotografuje, jsem si podobná, a přesto vypadám jako člověk! Má zvláštní dar a já si ho proto velice vážím.

Gabriela **Filippi**, Miss Morava, herečka, recitátorka a zakladatelka léčivého divadla

Odpusť mi
že nenechala jsem se fotit nahá
pomni jen
to cudnost má se zdráhá

Nyní když růže má
je v plném květu
tu trochu něhy
z našich okamžiků
nabízíme světu

Vážím si našeho přátelství, tvého humoru, moudrosti. Díky tvým radám se už zásadně nestavím před fotografie čelem, ale zkroucena do vývrtky, abych působila stále jako proutek, i když bych se už za bičem neschovala. Inu, iluze a vzpomínky, to vše zůstane v tvých fotografiích navždy.

Táňa **Fischerová**, herečka, moderátorka a politička

Dnes každý fotografuje a je fotografován. Umělců se to týká ve zvětšené míře. Každý z nás za svůj život potkal spousty fotografů a byl mnohokrát fotografován. Jsou fotografové, které potkáte, a zmizí vám navždy z obzoru. Pak jsou ti, kteří vám zůstanou v paměti. Buď fotografií, která je něčím jiná a osobitá, nebo vlastním přístupem. Pan Louda splňuje obojí. Jeho světlo nad hlavou, které neustále hledá, každého zaujme. Ano, my svatozář nemáme, ale pan Louda nám ji přikouzlí, a tím nás nutí hledat ji i ve svém životě. Ale i svým laskavým chováním zůstává pan Louda v mysli. Zkrátka, pracuje na své svatozáři, i když mu ji nikdo nad hlavou nevyfotografoval.

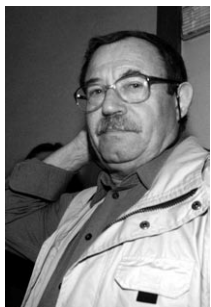
Radka **Fišarová**, herečka

Už ani přesně nevím, kdy jsme se setkali poprvé. Josef Louda totiž není z těch, kteří by se chovali příliš extrovertně. Objevuje se často v davu bulvárních fotografů, a přesto vždy byl a je fotograf gentleman. Dokáže být nenápadný v davu, jako šedá myš a je trpělivý. Přitom dokáže přenést na své fotografie více z atmosféry daného okamžiku, než ostatní, kteří se perou o místa v první řadě. Umí vyčkávat, a zachytit Vás. A to je výsadou jen těch opravdu dobrých fotografů.

Osobně mám nejraději fotografii z našeho posledního setkání. To si pamatuji velice dobře, neb to bylo nedávno. V bříšku jsem nosila

již šest měsíců našeho syna Oskárka a Josef „nás“ zachytil s „andělem strážným“ nad hlavou. Pro mě to v tom období bylo symbolické a znovu mě tato fotografie poukázala na to, že svět lze vidět různými očima..stačí si vybrat.. Takže když někdy ztratíte inspiraci a budete si připadat fádni, nechte se vyfotografovat od Josefa Loudy.
S úctou Radka Fišarová.

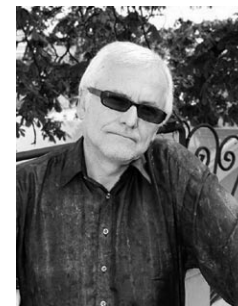
Jefim **Fištejn**, publicista, esejista a scenárista

Každým svým snímkem dokazuje Dr. Josef Louda, že mezi fotografií a realitou není mnoho společného. Holá skutečnost protažena jeho kamerou se stala nejasnou zprávou o stavu světa. Loudovým objektivům by se mělo případněji říkat „subjektivy“: nepřenáší tvary otrocky na naši stranu bytí, nýbrž odhaluje skryté podstaty. Ženy z jeho snů vychází žádoucnějšími a muži hloubavějšími než je známe z osobního styku. Životní velikost je každému rázem malá. Za zády jeho postav, jinak docela všedních, tušíme růst andělská křídla, oči s odleskem vypůjčené svatozáře působí náhle dobrotivým dojmem. Jsou tyto obrázky ještě uměním, nebo už rentgenovými snímky našich duší na matně nasvíceném pozadí? Asi to první, protože Josef Louda není doktorem medicíny.

Jan **Foll**, filmový publicista

Josef Louda mě fotil už mockrát – s mou ženou Ivanou, s kamarády i s populárními herečkami. A své fotky mi pravidelně a nezištně posílá... Na jednom z nejhezčích snímků, co od něj mám, mě zachytil při rozhovoru s Medou Mládkovou. Ta fotka líčí okamžik, kdy jí ukazuju výšku kostela na Jungmannově náměstí. On tu zdánlivě banální chvíli zobrazil tak, že vyjadřuje cosi zásadního z našich povah – mou neurotičnost i jakousi auru vyrovnanosti, příznačnou pro paní Medu. Té fotce z jednoho zimního večera navíc nechybí zvláštní, skoro magická atmosféra. A právě touto schopností se Josef odlišuje od pochybných lovců senzací zvaných paparazzi.

Ne každý ví, že zmíněné přízvisko pochází z Felliniho filmu Sladký život. Paparazzo je jméno bulvárního fotografa, který doprovází Mastroianniho žurnalistu Marcella při jeho těkání po dobovém Římě. V jedné z klíčových scén tohoto zdrcujícího a jasnozřivého podobenství paparazzi obklopí nic netušící manželku nešťastného intelektuála, jenž v její nepřítomnosti spáchal sebevraždu. Připomínají smečku zdivočelých hyen, jež lační po kořisti. Nedovedu si představit, že Josef by se ve své práci snížil k něčemu podobnému. Jeho základním charakterovým rysem je totiž slušnost.

Ivana **Follová**, módní návrhářka

Milý Josefe!

Potkala jsem se s vámi i s vaším fotoaparátem už před lety... Zpočátku jsem si nemohla ujasnit, kam s ním, s Loudou. Co to fotí, co všechno fotí... lachtany, umělce... A pak jste to spojil v jedné nádherné fotce – hnědý pes šarpej + černá holohlavá modelka + můj bílý plášť. Krása!!! Nezůstalo u jedné. Díky.

Marie **Formáčková**, novinářka a spisovatelka

FOTOAPARÁT MÍSTO ŠTĚTCE

Nedávno jsem doma nadhodila, že by bylo fajn, kdybychom se nechali jako rodina vymalovat nějakým malířem, abychom měli my sami radost a jednou naši potomci vzpomínku a po mnoha a mnoha letech by to možná mohla být i finanční rezerva pro zlé časy, to kdybychom zvolili malíře, který vejde do dějin.

Dcera ale namítla, že dneska už rodinné portréty malované malířem postrádají smysl, protože existují fotografové, kteří udělají určitě věrnější kopii skutečnosti než seberealističtější malíř. V tom jsem s ní musela souhlasit. Řekla, že obrazy mají jinou roli, než mívaly kdysi v historii, dávno před tím, než francouzský malíř a vědec Louis-Jacques-Mandé Daguerre ve třicátých letech 19. století vyvinul první praktickou metodu fotografování, které se na jeho počest říkalo daguerrotypie. A tak jsem si položila otázku, kterého z fotografů, co znám, o tuhle rodinnou fotku poprosím. Hned mě napadl Josef Louda. Proč? Protože ho už léta znám, protože mu důvěřuji, protože se mi jeho fotografie líbí, protože se na něho mohu spolehnout, protože jsem nikdy od něho neviděla žádnou fotku, která by někoho urazila, někomu ublížila nebo někoho zobrazila v horším světle. Na jeho snímky se ráda dívám, mám radost, když je potkám v některém časopise, nebo na výstavě. A že stejné potěšení z jeho fotek má spousta dalších lidí, to vím zcela bezpečně.

Josef **Fousek**, básník, textař, zpěvák, kytarista a fotograf

ZARÁMOVANÝ LOUDA

Snad každý z nás si někoho, koho potkáme, zařadíme do své paměti. Také se říká, že si jej zarámujeme. Josef ukládá zajímavé portréty nejen do paměti, ale i do skutečných rámců. Láska k fotografii rámuje celý Josefův život. Bedýnka, která pouští skleněným okem obrazy na citlivý pás filmu (pardon, teď již je všechno digitální), to jsou dobrovolné okovy, které Josef nikdy nesejme. Kráčeli jsme romantickou pražskou čtvrtí do Josefova ateliéru. Starý dům, prošlapané schodiště, lampy, rámy, fotografie zavěšené na šňůře přes ateliér. Josef nastavil reflektory, upravil stěnu za mnou, zasadil mou postavu do rámu a sklonil se k fotoaparátu. „Fousek v rámu,“ pomyslel jsem si, „ale žádný sebelepší rám ze mne světce neudělá.“ Nedávno jsem spatřil Josefovy obrazy populárních a známých osobností se svatozáří nad hlavami. Říkal jsem si: „Vida, Josef tak trochu ‚fušuje‘ Pánu Bohu do řemesla. Kdybychom tu měli tolik svatých, tak by tu byl ráj.“ Ateliér Loudův mne omámil. Byl jsem v jiném světě. Láska k fotografii je často silnější než ta naše přelétavá lidská. Přeji ti, Josefe, dobré světlo a ať tvé okovy k fotografii, té moderní sdělovatelce, nikdy nesejmeš. Setkání s tebou mne vždy znovu inspiruje k návratu k fotografii, která mně před mnoha léty do svých okovů zajala také.

Blanka **Frajerová**, publicistka a spisovatelka

JOSEF LOUDA, CHLAP BEZ ČASU – JOSEF LOUDA, NAVŽDY MUŽ S FOŤÁKEM

Vzpomínám si na svoje první setkání s Josefem Loudou. Nabízel mi fotografie do novin. Dodnes mě má jistě zařazenou jako tu nejprotivnější vedoucí kultury jednoho celostátního deníku, ale bylo to trochu jinak. Snímky přinášel do redakce pěkné, skoro jako ty ze západních časopisů. Stejně jsem je však od něho nevzala. Na kvalitní fotografie externistů totiž nebyly peníze. Jenom jsem mu to tehdy neuměla nějak přívětivěji říct. Potom jsem ho potkávala na nejrůznějších akcích, to už jsem věděla – fotograf na volné noze – a trochu lépe ho poznala. Vznikl mezi námi zvláštní, trochu škádlivý vztah. Najednou byl pro mě Josef Louda navenek uhlazený profík, ve skutečnosti trochu prostořeký pán. A také ironický, někdy až příliš, protože já na něho také, byla to naše soukromá hra.

Býval součástí většiny knižních křtů, vernisáží, večírků a mnoha jiných společenských událostí, kde se mihnul alespoň jeden zajímavý nebo známý člověk. Prostě, Pepík Louda, „chlap bez času“. Jak jinak si vysvětlit, že stíhal několik akcí za den. Co mu také zbylo, když ho tam každý chtěl mít. Když se ovšem se svým fotoaparátem neobjevil, člověk trochu znervózňel. Zejména z čistě osobních důvodů. Josef byl totiž vždycky ochotný vyfotit na památku na kterékoliv akci kohokoliv, kdo ho o to požádal. A co víc, ještě mu ty fotky poslat. Jen tak. No, třeba mně jen tak úplně ne, většinou pronesl na moji adresu některou ze svých škádlivých průpovědek. Jenomže bez toho by to zase nebyla fotka od Loudy! Cenila jsem si jeho snímků stejně jako jeho adresných poznámek. Byly vtipné, trefné a stejně umělecky „loudovské“ jako jeho kvalitní fotečky. Nedělal ze sebe nikdy hvězdu, i proto vyfotil slavné stejně dobře a ochotně jako ty ostatní.

Píšu o něm v minulém čase, vyhrožuje totiž, že už s tím chce skončit. Představuje si to moc jednoduše, zmizet jen tak. Stal se za ta léta součástí kulturního prostředí, navždy s poznávacím znamením – s foťákem, a pro některé, jako třeba pro mě, i trochou té ironie. Pokud opravdu skončí, přijde Praha zase o jednu svoji typickou postavu. A já o jeho fotky a poznámky, nad obojím se však budu vždy rozplývat!

Martin France, zpěvák, herec a producent

Už si ani nepamatuji, kdy přesně jsem měl tu možnost a vlastně i čest poznat fotografa Josefa Loudu. Vždy jsem u něj obdivoval jeho vnitřní klid a noblesu „staré školy“ fotografů. Jelikož já sám opravdu focení nemám rád a trpím při něm, tak kdykoli jsme fotili s Josefem, tak mě jako jeden z mála fotografů dokázal vnitřně zklidnit a dostal mě na jeho vlnu. Mám od něj nejenom spoustu klasických ještě papírových fotografií, ale i plno těch, které už později začal posílat mailem. A moc si vážím i toho, Pepo, že jsme si vlastně po nějaké době začali taky tykat.

Ani já jsem neunikl jeho známým portrétům „s rámem“ nebo se „svatozáří“ a těší mě, že jsem se tak mohl objevit po boku mých ostatních kolegů. A jsem rád i za to, že jsem „unikl“ Pepově fotografování klínů, které jsou taky velmi známé, ale nemusím být u všeho ☺.

Pepo, i když nám léta běží (a to všem), neodkládej svůj fotografický přístroj někam na polici, kde se na něj bude prášit, nebo někam na dno skříně, protože jak jemu, tak Tobě se začne po sobě navzájem stýskat, ale hlavně i my na té druhé straně fotoaparátu Tě nechceme pustit „do důchodu“, na to máš ještě móóóře času ☺.

Pavla Freij, PR konzultantka

Josefa Loudu znám víc než patnáct let a za ta léta jsem si všimla, že nechybí nikde, kde se něco důležitého děje, a on to vždy výstižně a originálně zachytí svým objektivem! Pokaždé, když sestavuji seznam hostů, kteří musí být pozváni, jeho jméno nesmí chybět! Josef Louda je poetický fotograf, jehož fotografie mají vždy speciální náboj a vtip. Vážím si toho, že mé pozvání vždy přijme a zachytí všechny důležité momenty mých klientů i mé osobní!

Jaromír **Gajdáček**, generální ředitel Zdravotní pojišťovny MV ČR

Vždy se pozná na lidech, zda svou práci dělají dobře či nikoliv. U Josefa Loudy by neměly nastat pochybnosti nikdy. Jeho zájem o „ducha“ fotografie, o její příběh, který naznačuje a zároveň nechává na každém, jak si jej sám dotvoří, ukazuje, že práce se dá dělat s velkým zanícením. Proto jsem vždy rád svolil ke spolupráci s ním. Byla jistota, že fotografie nebudou nudné, statické, nehezke a jinak problematické. Člověk nemusí být světového formátu, aby zaujal mnoho lidí. Hlavně, aby za sebou nechal poselství a chuť přemýšlet. A takový Josef Louda určitě je.

Adéla a Dalibor **Gondíkoví**, herci a sourozenci

A: Josefa Loudu jsem bráchovi představila před nějakými, dobrými patnácti lety, jako člověka, který ač jsme osoby mediálně téměř neznámé, umísťuje naše minifotečky a minirozhovůrky, kam se dá...

D: Je to tak. Já byl v angažmá v ABC, Aduš na Fidle, pracovali jsme v rádiu Evropa2 a „nikdo“ nás neznal. Dodnes nechápu ten Josefův risk, že se nás snažil vždycky trošičku zviditelnit. Navíc jsme podle mě jednoznačnou dvojicí: kráska a zvíře ☺.

A: Já si vždycky Pepu vybavím, jako skřítko, který se v nečekaný moment objevil, vyfotil něco originálního a zmizel.

D: Jo, originalita. To je asi slovo, které bych vyzdvihl. Čeká vždy až na konci „fronty“ fotografů na nějaké mediální akci, a když už jsou všichni nabaženi a přijde nějaká atraktivnější celebrita, uvidíte Pepíka s jeho šibalskýma očima a buďte si jistí, že má něco za lubem.

A: Jeho ateliérovky taky stojí za to!

D: Já si vzpomenu na vánoční titulku... Do dneška ji máme na lednici. Donutil mě být jen v bílém tílku! Na Vánoce??? Ale když jsem pak viděl celek, sních, rolničky, nálada... krásně to šlo dohromady.

A+D: Josefe..., moc děkujeme za spolupráci.

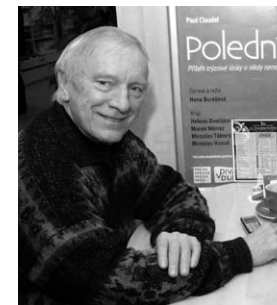
Michaela **Gübelová**, šéfredaktorka časopisu Xantypa

Milý Josefe, ze srdce blahopřeji k Vašemu životnímu jubileu! Marně pátrám v paměti, kdy jsme se potkali poprvé. Možná na koncertě v Rudolfinu, který dirigoval náš společný známý, americký skladatel Heyden Wayne, nebo na koncertě jeho opusu v Brně (tehdy dirigoval Leoš Svárovský). A nebo nás seznámila naše společná přítelkyně z Paříže, režisérka Věra Čais? Nedopátrám se už, ale je to celkem fuk. Zkrátka Vás téměř dvacet let potkávám s fotoaparátem na mnoha místech a mnoho z vašich snímků jsme také v Xantypě otiskli. A tak Vám přeji, ať Vám to stále dobře ostří, ať jste hodně zdravý a připíjím Vám skleničkou šampaňského....

Jan Hájek, producent, organizátor společenských akcí

Pepo, kouzelníku, mistře obrazu moderní doby, poctivý a slušný člověče. Nechápu, jak můžeš fotit, nepodívat se do hledáčku a přitom mít excelentní nenapodobitelné fotografické seriály. Vždy žasnu a za naposílané děkuji tentokrát i dopředu.

Zdeněk Hajný, malíř mystických léčivých obrazů a galerista Cesty k světlu

Pokusil jsem se vcítit do naturelu PhDr. Josefa Loudy, a tak nějak si představuji, že podobný obraz by si vytvořil u nás v galerii sám v novém projektu „Vytvoř si svůj vesmír“ aneb „Hvězdy ve hvězdách“. Je to přímý přenos fantazie autora do vesmíru, struktur mých obrazů a drahých „kamenů“ a výsledkem je vlastní obraz, který si tvůrce odnese s sebou.

Aleš Háma, herec, moderátor a zpěvák

Zjeví-li se někde na akci (rozuměj akci společenskou, reklamní, kulturní) šedivá hlava na vysutém těle, které třímá v rukách fotoaparát, můžete si být jisti, že si vás přišel vyfotit pan Josef Louda. Je pro něj signifikantních hned několik věcí. Jednak místo, ze kterého vás fotil, je ihned prázdné a přesto, že ho tam hledáte očima, tak na vás mává již odjinud a čeká na další záběr. Je tedy neposedný. Druhak si vždy vymyslí tak originální záběr, či místo k focení, že ho všichni ostatní přítomní fotografové kopírují a snaží se mít tuto fotku ve svém aparátu také. No a v neposlední řadě po vás chce vždycky mailovou adresu, nevím proč, ale já jsem mu ji sděloval asi 25x. Díky takovým lidem, své emailové adresy nikdy nezapomeneme.

Já se si moc nelíbím, chce-li si mne někdo fotit, prosím, ať si poslouží, o výsledek většinou zájem nemám, ale i zde se v případě Josefa Loudy podařilo něco, co se mi nepříčilo, ba dokonce se mi to líbilo, a já se si líbil – docela... To je ta fotka v tom rámu, pane Loudo!!!

Tomáš Hanák, herec, patron nadace Pomozte dětem

Josef Louda už mě sejmul mnohokrát. Je jednou z mála tváří, kterou mezi fotografie zahlédnu, aniž bych měl pocit šťvané zvěře; zatímco pro oči jiných „lovců“ jsem pouhý objekt, v ideálním případě zpeněžitelný, pro Josefa jsem ještě pořád člověk – což člověka potěší. Stejně jako to, že se Josef mezi všemi těmi ambiciózními a elastickými a flexibilními a průbojnými a často až agresivními fotografy nových vln neztratil. A že zůstal slušný, tenhle slušný... ne, tenhle výtečný fotograf. Takže až se příště někde potkáme, řeknu s radostí: „Pane Loudo, jsem vám k dispozici. Sejměte mě.“

Petr Hannig, zpěvák, skladatel, producent a v poslední době zcela netypický politik propagující zdravý rozum

Josef Louda je pro mne jedním z našich nejvýraznějších fotografů současné doby. Všude, kde se něco děje, kde dokonce se bude něco dít, co přesáhne svým významem přítomnost, Pepa Louda nikdy nechybí. A co víc. Má cit pro krásu, takže na jeho fotky je vždy radost se dívat. Po celý jeho další umělecký i soukromý život mu přeji hodně štěstí, síly a dovednosti. Ať jeho výstavy mají vždy takový říz a na jejich vernisáž přijde tolik významných hostů, jako na tu v České televizi, v restauraci Rohlík, kde jsme se viděli naposled.

Vlastimil Harapes, tanečník, choreograf a vysokoškolský pedagog

Fotograf pan Louda má zřejmě vrozenou vzácnou vlastnost – vloudit se tiše a zcela nepozorovaně a originálně přistoupit k „oběti“ – zhyponotizovat ji, aby nebylo úniku... Tak vznikají milé malé, velké „fotopříběhy“.

Pavel Hartl, docent psychologie na FFUK, autor učebnic a psychologického slovníku
Z FOTEK VYTRYSKLÁ POEZIE

Josefa Loudu jsem poznal začátkem sedmdesátých let. Chodil na moje psychologické přednášky na filozofické fakultě UK. Dokonce si vzpomínám i na jeho zkoušku, která proběhla příjemně. Udivilo mne tehdy množství psychologické literatury, kterou přečetl, a jaký přes ni měl přehled. Vzpomínám také na to, že byl vášnivý diskutér a kdykoli jsem šel po chodbě a viděl hlouček smějících se studentů, Josef byl určitě jejich středem. Dalším důvodem mohlo být to, že nepochybně nebyl lhostejný většině spolužáků, a snad ani některým členkám pedagogického sboru. Jeho diplomová práce na ekologické téma předběhla dobu a vyvolala živé debaty.

Jeho velkým příznivcem byl dr. Emil Livečka, člověk světového rozhledu, který kolem sebe shromažďoval nadané, perspektivní studenty. Už jen obliba u tohoto učitele naznačovala, že jeho další životní cesta bude zajímavá. O tom, že Josefova studia neskončí jen obhajobou diplomky a závěrečnou zkouškou, ale že složí i zkoušky rigorózní a získá titul doktora filozofie, už tehdy nebylo pochyb. Pracoval v té době ve Sběrných surovinách, v rozlehlém areálu kdesi pod Strahovem, a když jsem se mu jednou zmínil, že mě v podkrovní garsonce na Pohořelci, kde jsme s Helenou v té době bydleli, táhne na nohy, přišla ze Sběrných surovin rychlá pomoc: zachovalý kovralový koberec šedomodré barvy přes celou podlahu. Vzpomínám na řadu rozhovorů, které jsem tehdy na jeho pracovišti vedl s ním a s jeho kolegou, bývalým policejním radou – hrabalovské historky nikdy nebraly konce.

Skončila éra totality a s milým doktorem filozofie jsem se nadále potkával. Tentokrát při různých společenských událostech, nejčastěji na výtvarných vernisážích. Já se sklenkou v ruce, on vždy s fotoaparátem. O tom, že aparát nenechal nikdy zahálet, svědčí obsáhlé soubory jeho uměleckých a portrétních fotografií.

O dobré fotografii podle něj vypovídá jeho teorie tří N: Nápad – Náhoda – Nálada. „Tohle když se vám sejde najednou,“ říká, „uděláte fotku, která třeba oběhne svět.“ Svědčí to o promyšleném a důsledném uplatňování velmi specifického přístupu k práci fotografa. Jeho kniha fotografií a básní

vybraných autorů Vábivé záhyby (2007) vyvolala různorodé recenze, aby dnes byla všeobecně přijímána jako dílo z kategorie nápadité umělecké tvorby. Soubor fotografií Celebrity v rámech (2006) představuje více než tři roky práce a zahrnuje na sto osobností, které svým významem svědčí o promyšleném výběru autora stejně tak jako o jeho pilnosti. Totéž potvrzuje další nejobsáhlejší soubor Tisíc tváří se svatozáří (2011).

Být učitelem takového studenta, jakým byl Josef, s možností sledovat jeho životní dráhu, je pro kantora celoživotní radost a ta nejcennější odměna. Pokud Josef po pětadesátce uskuteční, čím hrozí, odloží fotoaparát a pustí se do psaní, je jisté, že se máme znovu na co těšit. Držím mu oba palce.

Ivana Haslingerová, šéfredaktorka kulturně-hospodářské revue Fragmenty

AŽ VAŠE KROKY VEDE BŮH VŽDY TÍM SPRÁVNÝM SMĚREM

Když jsem dostala žádost od dlouholetého spolupracovníka naší revue Fragmenty, fotografa a publicisty PhDr. Josefa Loudy, na příspěvek do bulletinu Josef Louda člověk, fotograf – co o něm řekli, napsali, který chce vydat u příležitosti své poslední jubilejní výstavy konané v upomínku svých 65. narozenin, neb „se zamýšlí už TOHO nechat, tedy všelikého toho kvaltování, které jak Jan Ámos Komenský říkal, toliko pro hovado dobré jest“, bylo mou první reakcí mu to rozmluvit. A to nejen proto, že si vážím jeho krásných fotografií, které našemu listu poskytuje, ale i proto, že jsem vždy obdivovala jeho aktivitu, jaké množství akcí stíhá navštívit, a byl pro mne tudíž vzorem píle a samozřejmě nedostižné umělecké schopnosti. Proto si nedovedu takového člověka představit nečinně sedět s rukama v klíně a čekat na smrt.

Takže, i když jsem měla být potěšena, že má důvěru v můj příspěvek, přesto mne jeho mail velice zarmoutil a moje první reakce byla: „VÁŽENÝ PANE DOKTORE, ZVAŽTE TO! FAKT SI NEUMÍM PŘEDSTAVIT, ŽE ČLOVĚK TAK SCHOPNÝ A ČINORODÝ BY NĚKDE JEN ODPOČÍVAL!“ Ať nezapomíná, že Masaryk začal panovat až od svých 66 let. Ať uspořádá jubilejní soubornou výstavu ke svým 65. narozeninám a nechť k tomu vydá onen sborník, ale nezavazuje se ke konci kariéry. Nic s ním ale nehnulo. „Hodlám udělat ještě jednu, poslední výstavu svých žánrově různých námětů vzniklých z nápadů, věcí a dějů kolem nás, které nevnímáme do detailu, dokud se takto koncentrovaně nepředloží k nahlédnutí. Pak skončím,“ tvrdí zarputile. Takže mi nezbyvá než mu odpovědět na jeho otázku: „Rád bych věděl, co jste si po léta myslela, když jsem na vás a ty kolem bez ostří ostřil a přitom jste zůstala spřízněna duší svou s tou mou...“

Na to je jasná odpověď: Pane doktore, vážím si vás, a to nejen za to, že děláte krásné umělecké fotografie, ale za vaši aktivitu, píli a činorodost a také, a to snad nejvíc, za neotřelé nápady, které provázejí vždy soubory fotografií na vašich výstavách. Již si ani nevzpomínám, na které vernisáži či jiné kulturní akci jsme se potkali poprvé. Já, neprofesionální fotograf, který musí ke svým článkům také pořídit nějaké to foto, a vy, vážený a známý Pan fotograf s mnoha oceněními u nás i v cizině. Byla jsem mile překvapena, že jsem poté dostala od vás krásné foto do Fragmentů a postupně se vytvořila dlouholetá spolupráce.

Vy dokážete uchvátané lidi 21. století před vašimi obrazy zastavit a přinutit je, aby se nad nimi zamysleli a aby nechali na sebe působit vizuální dílo, které jste tvořil mnohdy ne hodiny, ale i měsíce. Vysvětluji si to tím, že jako doktor psychologie si všímáte chování lidí na výstavách. Proto víte, že musíte lidi zastavit, že je musíte přinutit, aby vždy hledali něco na vašich obrazech. Že musíte dát vždy výstavě nějakou neotřelou myšlenku a obrazům námět. Příkladem za všechny je například váš nápad přidat celebritám svatozář. Nápad vyfotit na každé akci osobnost i pod lustrem či lampou tak, aby to vypadalo jako svatozář, a z těchto portrétů veřejně známých osobností uspořádat obří výstavu Tváře se svatozářemi tak, jako jste to udělal v Televizním klubu Rohlík, to návštěvníky baví. Prostě umíte lidi zaujmout.

Obdivuji, že i fotografii nahého těla dokážete nafotit poeticky, ne obscénně a už vůbec ne sprostě. Například knížka Vábivé záhyby, v níž se jedná o dívčí klín modelek, které se posazovaly na zrcadlo, čímž vznikly dvojexpozice, a vše jste pak upravil tak, že na výstavě metrových fotografií Smy-

slnost Josefa Loudy, kolegyně novinářky nepoznaly, o co jde, a zklamaně říkaly: „Krajinky a Louda? To nejde dohromady.“ Zatímco jiní obdivovali váš um, pan Saudek v samém nadšení a rozčilení nad klíny přiznal novinářům výši svých alimentů.

Také vzpomínám na další váš zajímavý nápad výstavy velkoformátových fotografií od dvaatřiceti nejen českých fotografek na projektu pod názvem Múza očima múz, která se dostala až do USA. Nebo nápad účastnit se projektu Praha fotografická sérií Pochod ptáků v Praze. Není divu, že byl oceněn v kategorii Kronika hlavního města. A takto bych mohla psát dál a dál.

Líbí se mi také váš názor, že fotografie je o třech N: Nápadu, Náhodě, Náladě. Vím i ze své zkušenosti, že právě náhodné fotografie, o kterých fotografovaní nevědí nebo alespoň nejsou nuceni pózovat s thymolinovým úsměvem před objektivem, jsou ty nejzdařilejší. Nemám sice jako Vy foto v obřím akváriu v Americe, kdy na vás zpoza hladiny vylítl lachtan, a Vy jste v úleku zmáčkli spoušť, čímž vznikla tak zdařilá fotografie, že vyhrála cenu léta 1995 a zaplatila vám cestu do Států.

Vím, že vás zajímají lidi, a nejvíc se zaobíráte jako doktor filozofie – obor psychologie – lidskými vztahy. Že vás štve, když se u nás pořád vymýšlejí různé reformy školství, ale nikdo neučí ve školách děti tomu nejzákladnějšímu, o vztazích mezi lidmi. Že považujete proto přímo za zločin našeho školství, že dává solidní všeobecné vzdělání, ale neučí mezilidským párovým vztahům. To je důvod, proč si myslíte, že se tolik manželství rozvádí. Protože lidi spolu v manželství nedovedou komunikovat. Že právě o tom chcete psát, protože jste právě v tomto načerpal ve svém bývalém životě takřka univerzitní vzdělání. Zejména ve Sběrných surovinách jste poznal určitě úplně všechno – galerku, disent, ale i ty nejlepší, nejryzejší, nejkvalitnější, také Bohumila Hrabala. Takže jistě budete mít o čem psát. A tak se budu těšit, že místo na vernisáž fotografií půjdu na křest vaší první knihy, a přeji vám k tomu stejný elán, jako jste měl k focení, a stejný úspěch. Ať vám k tomu pomáhá Bůh a vede vaše další počínání vždy tím správným směrem.

Eliška Hašková Coolidge, bývalá sekretářka několika amerických prezidentů, lektorka diplomacie a poradenství

Pana doktora Josefa Loudu potkávám po mém sametovém návratu na různých významných společenských akcích. Je to velký gentleman. Jako jeden z mála místních profesionálních fotografů se nikdy nechová nezdvořile či arogantně, nikdy nevyrušuje hovor, nestrká do lidí, a naopak pomáhá, aby se lidé setkali a názorově přiblížili. Je citově stará škola, ale s mladým smyslem pro humor a velkou skromností, která je v dnešní době obzvlášť velikou vzácností. K jeho 65. narozeninám mu přeji mnoho zdraví, spokojenosti a dalších uměleckých a společenských úspěchů, které obohacují život nás všech.

Lenka Hatašová, společenskými magazíny nejvyhledávanější a nejžádanější fotografka

VYZNÁNÍ PRO JOSEFA

Milý Josefe, potkávám vás roky na poli, kde Světlo hraje extrémně velkou roli – občas jsme se srazili my, občas naše fotoaparáty (možná právě proto, že jste jedním z mála kolegů, který zůstal věrný magické značce, stejně jako já, tedy Nikonu ☺) Nikdy jste mi ale nebyl tak blízký, jako v poslední době. Možná je to tím, že naše vědomí se transformovalo kolektivně jediným možným směrem – tedy ke Světlu, jehož zdroj je věčný. Na rozdíl od baterek do mého blesku, které si od vás tak často půjčuji, za což vám tímto děkuji, i za to, že JSTE nepochybně důležitou součástí Velkého plánu (už jen význam vašeho jména „Ten, kterému Bůh přidá“, hovoří za vše).

Petr Helbich, doktor medicíny, žák a asistent Josefa Sudka, vedle něhož se stal bezkonkurenčním fotografem klasické krajinné fotografie

DR. JOSEF LOUDA – PŘÍTEL A FOTOGRAF.

Jsou osobnosti, o nichž se mi píše nesnadno. To ovšem neznamená, že o nich píšu, pokud jsem vyzván, nerad. Naopak, právě na nich si třímám hranice svých vlastních tvůrčích možností, svých poznávacích schopností, svých citových zaujetí.

Mé přátelství s Dr. Josefem Loudou vzniklo za zvláštních společenských okolností, jež pominuly, jejich pramen však zúrodnil půdu, z níž vyrostlo vzájemné sblížení, zpočátku vyjádřené častějším stykem i otevřenou hřejivou korespondencí. Přátelství, jednou vyslovené, jež nemůže být odvoláno jen proto, že naše pozdější setkání byla jen vzácná a korespondence ustala, snad z toho důvodu, že to základní jsme v ní oba vyslovili.

Po stránce tvůrčí, fotografické, je pro mne Dr. Louda osobnost mezní, tj. ta, na jejíž území nemohu proniknout a jenom se snažím bez předsudku a se zalíbením hledět na jeho dílo. On fotografuje přesně to, co já fotografovat neumím, převážně živou tematiku až do té nejintimnější oblasti, zaměřenou převážně na člověka v jeho zjevu tváře a těla, člověka v pohybu, i tehdy, když spočívá, směřujícího za svou touhou i za svým zklamáním, za svým zdáním i za svou podstatou, oděním i nahotou, společenskou rolí i za jejím odhalením. Louda je zkrátka jiný, alespoň na svém povrchu, protože je mi však přítelem, je to právě jenom ten povrch, který nás rozděluje. Ve své podstatě jdeme za týmž cílem, jímž je pokus ztvárnit to, co stojí nad časem, totiž fotografickým snímkem, ať už tvář, tělo, les, interiér nebo zátiší.

Fotografie, toť ve své podstatě dvojportrét, zobrazeného i toho, kdo zobrazil. Tak hledím-li na ten svůj, Loudou vytvořený, pak jak bych se díval do očí svého přítele, v znovu ožívající vzpomínce na naše blahá minulá léta, tím snímkem náhle zpřítomnělá.

Alexandr Hemala, moderátor a herec

Vážený pane Loudo, kdybych měl zastupovat Ústav sociálního zabezpečení, či jak se ta čertovská organizace, z níž jednou budeme pobírat těch pár peněz zvaných důchod, pak bych vám na vaši žádost o přiznání peněz na stáří musel odpovědět, že jste ještě na takovýto krok příliš mladý. S díky bych vaši žádost ještě na pár let dal k ledu, protože vaše jméno jest zárukou dobrého vkusu a skvěle odevzdané práce.

Za sebe jako za Hemalu bych musel napsat, že by bylo škoda, abyste odcházel na odpočinek, protože bez vás bude každý společenský podnik, ze kterého jste přinášel fotografickou dokumentaci, o poznání chudší. Vy jste totiž kumštýř, který už svou přítomností garantoval, že se jedná o akci hodnou návštěvy každého slušného člověka, protože na jiných jsem vás prostě nepotkával. Už jen fakt, že vaše štíhlá postava je přítomna v tom hloučku, který se kryl optikou, bylo milým poselstvím pro nás hosty, že se nikde neobjeví foto kompromitující či znevažující, naopak, že vámi zachycený objekt bude vylíčen ještě v lepších barvách, než si zaslouží.

Jestli, ale je vaše rozhodnutí definitivní – pak za svou osobu musím konstatovat, že jako člověka sympatického vás rád kdykoli uhlídám a vždy, když budu na nějaké akci přítomen, se budu intuitivně rozhlížet kolem sebe a hledat mezi fotografie toho, který si zcela po právu zaslouží označení Mistr fotografie.

Juraj **Herz**, legendární režisér

Nevěřím, že pan Josef Louda je jenom jeden člověk. Musí mít několik dvojníků. Kam přijdu, tak tam je, fotografuje, vystavuje, popovídá. Nevím sice, který z těch dvojníků je ten pravý, ale je to jedno. Všichni jsou talentovaní, příjemní a osobití. Jsem rád, že je všechny znám.

Juraj **Himal**, nakladatel a vydavatel

Milý pane Loudo,

když jsem poprvé před mnoha lety vstoupil do Vašeho ateliéru, měl jsem dojem, že jsem mezi lidmi, se kterými se denně stýkám. Nebyla to ale pravda. Byly to tváře, které znám jen z televizních obrazovek, filmových pláten či divadelních prken. Na první pohled mě také zaujaly Vaše překrásné fotografie na prvních stranách různých časopisů, ve kterých jste publikoval. V duchu jsem si pomyslel, že tento člověk, tedy Vy, se určitě nenudí a má přepestrý život, že bude nadmíru komunikativní a také, že bude obětován ženami. Snad jsem mu i trošičku záviděl. Tak to byly první dojmy, které bych teď chtěl uvést na pravou míru. Na rozhovor, který jsem tehdy s vámi vedl, si dost pamatuji. Bavili jsme se o tom, kde a jak vyhledáváte typy pro své unikátní fotografie, jak se ta která celebrita či začínající hvězdička chová a co vám fotografie přináší. Vaším slovům jsem věřil, byla přesvědčivá, a čím víc jsem vás poznával, a snad i částečně pozoroval při různých příležitostech a společenských akcích, nabýval jsem dojmu, že jste formát v tom pravém slova smyslu. Nevťiravý, elegantní, povětšinou vtipný a společenský. Při tom všem se mi zdálo, že znáte svou cenu jako publicista, fotograf i jako člověk. A to je správné, tak to má být. Byl jste mi, a samozřejmě stále jste, v mých očích i velký psycholog, na což jak vím, máte i patřičné vysokoškolské vzdělání. Ale ani tím jste se nechlubil, to jsem se dozvěděl až za poměrně dlouhou dobu. Během času se také ukázalo, že jste dobrý stylista, publicista, což jsem poznal i při přípravě a vydání úspěšné knihy Neobyčejná setkání, jež obsahuje originální rozhovory s významnými osobnostmi našeho veřejného života.

Milý pane Loudo, přál bych si, abyste i nadále zůstal takový, jaký jste, šarmantní a v pohodě, aby vás i nadále nešlo přehlédnout a abyste i po přibývajících letech měl stále dobrou náladu a šířil ji mezi své přátele a nejbližší...

Jaroslav **Holoubek**, básník, prozaik a novinář O JEDNOM MOTIVU Z FOTOMOTIVU JOSEFA LOUDY

Ten doktor se životem loudá docela smysluplně, bylo to někdy v dobách mého působení v redakci týdeníku Story, za časů Haliny Pawlowské, kdy jsme se začali s intelektuálním paparazzi Josefem Loudou míjet na akcích zasažených celebritidou, na vernisážích výstav obrazů, na nichž čtu své básně už od roku 1974, taky na jednom hezkém setkání u mých aristokratických přátel Hildprandtů z Ottenhausenu na zámku Blatná, fotografoval pro mě většinou portréty lidí, s nimiž jsem dělal rozhovory, máme podobné posedlosti, jako třeba dívčí klíny, muziku, fotografování a Bohumila Hrabala, vždycky ho něco popadne a věnuje se nějakým cyklům, třeba erotickým, jindy zase slavným lidem v rámech, nebo taky nafotil spoustu známých osobností se svatozáří nad hlavou (mám ji tam

taky), a jak už jsem řekl, je posedlý krásou a životem ženských klínů, fotí je a ještě si přizval ke spolupráci české básníky Jirku Žáčka, Eugena Brikciuse, Karla Sýse, Honzu Vodňanského, Jiřího Suchého, Vládu Poštulku a taky mě, abychom k jeho výtvarným dílům sepsali nějaké verše, což jsme rádi učinili a vyšla milá knížka nazvaná Vábivé záhyby, ještě než šla do tiskárny se pan doktor s hrůzou pozastavil nad jedním slovem v mé básni Dostal jsem doživotí, jímž jsem ony vábivé záhyby mezi ženským a nohama pojmenoval, a tak volal Jirkovi Žáčkovi, co s tím má jako dělat, a ten mu odpověděl, že když to tam Holoubek má, tak to tam asi má být, a bylo vymalováno, akorát jsem nemohl přijít před pěti lety začátkem května 2007 na Petřínský kopec k pomníku Karla Hynka Máchy, kde byl slavnostní křest Loudových uměleckých záhybů, protože jsem se v té době s manželkou Zuzkou toulal po Lucembursku a byl na krásném koncertu osmdesátileté Juliette Greco a poslouchal její píseň Parlez-moi d'amour a všechny ostatní, ale v Praze se pak o vítání knihy plné záhybů vyprávělo, i když je pan Louda asi o rok mladší, po celou dobu si vykáme, já ho oslovuji mladý muži, a tak je dobře, že se stále ještě spolu s Josefem Loudou setkáváme tam, kde se něco děje, ať už nás tam vedou novinářské a profesní povinnosti nebo lidský zájem, naposledy to bylo u stánku našeho kamaráda perníkáře Pavla Janoše z Pardubic na veletrhu Holiday World na Výstavišti v Praze, a že se budeme i v budoucnu, dá-li Pán Bůh, potkávat s milými lidmi, harfenistkou, Honzou Saudkem, poezií, dobrým vínem a přitažlivými klíny žen.

Tak a to je zatím všechno, zase někdy příště.

Vlasta **Horváth**, zpěvák, vítěz pěvecké soutěže Česko hledá SuperStar

Pan Josef Louda patří mezi seriózní fotografy. Vždy je moc milý, přívětivý a vstřícný. Dokonce jsme měli s manželkou tu čest, navštívit jeho ateliér, kde vznikly nádherné fotky. Moc mu fandíme, a ač je ohlášená poslední výstava, přejeme ještě spousty dalších krásných fotografií.

Vladimír **Hotovec**, zvaný Český samuraj, iniciátor výuky bojových umění iaidó a kendó v ČR, lektor

Je to již řadu let, kdy jsme se s Pepou poprvé setkali, a přesto si dodnes pamatuji, co na mě tenkrát velice zapůsobilo. Hned při našem prvním setkání jsem si připadal, jako bychom se znali již řadu let. Atmosféra, jakou při fotografování Pepa vytvářel, mi připomněla chování mnoha mých japonských učitelů kendó. Oni se hned při našich prvních setkáních ke mně chovali jako k letitému příteli. Jejich přístup souvisel s japonským zenovým rčením „Ichi-go, ichi-e“, což volně přeloženo znamená „jeden okamžik = jedno setkání“. Jinými slovy řečeno – nic v životě lidském se nezopakuje. Přesně tak, jako když Pepa stiskne spoušť svého Nikonu a navždy zachytí onen neopakovatelný okamžik. A tak bych ti chtěl, Pepo, popřát, aby se ti i nadále dařilo zachycovat ony neopakovatelné okamžiky, avšak zejména, nechť se ti i nadále daří vytvářet atmosféru, kdy se lidi cítí jako přátelé.

Zdeněk Hrabica, publicista

JOSEF LOUDA UMÍ

Fotograf a publicista Josef Louda patří k současným tvůrčím divochům doby; nehledě na smutnou její nepřízeň vůči uměním múzickým.

To co dělá, za to mu skoro nikdo nic nedá. A tak běhá z místa na místo a soudě podle výrazu je většinou i spokojeným a vynalézavým člověkem.

Má vytříbené fotografické vidění, s objektivem blesku rychle vymýšlí nové a nové pohledy. Je jediným člověkem, který mi ve fotografickém portrétu vykouzil nad hlavou svatozář. Stalo se před pár roky v Knihkupectví Luxor na pražském Václavském náměstí. Myslím, že jsem se stal svatým Kryšpínem, v den tohoto světce jsem se totiž nar-

odil. Moje hanácká babička Julie Vepříková si u kolébky přála, aby ze mě byl panáček, Josef Louda ze mne udělal světce. Hluboce se mu klaním a přeji mu nové a nové šťastné vzlety a hlavně dobré zdraví.

Jiří Hromada, spoluzakladatel HRHO, prezident Herecké asociace

Milý pane Josefe,

tak konečně mám trochu klidu... Nechtěl jsem psát v kvalu – to víte – Thálie (kterou zachycujete obrazem pro budoucí generace – budou-li jaké) finišuje, divadla jsou likvidována, konzum požírá umění, etiku, morálku, poezii – a co je nejbrutálnější – lásku...

Naštěstí jsou v lidském společenství bytosti, které se vymykají stádní poslušnosti, globalizaci a které nikdy nejsou otroky druhých, ale jejich inspirací... Jednou z těch bytostí jste i vy – Josef Louda, člověk, fotograf... Kéž vám vaše jinakost v pohledu na svět, na člověka, na sebe, přináší stálou svobodu ducha jako doposud...

Eduard Hrubeš, režisér, moderátor, zpěvák, hudebník a fotograf, který neváhá a točí

JOSEF LOUDA – OČIMA EDUARDA HRUBEŠE

Pepíno je zvláštní typ fotografa – pro mě něco jako lakmusový papírek: Pokud se sejdeme na stejné akci, vím, že jsem zvolil správně. On jich ale denně stihne celou spoustu, pak se stáhne do své ulity a do rána má zpracované fotky – normální zuřivý reportér. Navíc – vynikající portrétista, pokud je nablízku zajímavý lustr jako pozadí. Zároveň je ale také fotografem – krajinářem – v tomto oboru dokonce světově uznávaný novátor. Kdysi jsem měl to potěšení otvírat mu v Solidní nejistotě nevinně vypadající výstavu abstraktně se tvářících krajin (umí i s Photoshopem), že jde o krajiny výlučně podbřišní, pochopil jsem, až když mně jedna z přítomných dam s mírným uzarděním upozornila: „...tohle je ta moje...!“

Co se asi obecně moc neví – má za sebou opravdu pohnutý osud. Zná život nahoře i dole. To by byl tip na 13. komnatu! Svého času, celých 22 let, pracoval v Hrabalových sběrných surovinách, ale také dokonce jako kanalizační mistr, takže u něj mám dodnes slíbenou exkurzi s odborným výkladem po pražském podzemí. Už se těším!

Eva Hrušková a Jan Přeučil, herci
JOSEF LOUDA

Je
opravdu
skvělý
emotivní
fotograf.

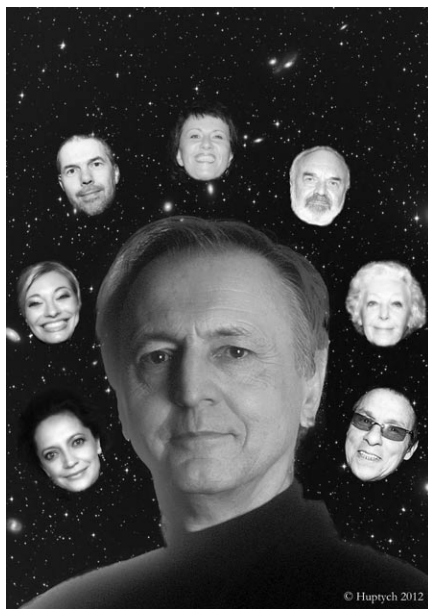
Laskavý
ochotný
upřímný
dobrý
a inteligentní.
Máme ho rádi!

Ivan Hubač, scenárista a dramaturg

Mnohokrát jsem Josefa Louda pozoroval při práci. Nikdy jsem neměl pocit, že je pouhým lovcem mediálně známých tváří, lovcem senzačních vypjatých skandálních okamžiků. Myslím, že mu jde o víc – o poctivou dobrou fotografii, která může být považována za umělecké dílo. A že se mu mnohokrát takové umělecké dílo podařilo! Když na vás totiž Josef Louda ostří, tak nefotí, ale tvoří. A na jeho fotografiích je tenhle rozdíl dobře znát.

Miroslav Hupčych, výtvarník

Iva Hüttnerová, herečka, moderátorka a malířka

Josef Louda je nejen dobrý, ale i
vhodný fotograf. Přestože x ná léta
přehybně ve své fotografování, nikdy
naš nebyl v chůli, kdy se dusí
chlebíkem či šourá v nose.
Naopak – hledá okamžik, kdy budete
mít nad hlavou toaleta.
Je spousta fotek, které nasmála, my bore
pakom, kde ti i člověk opěvuje
kráston spíše dusem připadá dorela
pohledy. A proto ho mají vřelí
rádi – včetně mě – a neustále
před jeho objektivem. Vždyť i ten jeho
starý, laskavý mu očiho kápoval.
Asi nešel, s kým má tu čest.

I. H.
(herečka a malířka)

J. Š., malíř malující pod značkou J. S. (je to dobrá značka)

JOSEF LOUDA = ŽOVIÁLNÍ OKO BOŽÍ

Není to však něco, co bych si o tobě myslel pokaždé, když jsi pracoval.

Vpravdě jsem se vždy spíš věnoval konverzaci s tebou či jiné bohulibé činnosti, při níž mne býti focen pramálo obtěžovalo. To i díky tomu, že fotíš jako kovboj – rychle, výstižně, často i od boku, bez zaváhání. Přál bych si, aby až přijde můj čas (a to doufám, že nebude brzy), tak aby smrt, která si pro mne přijde, byla jako ty...

Ivo **Jahelka**, zpívající právník a básník

I oslovil mne jednou pan Josef Louda, abych spolu s dalšími básníky přispěl veršem do sbírky Vábivé záhyby, která bude věnována oslavě ženského klína, a on jako fotograf že se postará o fotografickou dokumentaci. Básničku jsem dodal a hořel zvědavostí, jak asi budou vypadat ony fotografie... Je to přece jenom poněkud... citlivý prostor..., jsem si říkal. Když jsem pak držel v ruce hotové dílko, byl jsem zcela u vytržení! Čtyřicet šest vábivých záhybů hýří všemi barvami, až zrak přechází, vytváří neuvěřitelné obrazce, láká, svádí...

A tak přidávám pro Josefa ještě jednu básničku:

Není o tom pochyby,

věřte mému soudu:

Na vábivé záhyby

je mistr Pepík Loudů!

Stanislava **Jachnická**, herečka a dabérka

Ono se to někomu řekne – napiš o mně něco... Ale to už tak trochu zavazuje k tomu, že to nesmí být nic negativního. Naštěstí si nemusím dělat násilí, protože kromě toho, že naši spolupráci odstartovala Postel, že visí u nás v ložnici (rozuměj film a obrázek), že mě při fotografování nutil k akrobatickým výkonům (různé polohy ve výklencích, na sochách, na římse nad Vltavou), že jsem riskovala pokousání od obrovského setra, kterého vytrhl jeho majitelům, protože ho potřeboval pro fotku se mnou (prý se mi hodil k vlasům) a že jsem neustále trpěla zimou, protože fotografie i venku v zimě musely působit letním, lehce obnaženým dojmem, v podstatě nic negativního na Pepíka nevím.

Naopak ti, Pepo, musím poděkovat, že jsi mi asi tak patnáct let dával důvěru coby modelce, naučil mě pár fíglů při pózování a s každým rozhovorem a vytištěnou fotografií v časopise věřil, že tentokrát už si mě někdo všimne a budu slavná. Myslím, že ještě pár rozhovorů a fotek budeme muset udělat, než se to povede, ale ještě jednou děkuju.

Á propos, jednu pro mě úsměvnou historku mám. Kdysi jsme nafotili krásné fotky spoře oděné s růží, nebo zlatou maskou. Původně byly určeny pro rozhovor do luxusního pánského časopisu. Jaké bylo moje překvapení, když se po půl roce jedna objevila v televizní příloze Práva na titulní straně. Takže si dovedeš představit poznámky mých prudérních kolegů...

Myslím, že jsem se spisovatelsky vyčerpala, víc už ze sebe nevymačkám. Těším se na spoustu dalšího zábavného focení...

Romana **Jálk Vítová**, moderátorka, Petr **Jálk**, herec a producent

Josef Louda je člověkem, který má v sobě něco ze staré školy v tom nejlepší slova smyslu, což mu umožňuje fotit s digitálním fotoaparátem stejným způsobem, jako kdyby v něm byl stále film. Nepoužívá rychlospoušť, ale někdy fotí od pasu, jako kovboj, a podle mě se tak někdy i cítí. Tak mu přejeme mnoho přesných a ostrých střel.

Petr **Jančařík**, moderátor

Pepa Louda je pro mě zosobněním pocitu, že po světě chodí ještě slušní lidé. Vždycky, když ho vidím, říkám si, jak je možné, že tenhle chlápek je tak normální? Fotografuje skvěle a nedělá z toho žádné drama. A když může, pomůže. Přijde a řekne, s tím a tím by ses měl seznámit, ten člověk je klasa, tohle je výborný herec, ta dáma má úžasný smysl pro humor. A hned se pouští do manažérské práce. Představuje mě a říká: „Petr Jančařík dělá skvělý rozhlasový pořad v Plzni, měli byste se tam objevit, nenechte si to ujít. Petře, napiš si číslo a dej tady kolegovi termín, kdy má přijet!“ Pepa patří k nemnoha lidem, u kterých máte pocit, že je znáte jaksi odjakživa. Jeho člověčina je nakažlivá a jeho profesionalita dokonalá. Nevím, jestli je to můj přítel, ale byl bych rád, kdyby byl.

Michal **Jančařík**, moderátor, producent a cyklista

Pepík Louda – toť pojem. Kdo ho zná, dobře ví, co vše zdobí tohoto košatého člověka. Kdo Pepíka nezná, tomu těžko vysvětlovat. Každopádně tito neznalci mají velikou smůlu, neb Pepa je jedním z mála těch lidí, co chodí po světě, kteří dokáží ostatním život prosvětlit. A to nejen pomocí aparátu a objektivu. Dokonce bych řekl, že jeho objektiv je lehce neobjektivní. Zpravidla ukazuje nás, kteří jsme měli a máme tu čest jím být zobrazení, v poněkud lepším světle. Pepa má talent ukázat na fotce z lidí to hezké. A proto ho máme rádi. A proto se asi taky na jeho fotky tak dobře kouká...

Tomáš **Jančařík**, režisér – král českého dabingu

Co jiného je fotografie, než zastavený čas? Jen nechápu, jak to ten Josef dokáže, když sám se nikdy nezastaví!

Dalibor **Janda**, zpěvák

Mým životem prošly stovky lidí. Nejen muzikanti, manažeři a textaři, ale i lidé z oblasti umění jak literárního tak výtvarného... A tam se dá určitě zařadit i umění fotografie, zachycení okamžiku. Nevzpomínám si od kdy, ale více než často jsem měl možnost poznat i práci pana fotografa Josefa Loudy. Koncerty, společenské akce, tiskovky, křty CD – tam bylo možno vidět jeho práci. Nenápadnou, ale profesionální, nepodbízivou, objektivní a vždy rychlou. V mé mailové poště se často fotky objevily už následující den. K jeho životnímu jubileu mu přeji hodně zdraví a tvůrčích nápadů do dalších let.

Martina **Jandová**, redaktorka, moderátorka a PR manažerka Divadla Broadway
Pepíček Louda je šarmantní gentleman a na jeho fotkách jsem vždy za dámu!

Heidi **Janků**, zpěvačka PEPÍČEK

Josef Louda byl, je a vždycky bude pro mě PEPÍČEK! Doufám, že to nebude znít zbytečně infantilně, ale já to myslím upřímně, byl totiž ke mně vždycky moc milý. Je ale pravdou, že při prvním setkání, resp. telefonickém rozhovoru, jsem ho samozřejmě oslovovala: PANE LOUDO. Bylo to někdy na začátku devadesátých let, kdy se mě snažil přemluvit k akci v té době nevídané. Vymyslel si, že by ve velkém sále Lucerny uspořádal benefiční koncert pro postižené děti! A světe div se, ono se mu to povedlo. Přemluvil několik zpěváků a zpěvaček (já dokonce tenkrát přijela z Ostravy, abych tento nový projekt podpořila) a koncert měl takový úspěch, že se pak v Lucerně konal ještě několikrát. A vlastně se koná dodnes. Tento krásný počin se jmenuje CHCEME ŽÍT S VÁMI a dnes funguje jako

velký happening v O2 Aréně, ale už bez PEPÍČKA. Ten se poslední dobou věnoval jen fotografování a vydávání zajímavých knižních publikací! I za tu odvahu ho mám moc ráda.

Potkávali jsme se na různých společenských akcích, kde vždy fotilo víc pozvaných fotografů. PEPÍČEK mě ale nikdy nenutil do žádných lascivních póz, nechtěl, aby mě vzal někdo do náruče, abych na něj dělala zvláštní obličej, prostě jen fotil. A fotil hezky, což jsem mohla posoudit hned, když jsem se z akce vrátila domů. V počítači mě už čekal mail od PEPÍČKA s přiloženými fotkami! Prostě profík. A s těmi se nejenom dobře pracuje, ale taky hezky povídá.

No, a já už se těším, že se zase někdy někde potkáme a hezky si popovídáme. A věřím, že PEPÍČEK bude mít s sebou i ten fotoaparát, který prý chce pověsit na hřebík – TOMU PROSTĚ NEVĚŘÍM!

PS: Myslím, že se pod to podepíše i Ivoš

Pavel **Janoš**, král českého perníku

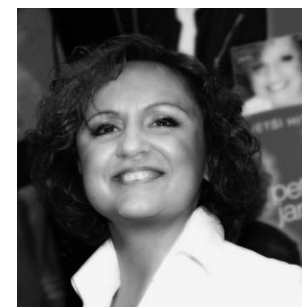
Milý doktore duší zakletých do fotografií, Josefe Loudo, Josífku, žižkovskej Pepíku, pražský Pepíčku, kamaráde z nejmladších.

Poznal jsem v životě hodně lidí a také pár fotografií, ale málo z nich bylo tak pohotových a pohodových, tak slušných a citlivých. Fotil jsi mě mockrát jako svatého se svatozáří, i když já si jako svatý připadám jen někdy... Fotil jsi mě mnohokrát a já vždy nebyl ideální model, ale po prohlédnutí fotografií jsem měl pocit, že tobě se povede každá. Fotil jsi mě ve dne i v noci, ve zdraví i při nemoci. Byl jsem unaven a někdy bez nálady ze starostí, ale na tvých fotkách to nakonec vidět nebylo. Fotil jsi mě, když se lámal čas mého života, a také když mě na hlavu položil mistr Saudek královskou korunu. Vzpomínám na Ceny Thálie v Národním, na padesát let Semaforu, na třicet pět let Amfory, na deset let Gospel Time v Lucerně, na vtipné glosy

Karla Vágnera o perníku na prknech divadla Semafor a další a další vzpomínky s tebou spojené. Vzpomínka na krásné narozeniny Pepi Fouska, kde jsi mě fotil, mně připomene, že než mě andělé zavolají k sobě, budu mít na co vzpomínat a těšit se nejen z těch živých fotek od tebe, ale hlavně ze vzpomínek na tebe a na naše společně strávené chvíle, za které ti děkuji.

Petra **Janů**, zpěvačka

Odmala mám pocit nejistoty, když mě někdo fotografuje. Jsem dost objektivní na to, abych věděla, že jsem nikdy v životě nedosáhla něčeho kvůli vizáži. Dokonce mi v době mých profesionálních začátků jeden velmi obdivovaný a tenkrát nejslavnější fotograf řekl, že jsem tak obyčejná, že neví, co se mnou. Chápete, že mé sebevědomí, už tak dost chatrné, zmizelo úplně. I dnes je takových suverénů dost, ale mě už je to fuk. Jsem ve věku, kdy nemusím nikomu nic dokazovat, obhajovat se, nebo se za něčím honit. Ale jsem ráda, že jsem po cestě potkala Josefa Loudu. Je to jeden z těch pár fotografií, které mám ráda a nebojím se jich, protože vím, že mi svými krásnými obrázky nikdy neublíží. Je to skvělý fotograf i člověk. Josefe, přeji hodně sil do další práce a doufám, že se budeme často potkávat.

Svatopluk **Jányš**, zakladatel a duše Gutta Musicae

Znám pana Loudu již dlouho. Ještě z doby „staré slávy Novy“. Snažil se tenkrát nás, specializovaný soubor staré muziky, protlačit do této komerční televize. Pochopitelně se to nepodařilo, ale na jeho láskyplnou vehemenci, s jakou se o to snažil, nikdy nezapomenu. A vděčně na to vzpomínám dodnes.

Po čase jsem potkával pana Loudu v ulicích Prahy s fotoaparátem přes hlavu. To bylo ještě před tím, než začal chodit na naše koncerty do Ypsilonky. Stal se jeden čas téměř neodmyslitelnou součástí těchto podvečerů. A také byl i neodolatelným hostem, který sršel vtipem i poutavě vyprávěl.

Jeho fotografie máme se ženou rádi. Neilustrují pouze příběh, ale otvírají i něco z duše toho, koho si vzal do hledáčku svého přístroje. A proto si přejeme, aby to nevzdával a ještě nás dlouho zdravě „otravoval“. Vždyť z toho vznikají tak krásné věci.

Vladimír **Jindřich**, pivní expert, nyní zasloužilý důchodce

Jak dlouho ho znám? Krátce. Teprve dvaadvacet let. On, profesionální fotograf, a já obchodník zasvěcený pivu. Naše cesty šly vlastně souběžně. Ať jsem byl v kterémkoli pivovaru a pořádal prezentační akci, vždy se objevil Pepík. A tak jsme se v průběhu doby seznámili. Později se naše spolupráce dostala tak daleko, že jsme se zvali navzájem. U něj, na rozdíl od mnoha jiných, bylo zvláštní, že vždy hledal nějaký zajímavý záběr, zajímavou situaci, něco nevšedního, ale nikdy nepil. Jistě chápete, že vzít někoho na akci, kterou pořádá pivovar, a on ani pivo neochutná, je na pováženou. Proto ho více než dvacet let učím pít pivo. Jde to pomalu a ztuhla, ale první výsledky se dostavují. Už pochopil, co je přeci jen dobré a zdraví prospěšné a občas nějaký řezaný ležák zkusí.

Tak mu přeji, aby dělal další pivní pokroky a při tom měl stále dost neotřelých fotografických nápadů, které jsou v dnešním digitálním světě fotografie nesmírně důležité. Ostatně, plně s ním cítím a chápu ho už proto, že v letošním roce, jak doufám, oslavím stejné výročí. Dobré světlo do dalších let.

Eva **Jurinová**, moderátorka

Jestliže si fotograf zvolí krédo „neubližovat – pomáhat“, pak mě prvoplánově napadá, že portrét každé ženy musí být vždy nutně lichotivý. ☺ Když jsem ho potkala poprvé v TV Nova v roce 1994, řekl o sobě, že je Saudkolog. Očekávala jsem sebestředného šílence, pro kterého je každý záběr dobrý, a docela jsem se bála stát se středem zájmu jeho objektivu. Po několika letech jsem si řekla, jak je zvláštní, že když mě Pepíček požádá o pár slov do jeho bulletinu, nenapadá mě nic lepšího, než poděkovat mu za profesionální spolupráci v klidu, bez nervů a spěchu, pokaždé s koncepcí a rozmyslem i nadhledem gentlemana. Právě to totiž my, ženy, co se neumíme vystrkovat před objektivem fotoaparátů, oceníme nejvíce. Být muška malá v jeho archivu, určitě zjistím, že takto založený a s příjmením Louda stihl všechno. Nebo ne? ☺

Andrea **Kalivodová**, operní pěvkyně

Josef LOUDA – fotograf a člověk neobyčejně bystrý, pečlivý a originální. Pamatuji si na jedno roztomilé focení, když jsem se ocitla uprostřed rámu a fotky vytvářel skutečně jako obrazy... Přeji mu ještě mnoho krásných nápadů, práci, která ho bude těšit, a stále ať si uchová svou osobitou a vtipnou energii! Držte se, pane fotografe!!! Držím pěsti!!!

Petr **Kaňka**, režisér a vysokoškolský pedagog

Josefe, lidé se setkávají, míjejí, zastavují, jdou spolu kousek cesty – to je i náš případ. Ale od té doby o sobě víme mnoho věcí, protože umíme pozorovat, naslouchat a navíc – žijeme ve veřejném prostoru, který je často jako hlásná trouba obecního vyvolávače. Nic naplat, Josefe, informace a dojmy se překrývají a často zcela překryjí pravou pod-

statu. Snad se to nestalo nám dvěma, i když se již tak často nepotkáváme, jako když jsme pracovali na námětu filmu Bratři Saudkové. Byl jsi to ty, který jsi mi k bratrům-provokatérům otevřel dveře, ale také jsi mi dal o nich celou řadu článků z tvého pera. Jak to dopadlo, není neznámé, film byl čten v „České“ reprízován. Pravdou je, že podobně jako oba bratři i film vzbuzoval ambivalentní reakce a rozdmýchával skandály. Ovšem to mě nechává zcela chladným, protože práce byla vykonána a není na nás, autorech, abychom ji soudili.

Pochopil jsem záhy, že nehodláš být jenom fotograf-reportér, ale že máš i umělecké ambice. Pozval jsi mě na řadu vernisáží a mohl jsem se s tvými pracemi seznámit. Fotečky byly hravé i dravé, sexy i PR slavných. Přál bych ti, abys dokázal vyjádřit především to, co máš na srdci a v srdci jenom ty sám, bez nátlaku toho, co již znáš a čeho si vážíš. A pochopitelně, aby ses dotkl alespoň cípku Múzy, která tě pronásleduje, a stál jsi jí za políbek. Copak není láska tou hlavní motivací?

Milada **Karasová**, zakladatelka a majitelka modelingové agentury

Pan Louda na mne působil vždy úplně jinak než všichni fotografové, se kterými jsem se za svou pracovní kariéru setkala. Vždy úslužný se suchým humorem a hlavně vždy hledající úplně jinou fotku, nekomerční, spíš uměleckou a s nějakým tématem, aby měla duši. To mne moc bavilo a vždy jsem byla připravena pomoci. Držím palce do dalších tvořivých let, přeji hodně nápadů a jsem ráda, že se uskuteční jubilejní výstava k jakémusi výročí, kterému se nechce věřit.

Ondřej **Kepka**, herec a režisér

Mým úkolem je napsat několik vět na téma Josef Louda. Přemýšlel jsem, jak tento článek pojmout. Uvažoval jsem o povídce na téma „Jak mě fotí se svatozáří nad hlavou“ – ale pak mně to přišlo sebestředné. Nebo jsem chtěl vyprávět o všech našich společných projektech a setkáních: jak píšeme spolu scénář, jak fotí Ceny Thálie, jak fotí moje premiéry a křty. Ale to jsem byl pořád já a Louda! Ale když jsem chtěl psát jen o Pepíčkovi, zjistil jsem, že to neumím, protože si neumím představit, jak píšu fejeton na téma „Josef Louda – fotograf“! To je příliš obecné, státní a já chci napsat právě o našem přátelství.

A tak zůstane „jen“ u několika slov a krátkých vět. Snad v nich přečtete vše:

Skvělý fotograf, kamarád, fenomén.

Dobrá nálada, spolehlivost a výdrž.

Prostě recesista.

Je na světě nemnoho lidí, o které se můžete opřít, kteří nezklamou, kteří pomohou – i když to pro ně není lukrativní... Jsem rád, že mezi ně Pepa patří. Jsem rád, že je.

Ladá **Kerndl**, jazzový a swingový zpěvák, bubeník

V prosinci roku 1999 jsem vystupoval v Praze v hotelu Praha. Bylo to u příležitosti křtu knihy o Karlu Vágnerovi. Seznámil jsem se tam se spisovatelem Arnoštem Lustigem, hercem Petrem Haničincem a fotografem a publicistou Josefem Loudou.

Myslím si, že zapracovala Náhoda, Nápad a Nálada – 3N jak fotograf říká. Zajímal ho můj životní příběh a udělal se mnou tehdy titulní fotografii do TV magazínu s velkým rozmlouváním se mnou. A tak začala naše setkání a bylo jich hodně za těch 12 let.

Josef je člověk plný úžasných nápadů, člověk, který toho hodně v životě zažil, člověk který má cit a dokáže ve své fotografii zastavit čas. Naprosto úžasné jsou jeho výstavy fotografií. Fotografie Tváře se svatozářemi jsou toho

důkazem. Dokáže připoutat pozornost diváka. Prostě umí udělat dobrou fotku.

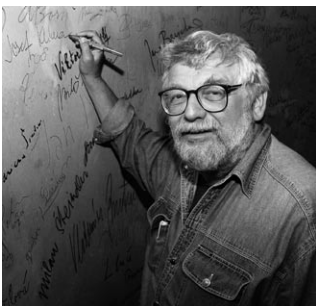
A ještě jeden dar má, neubližuje, ale pomáhá, což je i jeho životním krédem.

Dušan **Klein**, filmový a televizní režisér

Každý z nás, co se pohybujeme v mediálním světě, si musel zvyknout na to, že jakmile se objevíme na nějaké akci, jsme obklopeni hordami fotografů, kteří se snaží již při našem vstupu zachytit a podat svědectví o naší fyzické přítomnosti. Teprve později hledají další možnosti a většinou se pokoušejí zachytit přítomné v negativních situacích: s jinou ženou, s jiným mužem, s chlebičkem na klopě, s desátou sklenkou alkoholu a podobně.

Za ta léta jsem si už na to všechno zvykl. A začal jsem si vtom houfů fotografů všímat nenápadného vysokého prošedivělého člověka, s inteligentní tváří a fotoaparátem na krku. Nikdy se netlačil do první řady, z povzdálí pozoroval svůj budoucí objekt i dekoraci a čekal na svoji příležitost. A pak mě slušně oslovil a požádal o pohled do jeho přístroje. Začal jsem si více všímat jeho tištěných fotografií. Nebyly to jenom momentky, které dokazovali přítomnost objektu, či jeho slabé chvílky. Ale fotografie, které zachycovaly emoce spojené s danou akcí: napětí, nedočkavost, pochybnosti, radost i smutek, očekávání i nudu.

Později jsem se s panem fotografem seznámil a vedl s ním rozhovory širokého spektra zájmu. Stali se z nás přátelé. Ten prošedivělý člověk, fotograf a přítel, se jmenuje Josef Louda.

Josef **Klíma**, spisovatel, publicista a scenárista, zakladatel televizního formátu Na vlastní oči

Mám rád lidi, kteří 1) dělají svou práci nonstop, protože vlastně nikdy nekončí a 2) zajímá je přesah, tedy v tomhle případě příběhy. Pepa Louda je názorným příkladem obojího. Příběhy, které vypráví svými fotkami (a o nich) jsou často poutavější než ty fotky samy :-), a kdybych ho vzbudil uprostřed noci, nejspíš to první, co udělá, než mi nabídne panáka, je CVAK!

Tak se hlavně neměň!

Martina **Kociánová**, operní pěvkyně a moderátorka

Když jsem já, děvče z Moravy, přijela do Prahy, abych „dobykla svět“ prostřednictvím toho, že budu moderovat zprávy na TV Nova, tak byl Josef Louda prvním fotografem, který se mnou dělal rozhovor a fotil mě (nepočítám-li fotky ve foto ateliéru v Ostravě na Kuřím rynku, když jsem se nechala fotit na index). Když děláte rozhovor poprvé, když se poprvé fotíte, tak nemáte srovnání s ničím jiným, a tak vám všechno přijde sice nové, ale zároveň běžné. Proto mi tehdy přišlo běžné, že je na mě laskavý, přišlo mi běžné i to, že mě chce vyfotit tak, aby mi to slušelo a abych vypadala štíhlejší než jsem tehdy byla ☺. Přišlo mi normální, že se mě snaží přesvědčit o tom, že jsem výjimečná. To se mu nepovedlo, možná proto mi to při každém dalším rozhovoru připomínal. Až jsem uvěřila tomu, že on mě takovou prostě vidí. Dnes už mám za sebou rozhovorů pár desítek a dobře vím, co je a není běžné. Už dokážu ocenit, když se na vás někdo dívá laskavě i skrz objektiv, když vás někdo vidí lepší a hezčí než jste,

když nad vámi a svou prací přemýšlí, když se někdo umí dívat na svět s humorem i shovívavostí, když někdo vidí svatozář prakticky nad každým z nás, když někdo umí foťákem napsat báseň...

Když mě fotil Josef Louda poprvé, tak jsem si myslela, že všichni fotografové jsou jako on, dnes už vím, že to tak není... Všechno nejlepší, pane fotografe!

Ester **Kočičková**, herečka, moderátorka, zpěvačka, skladatelka a textařka

Opravdu se nefotím ráda, a nejde o žádnou falešnou výmluvu pseudohvězdy. Josef Louda je ale z těch fotografů, od kterých mi to slídění objektivem nikdy moc nevadilo. Buď se totiž nejdřív pěkně zeptá a nechá vás, abyste se překontrolovali, nebo se u práce tváří tak nějak jinak než jeho kolegové. Jako takový hodný dědeček, který vám chce udělat co nejlepší snímek do rodinného alba. A vy mu v tu chvíli rádi uvěříte, že z vás chce udělat hvězdu skutečnou.

Josef **Kočovský**, nájemce restaurace Mánes a majitel fiakrů jezdících v Praze,

držitel světového rekordu v zápřahu desetispřeží pony, majitel restaurace U Vodárny s hudebním klubem...

S Pepou Loudou se setkávám v posledních desetiletí dost často a většinou při významných příležitostech. Byl přítomen slavné události, kdy mi pan prezident Václav Havel přišel otevřít restauraci MÁNES v roce 1996, kterou jsem v dosti neutěšeném stavu převzal, a právě tak v roce 2011, kdy jsem slavnostně restauraci MÁNES z důvodů rekonstrukce opouštěl. Od samého počátku, kdy jsme s mým kamarádem z NY, Jirkou Suchánkem, majitelem tamní restaurace Zlatá Praha, poprvé realizovali slavný nultý ročník Otevírání teras v restauraci MÁNES v roce 2010 za přítomnosti Karla Gotta, Heleny Vondráčkové a vlastně všech významných osobností jak kulturního, tak společenského života. Při druhém ročníku otevírání teras už to byla taková sláva, že se do Mánesa ani všechny celebrity nevešly. Tenkrát prohlásil tehdejší ministr kultury Pavel Dostál: „Kdo z celebrit

není v MÁNESU, jako by nežil.“ Toto bylo snad nejslavnější období Mánesa té doby. Narozineniny v MÁNESU slavily snad všichni významní politici, umělci, mimo jiné právě i můj kamarád Pepa Louda, který při příležitosti svých padesátin zde měl i svou velkou jubilejní výstavu fotografií... Pepa byl přítomen vždy i u dalších významných událostí, jako např. pořádání Plesů Hradní stráže na Pražském hradě, které jsem zajišťoval, včetně té poslední, kdy jsme se loučili s panem prezidentem Václavem Havlem. V prostorách restaurace MÁNES se konalo nepřeborné množství dalších více či méně významných událostí, včetně přípravy a konzultace významných smluv mezi tehdejším velvyslancem panem Grušou a spisovatelem Pavlem Kohoutem. V rámci prvního jazzového koncertu konaného na terasách restaurace Mánes nazvaného Jazz Bridge Praha –

Mnichov, odkud bylo jediné přímé vysílání z České republiky do Evropy v den vstupu ČR do Evropské unie. Ani se všechno nedá vyjmenovat. Co se ale ještě připomenout dá, je, že Pepa Louda nafotil i můj vstup do nové slavné restaurace U Vodárny na Vinohradech, kde je dnes již slovutný hudební klub a naposledy při otevírání Novoměstské kavárny v prostorách Novoměstské radnice, rovněž za přítomnosti řady známých osobností. S Pepou se setkáváme dodnes a věřím, že se nám povede ještě něco předvést.

Věra Kokošková, bývalá ředitelka Kulturního zařízení Přeštice a Domu historie Přešticka

Když mne Dr. Josef Louda někdy v polovině 90. let 20. století poprvé navštívil na Kulturním zařízení v Přešticích, pravil úvodem, že kdyby měl více času, dohledal by spřízněnost se svým předkem Matějem Loudou z Chlumčan. Byl to prý neohrožený husitský válečník, který se posléze přetransformoval v obratného diplomata. Nebrala jsem to tenkrát vážně, ale dnes už mi to tak nepravděpodobné nepřipadá. I k lovcovi za objektivem přece pořádná dávka diplomacie patří!

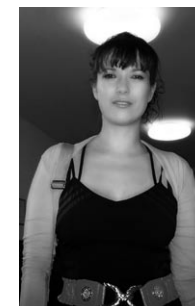
Fotografie Josefa Loudy na mne působí hodně empaticky. Měla jsem možnost kochat se jimi na několika výstavách – v Praze, Plzni i v Přešticích. Na vernisáž výstavy svých prací, které shrnul pod název „Nejen celebrity v rámech“, přivedl v roce 2007 do Přeštic několik živých celebrit, svých přátel – Jana Saudka, harfenistku Zbyňku Šolcovou a Petra Jančaříka. Pro mne to byl jeden z nejúžasnějších společenských večerů v Domě historie Přešticka.

V jeho případě je moc milé, že si jako člověk velkého světa pořád v sobě nese ten „kout, kde býval doma“, a který ho nutí hezky vzpomínat. Absolvoval zde LŠU, hrál ochotnický divadlo a na co obzvláště rád vzpomíná, od žáků až po muže hrál českou házenou za Slavoj Přeštice. Nemusíme se přitom zdržovat s žádným vysvětlováním, co je to Rajčur, co Kancendorf a čím se vyznačovaly slavné přeštické poutě. Ty dávné přeštické reálie jsou totiž něco jako tajné šifry. Vyměňujeme si je a je nám při tom dobře. Díky podobným rozhovorům, které někdy s vtipem sobě vlastním hodil i na papír, jsem se dozvěděla leccos o první televizi v Přešticích či o neslavné historii prasečího pomníku. Pokaždé mne ty historky dokážou pobavit.

Zjevuje se v rodném městě sporadicky, většinou tehdy, když se něco děje. Na to má šestý smysl. Vždycky mne nejdřív omráčí svou rozevlátostí, a pak dorazí tím, že zase nezestárl. Je to velmi skličující a nespravedlivé, ale je to tak. Nemá totiž na to čas.

Tereza Kostková, herečka a moderátorka

Je to jakási osobitá forma vztahu, fotograf – objekt! Přes čočku je vidět jinak a jinak se kouká do objektivu. Vyžaduje to v případě touhy po dobrém výsledku dvě věci: nevyčtenou komunikaci a vzájemnou důvěru. Dnes se vám ovšem v naší branži nahnou před tvář desítky fotoaparátů, desítky lidí toužících něco nějak „zvěčnit“. Tak se někdy ta podstatná vazba ztrácí. A když pak v tom balíku neznámých blikajících zahlédnete „objektiv“ známý, neřkuli blízký, je to už skoro jako kamarádství a z neosobní bouře blesků je náhle fajn okamžik. Tak takhle nějak to máme s panem Loudou, že, Josífku?

Jana **Koubková**, jazzová zpěvačka

Pan Josef Louda by mohl být dobrým jazzmanem, protože má rytmické cítění a ctí improvizaci, kterou umí velmi dobře využít při pohledu na člověka, kterého fotí. Pan Josef Louda umí!

Jiří **Kouble**, manažer Lucie Bílé

Josef Louda je pro mě po celou dobu, co ho znám, symbolem tří důležitých „eS“ – Skromnosti, Slušnosti a zejména Spolehlivosti. Milý Josefe, přeji vám k vašemu významnému životnímu jubileu pevné zdraví, spoustu elánu a mnoho a mnoho tvůrčích nápadů s foťákem po ruce...

Milan **Koukal**, novinář a spisovatel

DOKTOR JOSEF LOUDA – FOTOGRAF (NEJEN) CELEBRIT JE SÁM CELEBRITOU!

Upřímně přiznávám, že mám opravdu radost, když mě PhDr. Josef Louda požádal, abych přispěl pár řádky do publikace k jeho kulatému životnímu jubileu.

Nemohu uvěřit, že je to už tolik let, kdy zachycuje svět objektivem fotoaparátu.

Jako novinář jsem na mnoha rozmanitých akcích sledoval, jak se profesionální fotoreportéři jako mravenci u kostky cukru shlukují kolem tzv. celebrit. Nechyběl tam ani Josef Louda. Četné kolegy převyšoval nejen postavou, ale hlavně působivým obsahem záběrů, které při stejné události pořídil.

Mne poprvé vyfotil v květnu roku 2007 v pražském hotelu Pyramida na Knižním majálesu. Držel jsem na klíně svého vnuka Matýska. Kde se vzal, tu se vzal – naproti nám stál všudybyl Pepa Louda. Cvakla spoušť – a máme krásnou památku, důležitou součást výzdoby vnukova pokojíčku.

Tak jsem sám poznal, že neúnavný Mistr „má čich“ na záběry, které hovoří samy za sebe. Nezapomenutelný životní zážitek pro mne znamenal křest Loudovy knihy portrétů našich celebrit. Bylo až dojemné vidět, jak mu slavné osobnosti děkují. Nepřekvapilo mě, že to vypadalo jako v hvězdném nebi, když se slavilo Pepovo šedesátileté jubileum. Zástupy gratulantů nebraly konce...

Vůbec se nedivím, že známí lidé rádi přicházejí i na vernisáže Loudových výstav. Konají se v rozmanitých prostředích – od malé pošty na pražském Žižkově, až po noblesní prostory Státní opery. Všude návštěvníky oslovují Loudovy unikátní fotografie. Mají charakteristické fluidum, vysokou vypočítací hodnotu – zkrátka duši. Nejen proto, že profík Pepa Louda bývá vždy včas na správném místě.

V závěru upřímně děkuji charismatickému, vždy usměvavému optimistovi, Mistrovi objektivu (i tele) za to, že mám tu čest být jeho přítelem. Ve všelidském poslání mu z celého srdce přeji mnoho dalších nádherných záběrů.

Josef **Koutecký**, lékař, jenž jako první u nás začal úspěšně léčit dětská onkologická onemocnění a tím založil samostatný medicínský obor

Chvalořečí jsem v plynoucím čase napsal už mnoho desítek. Ovšem domněnka, že napsat, i při bohatých zkušenostech, laudaci další, je pro mne hračkou, by byla mylná. Ony se totiž domněnka a skutečnost poměrně často míjejí. Čím větší je počet laudací, tím naléhavější jsou moje pochybnosti o oprávnění vydávat svědectví o osobnostech, z nichž každá je ve svém bytí jedinečná a do jejichž niter nemohu dohlédnout. Napsat laudaci PhDr. Josefu Loudovi ve mně vzbuzuje nejistotu dokonce trojnásobnou: Mám hodnotit jeho člověčenství (a to je při respektu ke svrchované jedinečnosti ošemetné), mám posoudit jeho umění fotografické (ač jenom amatér, tedy v původním, pravém smyslu slova pouhý milovník), a to všechno mám vyjádřit stručně (což mi působí nesnáze, protože patřím mezi pedantické psavce, kteří považují za trestuhodné vynechat cokoliv, co považují

za důležité). Ale slíbil jsem a sliby plním.

Mým původním záměrem bylo rozdělit, v intencích stanoveného pojmenování výstavy, laudaci do dvou částí – člověčí a umělecké. Ten záměr jsem musel opustit. Porušil bych pokyn o stručnosti. A tak jsem se dobral náhledu, že Josef Louda člověk a Josef Louda fotograf jedno jsou, že o jeho člověčenství vypovídá jeho fotografování a naopak. Ono ho fotografování utvářelo už od klukovských let, stalo se mu vášní a vášeň jeho osudem. Tak vznikl následný text (v mém nazírání stručný), kterému by slušel nadpis „Jak vidím Josefa Loudu já“.

Shlukem účastníků nejrůznějších setkání, která navštěvuji, prochází vysoký, štíhlý, ušlechtilé vyhlízející muž bystrého, zvědavého a při tom laskavého pohledu a noblesního chování. Prochází nenápadně, nevtíravě, rozvážně, ale s obdivuhodnou pozorností. Jeho pohled, sledující společnost, se od pohledů nás ostatních liší. Kdybych ho měl přirovnat k pohádkové bytosti, obdařil bych ho jménem Bystrozraký. On totiž dokonale odhaluje podoby lidí v nejrozmanitějších situacích a výrazech. Je jakýmsi lovcem – reportážním fotografem par excellence. Oplývá vyhraněným smyslem pro přirozenost okamžiku v jeho neopakovatelné atmosféře, a patří tím k ubývající skupině ušlechtilých fotografů, od kterých se dravá mladá generace tak liší – v mém pohledu k všeobecné škodě. Dávám přednost ušlechtilé kvalitě před senzacechtivou drsnou kvantitou.

Doktor Louda má ovšem kromě reportážní fotografie ještě druhé celoživotní téma – ženu, která je jeho trvalou inspirací, a to nejen v umění, ale ve všem. Vystihnout podstatu a poslání fotografií žen Josefa Loudy mi nabídl verše Jiřího Suchého:

Žena je román darovaný muži
Aby měl co číst
Žena je román v prvotřídní kůži
kterému sem tam chybí list

Žena je středem všeho dění
A pýchou svého manžela
Žena i v dobách zatemnění
Do všeho dobře viděla

V tom to právě vězí. Josef Louda to pochopil a v tom věčném, krásném románu ženy, bytosti nám mužům nadřazené, nejen pozorně čte, ale ty „sem tam“ chybějící listy pečlivě a líbezně doplňuje.

Ale abych to všechno v té nucené stručnosti shrnul, vypomohl jsem si myšlenkami dvou dalších respektovaných autorů. Pokud se tkne fotografování, platí po mém soudu pro Mistra Loudu slova, která o fotografii napsal Miroslav Horníček: „Fotografie je chodící oko. Klusající zřítelnice... Buď někdo vidí, co se má fotografovat, anebo nevidí. Když to vidí, tak to uvidí i bez aparátu, tím aparátem to jenom sdělí. To je jako když má někdo

myšlenky a píše je. Píše už to, co měl, dřív než vzal pero do ruky. Kdežto někdo může mít v každé ruce pět per, a když nemá myšlenky, tak nemá co sdělovat.“ Josef Louda má oko i myšlenky. Proto jeho fotografie vypadají tak, jak vypadají, mají nám co říci a rozšiřují náš obzor.

Pokud se tkne člověčenství, vyjadřuje ho vrchovatě jeho celoživotní krédo: „Neubližovat – pomáhat.“ Dokazuje to vším možným už od mládí, jako kdyby si přečetl a vzal za své první dva ze šestnácti pokynů, které nám až mnohem později sdělil Robert Fulghum v knížce Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce: 1. O všechno se rozděl. Rozděl se nejen o kus chleba, když je zapotřebí, ale o poznání, radost i krásu. Také o úspěchy, které nikdy nejsou jen Tvoji zásluhou. A také o bolest. Umíme-li se rozdělit, vypovídá to něco o osobním charakteru a o vztazích. 2. Hraj fér. Nešvindluj v kartách, ale ani v celém ostatním životě – doma i ve škole, v obchodě i v úřadě, ve vědě i v umění, prostě nikde a nikdy. Když si na to zvykneš, nenapadne Tě hrát nefér.“

Josef Louda se skutečně o všechno dělí a zvykl si hrát fér. Drží se dvou zásad. První z nich praví, že „žádný dům není tak malý, aby nepojal mnoho přátel“. Druhá upozorňuje, že „život není tak krátký, aby nestačil na zdvořilost, a slušnost je chvályhodná vlastnost, která nás nic nestojí... nanejvýš někdy místo k sezení v přeplněné tramvaji“ (Carl Zuckmayer).

Spějí ke konci svého obdivného pohledu na Josefa Loudu. V rámci předepsané stručnosti, kterou jsem stejně přepísl, jsem vypustil jeho zajímavé curriculum vitae i soupis jeho pestrého a objemného fotografického, ale i literárního díla. Pominout ovšem nemohu, že se stal třikrát vítězem soutěže Praha fotografická. To vypovídá o mnohém. Smyslem a cílem mého vstupu do tohoto bulletinu je konstatování, že Josef Louda patří mezi autory, kteří dokumentují náš svět a naše životy ne pro chvíli, která vzápětí pomine, ale jako doklad doby, která je ve své rozmanitosti i při veškerém klopýtání a všech peripetiích krásná pro každého, kdo je obdařen požehnáním krásu poznávat a vnímat.

Pavel Kožíšek, mistr světa v zábavní imaginaci a majitel a provozovatel Kouzelného divadla

Josef Louda je můj velký konkurent, také kouzelník. Naštěstí pro mě ale je to kouzelník okamžiku, jenž naprosto perfektně dokáže čarovat s fotoaparátem a ne s kouzelnickou hůlkou. Jinak bych totiž mohl svoji kouzelnickou hůlku zahodit do koše a šel bych o žebrácké holi...”

Jiří Krampol, herec, dabér a moderátor

Josef Louda je fotograf lidské duše. Netuším, jak to dělá, fotí nás tak nějak obyčejně – a přitom z těch fotek vyzařuje tolik lidskosti. Myslím, že je to tím, že on hledá nejen na lidech, ale i v lidech to dobré. A to se pak odráží právě v jeho fotografiích.

Jindřich **Kraus**, zpěvák, textař, skladatel a vydavatel

Josef Louda – obdivuji jeho neúnnavnost a kreativitu. Občas se s mojí partnerkou, malířkou Alexandrou Hejlovou, účastníme VIP akcí. Nevím, jak to Josef dělá s časem, ale nikdy se nestalo, že by někde chyběl. Na rozdíl od ostatních fotografů, kteří přicházejí cíleně jen pro své úlovky, Pepa si v naprostém klidu, v pohodě a s úsměvem vždy udělal chvilku pro nás a sám od sebe nám udělal pár fotek, jen tak z přátelství. Druhý den jsme je měli v e-mailu. Jeho snímky mají duši a vždy jsou spojeny s nějakým uměleckým nápadem, který se momentálně v jeho hlavě urodí.

Naposledy jsme se setkali na křtu knihy, v prostoru, kde světlo z určitého pohledu utvořilo efekt, kterého si všimlo jen oko zkušeného fotografa Josefa Loudy. Josef mě, nic netušícího, naaranžoval a vyfotografoval. Druhý den jsem obdržel snímek, kde jsem vypadal jak svatý muž se svatozáří, a to mi udělalo velkou radost!

Trochu mě mrzí, že mě Josef také neportrétoval v obrazovém rámu, což je jeho specialita. Však dobře vím, že toto privilegium patří hlavně slavným a krásným ženám! Ta, která dosud nebyla v jeho ateliéru vkusně orámovaná, jako by nebyla!

Vím, že Josef má úžasné zkušenosti, miluje prostor i detaily. Detaily hlavně ženského těla. To je mi velmi sympatické. Objektiv každého jiného fotografa by zachytil tyto choulostivé objekty jako pohoršující porno, ale v rukou fotografa Josefa Loudy vždy vznikne umělecké dílo! Kdo umí, ten umí!

Helena **Kroftová Leisztner**, módní návrhářka, malířka, fotografa a designérka

„LOUDOVÍ“

Gentleman a věčný kluk
vedle něho ženský shluk
krásky, úcty, touhy
i zištného obdivu –
pomíjivý fakt jemuž Josef
dodá věčný takt.

Cítí, že věčnost není
však serotoninů velký tlak
fantazií ve stálou hmotu mění.

I to ošklivé v životě dění
přetváří v pozitivní snění
zachová ženu v jejím stálém chtění
uzří-li ne jen vaginální
„fotoznění“.

V záři mnoha lamp zanechává
společenské dění
v linii mnoha barev zvěčňuje
ženské zatoužení, myšlení
a uvolnění.

Z balastu krutostí krásno zůstává
světem zvěčnělým jiným uměním
s obsahem tajemným
„Loudoví“

Díky za něj, mistře!

Jan Krůta, publicista, spisovatel a básník

Milý Pepíčku,

když jsme poprvé pracovně běželi na naše první společné interview, ty jsi mě šokoval. Postavil jsi dotyčnou slavnou dámu tak blbě na schody a na můj zoufalý pohled ses očima smál jako blázen. Pak byly samozřejmě ještě další fotky, které jsme v časopise použili. Ale ta na schodech mi chyběla. A pak jsi mě zase jednou chytil kdesi na oficiální akci a režíroval jsi mě kamsi doprostřed sálu a při focení ses málem válel po zemi. Teprve za čas jsem uviděl tvou výstavu a pochopil jsem tvůj tajný koncept lidí fotografovaných se svatozáří... Tvých konceptů bylo nespočet. Velmi se mi líbil i koncept knihy a výstavy Vábivé záhyby, do níž jsem ti přispěl stylově frivolní básní, kterou zase já mám v knize Lítali jsme do nebes /nahore i dole bez/:

Vyhlazená, vyslečená,
modlilas mě vkleče,
a pak jsem ti vypaloval
na klín další pečeť.

Milování do skonání,
ještě jedna runda,
☼ + ◇ = slunda.

Tvoje legrační rozhodnutí, že tímhle
současným projektem skončíš s veš-
kerým kvalitováním, je velmi smíchu-
tvorné a nechťej, abych ti uvěřil. Nic-
méně. Padla mi v antikvariátu do ruky
vetchá, sto dvacet let stará knížka
Gratulant. No, nevyužij to:

Posílá druh věrný Tobě,
jenž Ti přeje v každé době,
co by mohl vřele přát:
Nechť Ti ráčí svět ten dáti
šťěstí všeho, požehnání
a radosti bez ustání,
posléze zas na Tvou hlavu
zaslouženou vloží slávu!

Tohle všechno přejí dnes,
všude rozkoš, múzy, ples!

Rudolf Křest'an, fejetonista a publicista

Kdybych na střední škole neměl latinu, mohl bych se mylně domnívat, že Josef Louda je louda. Pravda, i takové je jedno z etymologických vysvětlení původu příjmení známého a osobitého fotografa. V jeho případě je však takový výklad vedle jak tak jedle. Josef je naopak živé stříbro. Pokud ochoty se týče, je dokonce zlato. Je rychlý, pohotový, flexibilní (ač nefotí flexaretou), dychtivý, vynalézavý, svižný, dynamický a nápaditý. Při rozličných akcích dokáže být na deseti místech najednou. Jestliže latinské rčení „nomen omen“ tvrdí, že jméno člověka je zároveň jeho znamením (viz příklad porybného Rybičky), pak u Josefa Loudy jde taky o předznamení, jenže ne to loudavé. Latina ještě jednou: podle jazykovědkyně dr. Moldanové může jeho příjmení pocházet také ze slova laudatus = chvályhodný, slavný. Ano, to je ten správný klíč! Tolik moje laudatio. Vlastně loudatio. Ještě k mému tvrzení, že dokáže být současně na deseti místech současně. Přiznávám, i to je latina – v daném případě moje novinářská. Ve skutečnosti se dokáže vyskytovat souběžně jen na devíti.

Hana **Křížková**, zpěvačka a herečka

Josef Louda je pro mě jednoznačně 100 % kvalita. Kvalita ve své profesi a kvalita jako člověk. Zajisté bych mohla chválit do nekonečna, ale kvalita se chválí sama. Josefa si každý váží a každý ho má rád. A o tom to je. Zkrátka, člověk na svém místě a hlavně, slušný člověk!!!

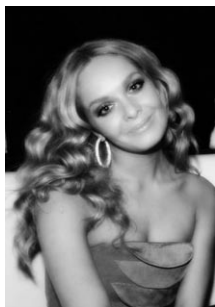
Martin **Kubala**, režisér a kameraman-dokumentarista

Vždy, když na nejrůznějších akcích potkám postavu vyššího zamyšleného muže s fotoaparátem – zaraduji se. Mám jistotu, že událost, na kterou míří svým objektivem, nebude jenom „vyfotografována“, ale bude opravdu zaznamenána... Zaznamenána tak, že si každý na fotografii všimne toho podstatného, a nebude zavalen přebytečným balastem. Vyhmátnout to podstatné a umět je s emotivním nábojem předložit srozumitelně všem – je totiž to – co dělá z obyčejného fotografa umělce. A tím Josef Louda bezesporu je.

Jaroslav **Kučera**, fotograf, čtyřnásobný vítěz Czech Press Photo a fotografa Evropy 2002 JOSEF LOUDA – FOTOGRAF PRAŽSKÝ.

Snad proto, že se narodil s příjmením, které ho chtělo připravit na dráhu pomalého, váhavého a možná i laxního chlapíka, Josef Louda se mu vzepřel, a jak ho znám, je to naopak člověk nesmírně pracovitý, spolehlivý a někdy až bleskurychlý, což je možná dáno rychlostí závěrky jeho fotoaparátu. A hlavně je to můj kamarád. Obdivuji ho nejen jako spolehlivého přítele, ale taky pro to, co fotografuje. Lítá z vernisáže na vernisáž, z večírku celebrit na party zlaté mládeže, a další den ho potkám, jak dělá rozhovor pro nějaký časopis a nebo fotí protesty jakýchsi obskurních vymahačů svých pravd. A všude, kde se potkáme, pořád myslí jen na jedno (ne na to, co já..., i když, kdo ví), udělat co nejvíce co nejlepších fotografií nejen zúčastněných lidiček, ale i svých přítomných kamarádů. A tak, když já, znaven focením, přijdu domů a hodím tašku s foťákem do kouta, otevřu maily, jsem v šoku. Ten pan Louda, ne, on by se měl jmenovat pan Rychlík, mně už z té akce poslal fotky, na nichž mám nad sebou auru ze světel, či se dívám skrz rám obrazu, který mi Pepa vrazil do rukou. A to jsem přesvědčen, že podobné zkušenosti mají všichni jeho přátelé... A že jich je!! Myslím si, že nejsem flákač, snažím se fotografií žít, mám pocit, že pořád pracuju, nosím fotoaparát stále na krku. Ale proti Pepíkovi Loudovi jsem takový turista s foťákem. Také si vůbec nedovedu představit, co bych dělal, kdybych prožil pohromu jako on, když mu voda zničila celoživotní dílo. Tenhle fotografický Fénix se oklepal a jeho archiv je zas po létech plný báječných fotografií známých i neznámých lidí. Ale vlastně ho chápu, jsem taky celý život blázen do fotografie, a tak mu nic jiného nezbývalo. A hlavně: loudat se životem není jeho styl.

Taťána **Kuchařová**, Miss World

Pan Josef Louda je jedna z mála milých a upřímných tváří, které vídávám na akcích při návštěvách mé domoviny a na které se upřímně těším. Velmi si vážím jeho přístupu, profesionality, originality a lidskosti, se kterou mě provází již od mých začátků v mé kariéře.

Vážím si toho, Josefe, že mohu patřit mezi ty, které jste si pro svůj bulletin vybral. Ze srdce vám gratuluji k vašemu jubileu a přeji vám mnoho dalších a dalších úspěchů!!!

Vlastimil **Kula**, fotograf, experimentátor

Když jsem počátkem sedmdesátých let uviděl podivně zneklidňující fotografii studia Hipgnosis pro přebal LP Pink Floyd, zobrazující hosty opulentního večírku, z nichž každý s nepřítomným výrazem drží telefonní sluchátko a hovoří či spíše vede bezobsažný monolog, místo aby navázal dialog s ostatními, netušil jsem, že nejde o surrealismus, nýbrž reálnou předzvěst, do jakého světa nás zavedou komunikační technologie za pouhých deset let. Kromě angažovaného fotografa je Pepík Louda mimořádně empatický jedinec a skvělý komunikátor, člověk, který sebe se svými přáteli i své přátele navzájem svazuje autentickými vztahy, aby se nestali součástí komunity odcizených stínů nalepených na Facebook.

Za tuto spásitelskou misi budiž ti Pepo velký dík!

Dana **Kyndrová**, naše nejprestižnější fotografka sociální fotografie dosahující světového uznání

Pepa Louda je svým způsobem v české fotce fenomén. Nestylizuje se do „umělce“ a zcela přímo (jak jinak, vždyť je narozen ve znamení Berana, kterým nejsou vlastní složité diplomatické kličky) říká, že chce svými fotkami lidi především pobavit. Není v nich žádná samoučelná manýra, jak bývá dnes často zvykem, a nesnaží se tvářit jako velký kumšt. Sama fotím úplně jiný žánr, tak by se mohlo zdát, že pro tento styl nemám pochopení. Opak je pravdou. Ve svém věku jsem již dospěla k tomu, že věci jsou často velmi relativní a hlavně si cením každého, kdo svou práci dělá profesionálně, s nasazením a přináší mu uspokojení. Takový Pepa přesně je a to se mi líbí. No, a navíc se taky musím sobecky přiznat, že se vždycky těším na to, že když mě někde vyfotí, tak mi fotky mailem ještě hned ten den večer pošle. V mém osobním archivu paří jeho fotky k těm nejzdařilejším a velice si jich cením.

Janek **Ledecký**, zpěvák, skladatel a producent

Mám odjakživa slabost pro všechny, kdo se vyznačují nějakou umanutostí. V případě Josefa Loudy je to permanentní boj o zachycení okamžiku v podobě světla a stínu. A oproti nastupující generaci fotografů má Josef výhodu, že si ještě dobře pamatuje celou tu magii vyvolávání snímků v černé komoře. A to je na jeho fotkách vidět.

Kateřina **Lepičová**, překladatelka

Když něco vypravuješ, formuješ do vzduchu obrazy, a z tvých fotek je zase slyšet vyprávění. Vždycky, když jsi vzal mě i foťák na procházku Prahou, měla jsem pak pocit, že se tvoje obrazy do mě nastěhovaly. Ale nebyl to pocit, mám je v sobě dodneška.

Milan **Ležák st.**, fotonestor něžného bulváru

Byly doby, kdy jsem na fotografické počínání Josefa Loudy pohlížel mírně přehlíživě. Zatímco já s ostatními fotografy zběsile naháněl hvězdičky tuzemského společenského nebe do bezúnikových situací, kolega Louda si tvrdohlavě vytvářel vlastní podezřelé kompozice. A mně se zdálo, že tápe na špatné cestě. Můj shovívavý despekt nezmírnilo ani občasné nakouknutí na displej jeho aparátu. Vždyť co to je za efekt, hlava pod lustrem. Z žabí perspektivy! Avšak závistí jsem zatrnul, když jsem poprvé uviděl část jeho díla najednou. Ta rozmanitost při veškeré zdánlivé jednostrannosti, ten ohromující záběr! A ta nestranná shovívavost jeho kompozicí, které z aktérů společenských kauz udělaly stovky svatých! Pepík Louda viděl, co všichni míjeli, a spojil do úchvatné kánonické galerie „nevinných celebrit“. Možná není v Praze lustr, se kterým by nepracoval, a není postava, pro kterou by nenašel vlastní lustr. Je to jedinečná galerie. Je to Veledílo, od Velejosefa Veleloudy.

Oldřich **Lichtenberg**, prestižní producent

Vždy, když připravujeme tiskovou konferenci, prezentaci nového muzikálu či koncertního turné, nebo při premiéře, pozoruji novináře a fotografy, jak se ženou za svojí obětí (hercem či autorem, a to nejlépe, je-li ve stavu ne úplné přičetnosti), popřípadě za něčím dobrým na zub (s následným zapitím, aby nezaskočilo). Výsledkem jsou pak „skandální“ fotografie či „velmi kvalifikované“ komentáře. Z tohoto společenství vždy vyčnívá nenápadný šarmantní muž, který neútočí na „znavené“ hvězdy či obložené mísy. Josef Louda, fotograf. On útočit nemusí. Vždy si najde místo, osobnost, záběr (aniž by ostatní utlačoval), jejichž výsledkem je fotografie, která má atmosféru, náboj a kouzlo. Jeho fotografie jsou prostě nadčasové. Jako autor sám.

Kateřina **Lojdová**, moderátorka a herečka

Obvykle při nějaké společenské příležitosti, jako jsou premiéry, vernisáže, křty apod. bývá hodně fotografů, kteří se snaží ulovit tu svou pravou a jedinečnou fotku kohosi z přítomných. Pokud vidím Josefa Loudu, tak jsem zcela klidná, nepotřebuji se „hlídat“, protože vím, že pokud usoudí nafotit nějakou moji momentku, tak bude profesionální.

Také jsem jej navštívila v jeho ateliéru na Žižkově. Bylo třeba udělat pár snímků s mými tehdy cca ročními dvojčaty. Že to nebylo jedno-
duché fotografování, je nasnadě. Josef Louda vytvořil ohromnou pohodu, a tak díky jeho klidu a trpělivosti vše dopadlo bezvadně.

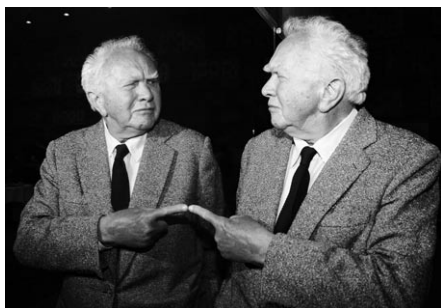
Iveta **Lutovská**, Česká Miss 2009

Pan Josef Louda je nejen šikovný fotograf s dlouholetými zkušenostmi, ale i milý člověk, který je slušný a „ostré lokty“ jdou v jeho případě stranou – což je v oblasti, ve které se pohybuje, téměř vzácné. Přeji mu do budoucna, aby takový i zůstal a měl mnoho inspirace jak k focení, tak psaní – 😊.

Tomáš **Magnusek**, filmový režisér, scenárista a herec

Je velmi příjemné, když je umělec vynikajícím kumštýřem a ještě lepším člověkem. Rodičům Josefa Loudy se podařilo vychovat takového člověka. Myslím, že jim za to můžeme poděkovat. Jsem velmi rád, že jsem se za svůj zatím tak krátký život mohl setkat s osobnostmi, jako jste právě vy, mistře obrazu, k němuž nepotřebujeme slov.

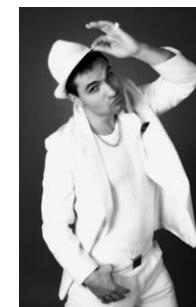

Zdeněk **Mahler**, pedagog, spisovatel, scenárista, publicista a muzikolog

Hledáček dr. Loudy jde po stopách elixíru života – upínám se k naději, že na ten pramen brzo narazí!

Jiří **Macháček**, herec, zpěvák, textař, frontmen skupiny MIG 21

Jsem rád, že pan Louda konečně vydává něco takového písemně, myslím si, že to mohl udělat už dříve, jsem však v očekávání, že i něco obrázkového, protože má v archivu tony krásných fotek. Pobavila mě jeho slova, že tento projekt dělá na sklonku svého života. A tak bych mu při této příležitosti chtěl popřát do té jeho druhé poloviny, aby mačkal spoušť i nadále v těch nejlepších okamžicích.

Leona **Machálková**, zpěvačka

Pan Josef Louda je člověk laskavý, pozorný a je s ním sranda. Vždy se o vás upřímně zajímá a také vás pozorně vyslechne. Jeho fotky jsou vlastně jako on – mám je ráda.

Miroslav **Machotka**, fotograf

Pojem „poslední výstava“ je mi velmi blízký. O každé svojí výstavě už dlouho předem říkám, že je poslední. Josef Louda člověk, fotograf. Jak přesné. Kdyby totiž nebyl „člověk“, a to on je hodně, nemohl by být fotograf, neměl by co fotografovat, protože on fotí to člověčenství, on si vlastně tím focením s lidmi povídá. A taky se rád seznamuje. A jak se rychle a nejlépe seznámit, než tu slečnu nejdříve vyfotografovat? Za to ho mám rád, ale ne jen za to.

Dana **Makrlíková**, moderátorka, zahradní architektka a místopředsedkyně

Rady pro rozhlasové a televizní vysílání

Zkusím stručně, jak to jen jde, a tak tedy jen to, že focení s tebou byla vždy radost a moc ti děkuji za krásné fotky, které jsi mi pokaždé vytvořil.

Markéta **Mališová**, publicistka a nakladatelka, ředitelka Společnosti Franze Kafky

Je to mrcha ušatá, řekl by Arnošt Lustig. Nikdy tý holce (tedy mně) nestačí říct – jdi se nalíčit, učesat a přepudrovat. Fotí ji jako vodníka, ale ty já odjakživa miluju...

Ale vážně, mám pro Josefa slabost nejen pro několik nezapomenutelných osudových fotek s Arnoštem (nahý Arnošt v zástěře, kterou jsem mu dovezla z Říma a druhá, kdy jsme spolu tančili v restauraci u Vladaře – ta na mě kouká každý den), ale i pro obětavost, vytrvalost, a že je opravdový gentleman. To mě mnohokrát přesvědčil.

Ve společnosti dělá jako by nic, pak místo koltu náhle vytáhne foťák a přímo od pasu začne střílet. Ale nenechte se zmást, on nestřílí, kam kouká. Dělá, že vás fotí (asi jo), a přitom ještě stačí pronikat přes všechny vrstvy i prádla až do hloubi duše. Ty jeho oči... Děvčata, pozor na něj!

Petr Markov, scenárista, textař, dramatik a spisovatel

Josef Pepa Louda je fenomén. Ačkoli tvrdí, že už to není ono, stíhá toho víc, než my ostatní. Kde je třeba fotit, fotí. A jak! A ještě přitom myslí – doktor filozofie. Myslí, tedy je.

Tomáš Matějovský, PR a marketingový manažer, producent

Mé setkávání s Josefem Loudou začalo před nemnoha lety. Ten přívětivý prošedivělý pán s objektivem na hrudi byl, je a bude vždy ozdobou všech tiskových konferencí a společenských akcí. Ano, na těch, a vždy spojených s děním okolo divadla nejen hudebního, se setkáváme. Je to jediný člověk v mém okolí, který mne činí skoro svatým (nevěřícím Tomášem?). Narážím tím samozřejmě na fotografie, které se mnou pořídil. Naštěstí se nevidáme proto, aby fotil mne, ale lidičky, okolo kterých se nejen pracovně pohybuji. Kdyby totiž fotil jen mne a mě podobné, nesměl by mu mít nikdo za zlé, že se místo focení věnuje jiné profesi. Naštěstí je věrný své zrcadlovce a já se zase těším. Na další setkávání.

Ivo Mathé, mediální producent, scenárista, někdejší generální ředitel České televize, později vedoucí Kanceláře presidenta Václava Havla, nyní vysokoškolský pedagog a manažer

Práce – lépe řečeno tvorba – Josef Loudy je dalším z mnoha argumentů pro tvrzení, jak mohou být odborná univerzitní studia fotografie nahrazena životní zkušeností, zájmem, vášní a imaginací.

Markéta Mayerová, moderátorka a politička

JOSEF LOUDA – ČLOVĚK, FOTOGRAF

Pěkné téma. Josefa fotografa znám osmnáct let, od roku 1994, z dob Snídaně s Novou. Kromě toho, že fotil, nám také vodil hosty, kromě jiných také bratry Saudkovy. Fotil pořad Rande i Vabank, fotil dceru Agátu, když se narodila, fotil mě po celých deset let, co jsem byla na Nově, i dalších osm let, kdy jsem někde jinde. Všichni se shodneme, že je nám ctí (nám, co je máme), že od Josefa máme fotografie. Uchvátila mě výstava „Vábivé záhyby“, jejíž vernisáž jsem spolumoderovala. Dlouho jsem se na záhyby, které připomínaly krajiny, moře a cokoli Vás napadne, dívala, ale že jsou to klíny, mně prostě nešlo do hlavy.

Kromě fotografa obdivuji Josefa řečníka. Jeho vzdělanost, formulace, tvorba vět, to vše dělá z každého rozhovoru s ním nádhernou procházku nejen větnou stavbou, ale oblastmi, ve kterých ať člověk je doma, či není, vždy ho něco překvapí, poučí, zaujme, pohladí. A Josef člověk? Naše známost je už plnoletá a já to mohu shrnout velmi stručně. Josef je bezva.

Jiří Melíšek, spisovatel, humorista, scenárista a novinář
O LOUDOVI – POKUD SE O NĚM DÁ VŮBEC ŘÍCI NĚCO HEZKÉHO

Nejsem přímo fotogenický typ. Kdykoli mě někdo fotografuje, vypadám pak jako blb s nádechem primitiva – slina v koutku úst, nejistý pohled, pokleslý charakter. Ne tak, když za aparátem stojí Josef Louda. Výsledek je až překvapivý: inteligentní tvář, odhodlaný pohled, v oku jiskra – až neuvěřitelně příjemný člověk. Zkrátka celý já! Myslím si, že Josef Louda je ten nejlepší fotograf v Evropě.

Olga Menzelová, producentka

Josef Louda je skvělý fotograf, což ostatně není žádnou novinkou. Ale je to především člověk slušný, který nikdy nezneužil „zajímavou“ fotografii ve prospěch bulváru. Jeho přítomnost při focení je nenucená, přirozená a tak to má být. Velice si tohoto šarmantního muže vážím a je mi ctí, že jsem měla možnost ho poznat.

Jan Měšťák, světově uznávaný plastický chirurg

Pana doktora Josefa Loudu, vynikajícího fotografa, mám tu čest znát mnoho let, ne-li desetiletí. V dnešním hektickém životě plném shonu a pracovního vypětí, jaké doprovází většinu z nás, je pohlazení krásami světa kolem nás něčím, co nás nabíjí a motivuje pro další naši práci. Snad právě proto s velkou vděčností přijímám vždy pozvání na společenské i jiné akce, kde je přítomnost pana doktora zárukou vysoké profesionality, která je demonstrována v následujících dnech citlivou a nevtíravou realitou zhotovených fotografií. Nejen ve fotografiích každodenního života, ale i v uměleckém jejich ztvárnění lze spatřovat nevtíravost fotografa a současně i cit pro situace spojené s realizací jeho záměru. V tom je můj přítel fotograf Louda jedinečný a také nezastupitelný.

Iva Milerová, ředitelka Supraphonu

Pan fotograf a publicista PhDr. Josef Louda na mě při mnohých letmých setkáních na křtech společnosti Supraphon, kde nikdy nechyběl, zapůsobil nejen jako všestranný a zajímavé okamžiky zachycující fotograf, ale též jako člověk nikdy nevzdávající cestu za svojí vášní – fotografií.

Ivan **Mládek**, zpěvák, textař a malíř
BÁSEŇ O NEJLEPŠÍM FOTOGRAFOVI JOSEFU LOUDOVÍ
Jak třpytí se zlatá hrouda,
jak rotpadá se trampská bouda,
jak vyrábí se v Holandsku gouda,
jak bezdomovec druhému dává čouda,
jak Fibingerová měla k rekordu jen kouda,
to všechno věrně zachytil fotograf Josef Louda,
já vím proč, protože to, přátelé, není žádný „jouda“!

Jitka **Molavcová**, herečka, zpěvačka a moderátorka

Josef Louda se svým úsměvem a fotoaparátem mě vždy zastihne tam, kde mám opravdu být. Jeho fotografie vytvářejí spolehlivost údajů. Zrovna nedávno mě jeho fotka přesvědčila, že jsem se opravdu dostavila na tiskovku divadla Semafor. Josef Louda je velmi dobře obeznámen s tím, že úsměv stojí méně než elektřina a dává více světla. Takové jsou i jeho fotografie. Úsměvné, poetické, pravdivé... Říká se, že tajemství štěstí spočívá v tom, že nacházíme radost v radosti druhých. Josef Louda tu svou radost vkládá do svých fotek, tím mně dělá radost, a za to mu patří můj dík.

Stanislav **Motl**, televizní a rozhlasový reportér, spisovatel a publicista
JOSEF LOUDA – MIMOZEMŠŤAN

Mám za to, že Pepík Louda má ne jednoho, ale hned několik dvojníků. Případně je mimozemšťan. Mám totiž dojem, že dokáže být na několika místech současně. Stíhá premiéry, tiskovky, nejrůznější kulturní události. A co víc – on tam všude navíc ještě pracuje. Fotí, pokud to jde – je neustále pohybu...Stále v dobré náladě, rychlý, precizní, nevťiravý, zkrátka – profesionální.

Jeho akční radius je široký: Nejenom že skvěle fotografuje, ale má také, plným právem, literární ambice. Jeho texty jsou podobné jeho fotografiím: výstižné, leckdy akční, občas s humornou nadsázkou. A co je důležité – často jim nechybí cit. Stejně jako jeho fotografiím.

Pepík Louda je už holt takový... Co je však podstatné: Víím, že ho budeme takhle potkávat i nadále. Usměvavého, plného energie, sršícího novými nápady. Budeme se těšit z jeho přítomnosti (pokud se nám to poštěstí), budeme se těšit z jeho fotografií otištěných v nejrůznějších časopisech či knihách, případně z fotografií, které bude prezentovat na samostatných výstavách.

Jak to všechno stihne? Jednoduše. Je přece mimozemšťan. Anebo má opravdu několik dvojníků...

Peter Nagy, zpěvák a fotograf

Pepiku, aj keď tvrdíš, že TOHO necháš, tak aj tak TOHO nenecháš..., lebo tvoje fotografické oči už nikdy nepreučíš vidieť život, smiech, kvety, ani ženské inak než fotogenicky – krajšie, lepšie, nádejnejšie... To je postihnutie dobrého fotografa – chcieť TO vidieť a zaznamenať čo najlepšie a najkrajšie. Tak netrhaj a neodpojuj hadičky s výživou, keď život furt nalieva...!!!
S obdivom k tvojej dlhoročnej profesionalite.

Josef Nálepa, akademický sochař

LOUDA? JOSEF LOUDA?

Můj celoživotní kamarád a nejlepší ze všech fotoreportérů co jich znám! Nikdy nic neošvindloval, práci dokonale provedl a od kamarádů si nikdy nic za práci nevzal – to by bylo pod jeho stavovskou čest, jak sám tvrdí. A to už vůbec nemluvím o jeho píli, která je všeobecně známá. Fotografování je jeho život! Tak ať ti slouží zdraví, Josefe, na všechny projekty, které ještě chceš zvládnout.

Světлана Nálepková, herečka

Milý, přátelský, talentovaný, spolehlivý, empatický, diskrétní kamarád – to všechno je Josef Louda

Miloš Nesvadba, herec, spisovatel, ilustrátor

Barbara **Nesvadbová**, spisovatelka a šéfredaktorka Harpes bazar
Milý Josef Louda nejen, že dělá krásné fotky, ale umí se i usmívat. Za každé situace.

Kateřina **Neumannová**, olympijská vítězka a mistryně světa v běhu na lyžích

Mám ráda lidi, kteří kromě toho, že něco umí, mají i svůj styl.

Jedním z nich je Josef Louda. Krásné fotky, ale především milý člověk, který je ve svém profesním prostředí nepřehlédnutelný. Nepřehlédnutelný svou slušností a „gentlemanstvím“.

Doufám, že se budeme na různých, nejen sportovních akcích, ještě dlouho setkávat...

Vojtěch **Nouzák**, televizní režisér

Vážený pane Loudo, potkávám vás už několik let na natáčení nejrůznějších televizních pořadů. Jste pro mě typem člověka, kterého kdykoli vidím, mám pocit, že už se známe strašně dlouhou dobu. Žijeme ve zvláštní době, kdy se na nás z médií hrnou jen negativní a smutné zprávy. Vy jste pro mě originálním představitelem toho opačného vidění. Na každé vaší fotografii je „dost světla“ ☺). A v kombinaci s osobnostmi, které fotíte, i špetka českého lehce ironického humoru, který mám tak rád a který je Čechům tak trochu vlastní. Jste pro mě vždy světýlkem na konci tunelu, které mě spolehlivě rozesměje. Za to vám patří můj velký dík!

Petr **Novotný**, televizní moderátor, bavič a podnikatel

Já si prostě nedokážu vybavit, odkdy Pepu znám. Myslel jsem, že od narození, ale to bych od něj musel mít nějaké fotky z Oloouce, a to tedy nemám, takže ho asi znám od chvíle, co jsem přišel do Prahy studovat (ne příliš úspěšně) filozofii. Zřejmě stál v davu těch fotografů, co na mě čekali, když jsem se šel zapsat na studijní oddělení. Anebo mě objevil později... fakt nevím...

Pro mě je důležité, že mi je stále nablízku a že důkladně a nenápadně zaznamenává trvale vše, co je v mém životě podstatné. Na rozdíl od jiných fotografů má díky tomu taky hodně mých fotek, na kterých zrovna nejím.

A nejde jenom o mě. Pan fotograf je taky živou kronikou mé početné rodiny. Fotí odjakživa mé děti i mé vnuky a určitě bude fotit i mé pravnuky.

Pózuji mu rád, protože to nikdy netrvá dlouho a je s ním veselo. Je studnice velkého množství historek, které se neomrzí, i když je někdy vypráví víckrát, protože si pochopitelně nemůže pamatovat, komu co při focení povídal. Jednu jeho story o anglickém lordovi, který se

snažil mluvit česky, mám obzvláště rád pro nenapodobitelný způsob Pepovy imitace. Říkal mi ji už nejmíň třikrát – a zrovna dnes, kdy jsem na ni zase dostal chuť, tak si na ni nemohl vzpomenout...

Přeju mu, aby fotil ještě nejmíň dalších 65 let. A sobě přeju, aby mně a mé rodině věnoval i nadále svou laskavou přízeň. A aby si časem vzpomněl na to, jak to bylo s tím lordem, co mluvil česky...

Irena **Obermannová**, spisovatelka a scenáristka

Josefa Loudu vlastně osobně neznám, přesto má ve zvyku vyskytovat se při důležitých chvílích mého života nebo řekněme spíš profese. Vždy, když křtím nějakou knihu, když mám autogramiádu, fotografuje mě Josef Louda. Fotografování se děsím, ale snáším ho, protože vím, že bez něj se dneska křest knížky jen těžko obejde. Zpočátku jsem se na pana Loudu mračila. Později jsem si na něj zvykla, a nakonec si ho oblíbila. Beru ho jako takový záchranný bod v moři fotografů. Stalo se tak po té, co se jednou skutečně vyskytl při zásadním okamžiku mého života – při křtu knížky Albertov..., kde mě vyfotografoval s Václavem Havlem.

Tomio **Okamura**, majitel cestovní kanceláře, viceprezident AČCKA a komentátor politického dění

Pepík jako by naplňoval ono staré „Dikobrazí“ motto: S úsměvem jde všechno líp. A ono mu to jde dobře, dobře mu to i fotí a co je stejně důležité, je s ním dobře i lidem, které fotí.

Fotografie je kumšt, ve kterém se zrcadlí nejvíc sám autor. Podívejte se na Pepíkovy fotografie a uvidíte skvělého, dobrého a moudrého člověka.

Rost'a **Osička**, boxerský šampion a svérázný malíř

Josefa Loudu znám již pěknou řádku let a mohu říci, že jsme se spřátelili. Josef má krásnou vlastnost, že dělá pro druhé více a neočekává žádnou odměnu, drží slovo a k tomu není co dodávat!!!

Dáda Patrasová, herečka, zpěvačka a moderátorka
a **Felix Slováček**, klarinetista, saxofonista a dirigent

Fotograf je člověk, který dokáže stejně jako lékař svým přístupem a hlavně výsledkem potěšit a vyléčit duši, někdy i sebevědomí člověka. Toto je vlastnost, která byla panu Loudovi dána do vínku. Přívětivý, milý fotograf, který se tajemně usmívá, vykonává svou profesi, která je jistě zároveň i jeho koníčkem. To se samozřejmě hned pozná. Kdykoli nás fotografoval, tak jsme věděli, že se můžeme 100 % spolehnout na výsledek.

Máme vás rádi, milý Josefe Loudo, a přejeme vám, abyste v pelotonu fotografů byl pořád na špičce.

Halina Pawlowská, spisovatelka a scenáristka

Josefa Loudu – jako fotografa – jsem potkala velice dávno. Řekla bych, tak před patnácti nebo i více lety. Tehdy jsem ho jen přelétla pohledem a teprve asi na desáté společné akci jsem si uvědomila, že ten člověk je nějaký jiný než ostatní. Protože mám vedení dlouhé a pomalé, ještě mnohem později mi došlo, v čem odlišnost pana Loudy spočívá. V jeho výrazu! V očích a v nenápadném úsměvu! Josef Louda totiž postrádá paparazziiovskou agresivitu, nespěchá, neholedbá se. Jeho tvář je mírná a vstřícná. O Josefu Loudovi se dá s patřičně velkou nadsázkou říct, že je jakýmsi „Andělem smíru v bouřlivém showbyznysu“ ...

Po letech, kdy se známe, taky vím, že Josef Louda touží, aby objekty jeho fotoaparátu vypadaly krásně, a že když tak náhodou nevypadají, tak je to jejich chyba...

Jsem přesto vždycky spokojeně klidná, když mezi dynamickou fotografickou mládeží zahlédnu, jak se ke mně Louda loudá...

Jana Perglerová, novinářka

Pana Fotografa Josefa Loudu (píši velké „F“, protože on skutečně je fotografem s velkým F) znám mnoho let. Vždy sympaticky naladěného, vždy profesionálně připraveného a vždy nadmíru pracovitého. Nikdy jsem ho nezažila mrzutého. A že by důvod měl, protože vím, že se s ním život nemazlil. A myslím, že ani teď, když je na „volné noze“ to nemá snadné.

Prvně jsme se setkali v dospělosti jako dálkoví studenti Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. To bylo ještě za minulého politického režimu. Já studovala sociologii, on výchovu a vzdělávání dospělých. Víím, že z politických důvodů nemohl studovat v řádném studiu a že pracoval v podniku Sběrné suroviny. Přestože neměl před sebou tehdy žádnou perspektivu „zářné“ budoucnosti, byl jako student výborný, a vždy na pátečních setkáních s vyučujícími exceloval. Však také u promoce, kdy jsme stáli vedle sebe, děkoval za celou naši skupinu promujících. Tehdy měl fotografování ještě jen jako svého životního koníčka.

Pak se mně ztratil z očí, aby se, tak jak to v životě bývá, zase vynořil. Jako redaktorka mající na starosti média, hlavně televize, jsem ho potkala, když byl zaměstnán v televizi Nova. Jeho fotografická pracovitost a ochota dostaly správný směr. A ten si udržel, i když z televize odešel a založil vlastní firmu. Oceňuji jeho pohotovost, se kterou chodí po Praze a zachycuje obyčejné, přesto vzácné okamžiky a neobyčejné pohledy na život v Praze. Víím také o něm, že „pana Loudu“ naši herci i celebrity showbyznysu doslova zbožňují. Má s nimi trpělivost a hlavně umí. A proto mu do dalších fotografických i osobních let přeji nejen onu trpělivost a dovednost, ale i pořádnou porci fotografických úspěchů završených patřičným oceněním.

Jiří Pešina, bývalý televizní moderátor Áčka, rozhlasový redaktor a lékařský poradce

Josef Louda je o dvacet sedm let a jeden den starší než já, čímž chci pouze vyjádřit, že jsme oba narozeni ve znamení Berana. Toto znamení zvěrokruhu nám přisuzuje, že jsme kamarádští, přátelští a veselí a máme silně vyvinutý smysl pro fair play. Vládne nám planeta Mars, která symbolizuje energii, bojovnost, vůdčí schopnosti a zdraví (i když Josef o sobě často tvrdí, že je hypochondr, a já mu na to, že hypochondr není, protože žádný opravdový hypochondr o sobě toto nikdy nevyřkne). Nechybí nám ani odvaha a ve většině životních situací býváme rozhodní.

Pamatuji se na naše první setkání v Měšťanské besedě, tehdejším sídle televize Nova. Vypadalo to asi takto. Mladý student medicíny, kterého kdosi bláhový vybral pro moderování talk-show Áčko, si obkročmo sedá na židli a strnule, vyplašeně až přihloupě se dívá do objektivu fotoaparátu, který v ruce drží Josef Louda, referent pro styk s veřejností. Psal se rok 1998 a onu fotku pořízenou ve chvíli našeho pamětného seznámení mám dodnes schovanou. Čas běžel dál a my jsme se potkávali při různých flámech a společenských akcích, krátce spolu promlouvali, vtipkovali a zjišťovali, že máme mnoho společných přátel, několikrát si vyměňovali vizitky s dovětkem, že jsme někde ty minulé ztratili, postupem času už ani vizitky zapotřebí nebyly, protože jsme se stali skutečnými přáteli a jako takoví už vizitky nepotřebovali. Setkávání s Josefem Loudou mě naučilo rychlému a věcnému vyjadřování, protože jeho fotografování je už ze své podstaty takové, bez dlouhých „keců“ vyjádří to pravdivé, ryzí, neopakovatelné. Pokud se chce někdo bavit s člověkem, který má plné ruce a hlavu práce, musí být stručný, věcný a hlavně musí mít co říct. Nezapomenutelnou vzpomínku mám na jistý červnový večer roku 2008, kdy jsem Josefa pozval na hodinový rozhovor do studia Českého rozhlasu a při této příležitosti jsem měl plné právo doslova ho vyzpovídat o všech meandrech jeho fotografické kariéry a barvitého života. Mimo jiné jsem se dozvěděl, že svůj první (nefunkční) fotoaparát našel na smetišti, další už mu koupil tatínek a prvním fotografovaným objektem byl pes. Víím, že při fotografování dodržuje pravidlo tří N, které označují tři důležitá slova – nápad, náhoda, nálada. Sám ve svém životě jsem si význam tohoto pravidla nemálokrát ověřil. Také jsem toho večera pochopil, že jeho životní zkušenosti z rozličných prostředí, ať už se jednalo o tříletou práci na stavbě v pozici kanalizačního mistra, nebo 22 let zaměstnání ve sběrných surovinách či akademické poznatky nabyté při absolvování oboru psychologie, sociologie a pedagogiky na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy, významně ovlivnily jeho osobnost a promítají se do fotografické tvorby.

Často mu závidím přirozený cit a um, s jakými navozuje vztah s fotografovaným objektem. Ženy se před jeho objektivem bez ostychu odhalují a ochotně pózují. Josefe, jak ty to dokážeš? Přede mnou ženy odhalují spíše své zdravotní problémy, a tak si říkám, jestli bychom si to nemohli někdy na chvíli vyměnit. Vždyť Ty, Josefe, jsi držitelem doktorátu a já pro změnu majitelem docela slušného fotoaparátu...

Eva Pilarová, legendární zpěvačka a autorka fotoobrázků

JOSEF LOUDA ČLOVĚK: Svým způsobem tajemný, s trošku záhadným úsměvem, nevypráví o sobě, nenechá nahlédnout do svého soukromí. Ale je milý, laskavý, vlídný. Znáím ho hezkou řádku let, ale ještě nikdy jsem ho neviděla rozčileného.

JOSEF LOUDA FOTOGRAF: Je to fotograf s nápady, což se cení. Mám ráda jeho fotografie osobností „se svatozáří“, zrovna jako známé obličej v rámech. Navštívila jsem několik jeho výstav a bylo mi ctí, že jsem na některých mohla pro něho i jeho hosty zazpívat. Vděčím mu svým způsobem za to, že ač „fotografka“ amatérka, také svoje „výtvary“ vystavuji. Dokáže totiž úžasně povzbudit, dokáže poradit. Nechybí snad na žádné společenské události a pilně fotografuje. Pokud se některé z těchto akcí zúčastním i já, pak nacházím pravidelně v pozdních hodinách od něho v mailu sérii fotografií, které smím dávat na své webové stránky. Z čehož mám samozřejmě radost.

Díky, milý pane Josefe!

Zdeněk Podhorský, herec, moderátor, dabér, fotograf

S Pepou Loudou jsme se začali potkávat na společenských akcích v době, kdy jsem čerstvě moderoval soutěžní pořad Pálí vám to?! pro TV Nova, čili v roce 2004, a nějak jsme si hned od začátku padli do oka. Tehdy se psalo o tom, co dělám a co mě baví, a Josef tím pádem věděl, že jedním z mých koníčků je fotografie, a pozval mě na svou výstavu v tehdejším pražském klubu Solidní nejistota. Pamatuji si, že jsem v první okamžik hleděl na velkoformátové fotky na zdi jako na zajímavé barevné abstrakce, a protože ihned po vstupu jsem byl obklopen novináři a fotografy, tak jsem si v blýskání aparátů absolutně neuvědomoval, co je na Pepových fotografiích nafoceno. Jednu z fotek jsem si v euforii vybral a zamluvil, připomínala mi mývalí čenich a obličejík. Až když jsem se aklimatizoval a v klidu opět obešel výstavu, pochopil jsem, že jsou to všechno dívčí klíny! Che ...byl to docela šok, ale přišlo mi to jako skvělý nápad a jsem hrozně rád, že jsem si fotografii pořídil, hodně nás to s Josefem pak sblížilo. Víím, že mezi mnohými bulvárními fotografiy není zcela v oblibě. Ale jak říká klasik, není člověk ten, by líbil se lidem všem. Já si Pepy moc vážím pro jeho minulost a postoje v minulém režimu, pro jeho moudrost a vzdělanost, a pro jeho kreativitu. Není rok, aby něco nevymyslel a nezrealizoval. Fotka ho skutečně baví, nezakrnl bulvárem, a navíc máme i společné hodně oblíbené téma, ty klíny a vše, co k nim patří. Zkrátka Pepa mě pořád moc a moc baví!

Bolek Polívka, mim, herec a král Valašského království

Josef fotí lidi se svatozáří. On je těmi svatozářemi opatřuje. Propůjčuje jim je. Takový nápad může dostat jenom člověk se sklonem ke svatosti. I když čas od času na jeho fotografiích září svatozář i nad hlavami hříšnými, ba dokonce čertovskými. Já děkuji Josefovi za svatozář nad mou hlavou.

Václav Postránecký, herec, moderátor a režisér

HLUBOKÉ SMEKÁNÍ A HLUBOKÉ KOŘENÍ. KOMU ČEST, TOMU ČEST.

Malíř Josef Sekera se mně občas ptával: „Víš, co ti závidím, Václave“? Odpovídal jsem pravidelně otázkou: „Copak, Josefe?“

„Že se se mnou znáš,“ dodával vždycky.

Vy, pane doktore, jste nesrovnatelně skromnější a harmonizovanější, přesto mi dovolu te dmout se pýchou, že se znám i s vámi.

Vladimír Poštulka, novinář, spisovatel, básník a textař

Fotograf má život krutý,
nejhůř je mu ovšem potmě.
Kdokoli kdekoli ho nutí:
„Pepo, kamaráde, foť mě!“
I když není paparazzi,
měl si najít lehčí práci.

Antonín **Procházka**, dramatik, scenárista, herec, moderátor a režisér

Nechápu, jak se někdo může tolik zpronevěřovat svému jménu. Pan Louda je člověk, který se pohybuje životem čile, svěže, zvědavě a hbitě.

Nikdo ho nikdy neviděl se šourat, poflakovat, zevlovat, loudat. Se svým aparátem, který zřejmě neodkládá ani ve sprše, je současně na několika místech najednou. To jeden nemůže zvládnout. Mám podezření, že existuje několik Loudů. Jsem tedy poněkud na rozpacích, kterému z nich poděkovat za ty fantastický fotky ze svatby, z Thálií, z mých premiér a různých společenských akcí. Poděkuji tedy raději všem.

Díky, pánové Loudové.

Josef **Ptáček**, nelítostný fotokritik a pravověrný nikonik, pod jehož objektivem každá zahrada zkrásní

Ahoj Josefe,

pořád teď něco píšu a nevím, jestli ještě existuje nějaké slovo, které jsem zatím nepoužil.

Až ho najdu, přiřadím ho k tvému jménu. Třeba budeš Josef Velký, udatný, pracovitý, pohotový, laskavý, v jídle vybíravý, ale po fotografování vždycky hladový. Možná až nenasytý. A myšlenka, že bys přestal, je stejně absurdní, jako ta myšlenka o konci světa. Ten opravdu nastane, až toho Nikona provždy odložíš.

Tak prosím – žádné zbrklosti – zůstaň sám sebou až do příštího znovuzrození. Jasně – s „foťákem“ u oka.

Josef **Rakušan**, publicista, emigrant-navrátilce

Milý Josefe,

jelikož jsem na české fotoscéně několik desetiletí nuceně „chyběl“, nemohl jsem Tě sice sledovat kontinuálně, o to příjemnější pak ale bylo Tě po Listopadu potkat. Jsi totiž stejný, jako tvoje fotky: živoucí, nefalšovaný, nenahoněný photoshopem. V současné skvadře českých fotografů a fotografií už dosti vzácný zjev.

Edita **Randová**, operní pěvkyně

Se skvělým panem fotografem Josefem Loudou jsem se seznámila již před několika lety, ani počítat to nechci, neboť bych pak zjistila, jak jsou všichni staří, zatímco já „mladší“. Je fotografem tělem a duší, snad si bude muset vzít fotoaparát i do hrobu.

Je pro mě umělcem v pravém slova smyslu. Naše první spolupráce byla v ateliéru při přípravě mého propagačního leafletu, a tak jsme spolu strávili celý večer. Má neuvěřitelný cit a přístup ke každému, koho fotí. Zná se s většinou osobností, které prošly jeho studiem. I ke mně přistupoval velmi profesionálně a lidsky s tím, že podtrhl moje přednosti a umně zakryl to, co měl. A můj propagační leaflet se stal opravdovou propagací mé osoby. Svým objektivem mě dovedl zachytit takovou, jaká jsem, a proto naše spolupráce setrvala doposud. Dokáže skvěle nafotit osobnosti jak v ateliéru, tak na koncertním pódiu, v divadle i exteriérech.

Dagmar **Raupachová**, advokátka advokátní kanceláře ČERNÝ–RAUPACHOVÁ

První, co mě u jména Dr. Loudy bezprostředně napadlo, že vyčnívá. Nejenom svou výškou, ale především osobností. Jemný ve svém projevu, inteligentní, nezákeřný. Dobrá kombinace, mám ho ráda. Ať se mu nadále daří.

Jiří **Renč**, novinář

Rád si dělám o lidech úsudek sám a moc nedám na řeči oslavné či nactiutrháčné, musím přiznat, že na vaši osobu mám názor vyloženě neutrální, předesílám, pramenící z neznalosti. Jedno ale mohu říci zcela nahlas: Kdykoli jsem vás uviděl na nějaké společenské akci, řekl jsem si – tady to bude zřejmě zajímavé, Louda je tu! Čímž vzdávám hold vašemu profesionálnímu nosu na situace, kde se NĚCO děje. Neměli jsme příležitost spolupracovat, ale vím, že speciálně některé herky, zpěvandule, modelíny a jiné cácorky, které oba dobře známe, si velmi váží vašich uměleckých portrétů, které je většinou dělají ještě krásnější a přitažlivější, a tudíž jim správně masírují sebevědomí. K tomu ještě dodám, že je mi sympatické, že máte k těm, kteří a které v našem kumštu SKUTEČNĚ něco umí, podobně otevřený a kamarádský vztah jako já, takže když vejdete do divadelního klubu, hovor nezmlkne, jako v případě některých takzvaných novinářů, ale naopak jste srdečně zván k poklábosení...

Suma sumárum: ačkoli se příliš intenzivně nestýkáme, domnívám se, že máme některé názory společné, a tudíž jednoznačně patříte k těm, s nimiž si vždycky rád připiji sklenkou dobrého vína...

Vladimír **Renčín**, výtvarník a humorista

FOTOAPARÁT? A CO MÁM ŘÍKAT JÁ, MNĚ UKRADLI PENDREK A ČEPICI!

Marie **Retková**, moderátorka

Je zvláštní, jak je všudypřítomný. Na každé akci, na které se účastním pracovně nebo jenom jako návštěvník, se dřív, či později objeví. Nenápadně, přesně rozkryje situaci a zamíří foťák. A když si ho všimnete a začnete se buď krýt, nebo naopak pózovat, předstírá, že on nic, že s vámi jen konverzuje, a „nádobíčko“ nechá viset na šňůře kolem krku. A pak udeří ze zálohy, od pasu a vystihne přesně ten moment, který potřebuje, kdy se uvolníte a jste přirození. Pan Josef Louda umí, ví a zná. Je to Pan fotograf.

Giovanna **Roklová**

Pana fotografa Josefa Loudu už řadu let ráda oslovuji „drahý příteli“. Je to laskavý člověk a vynikající fotograf s velkým smyslem pro humor. Nezapře v sobě ale i moudrou duši filozofa a milovníka hudby. Mám ho ráda nejen jako fotografa, ale také jako člověka, který, i když se objeví v hloučku bulvárních fotografů, má na rozdíl od převážné části této často až „bezohledné a nevychované tlupy“ vždy vybrané chování... PAN LOUDA JE GENTLEMAN, VÝBORNÝ FOTOGRAF, DOBRÝ ČLOVĚK a můj vzácný přítel.

Jan **Rosák**, moderátor

Josef Louda je pro mě kovboj! Vždycky, když to nejím čekat, vyskočí na mě na nějakém večírku, výstavě nebo vyhlášení ankety – zpoza rohu, sloupu, či křesla a vystřelí ze svého fotoaparátu tak jako kovboj – od pasu. A většinou hned několikrát. Pro jistotu, abych mu neunikl. Ale pak to vždycky stojí za to. Jeho fotografie mají punc bezprostřednosti a překvapení a taky pravdivosti. Na jedné jeho fotce mám nad hlavou cosi jako svatozář. Josef Louda se tak stal jediným fotografem, který vystihl pravdivě podstatu mé osobnosti. Amen!

Ivan **Rössler**, televizní scenárista, autor mnoha zábavných pořadů

Milý Josefe Loudo, známe se mnoho let a díky vám mám doma hodně fotografií, které jste mi věnoval. Jsem vám za ně nesmírně vděčný, už jen proto, že Vaše oko prostřednictvím objektivu Vašeho fotoaparátu zachytilo moji osobu. Někdy celou, někdy dokonce v přítomnosti nějaké mně milé osoby, leckdy i celebrity, někdy jen detail. Je ale zajímavé, že na Vašich fotografiích vypadám mnohem lépe než ve skutečnosti. Jak to děláte, nevím. Jste jeden z mála fotografů, který ochotně fotografii zašle a nemá nic proti bezplatnému užívání, takže se mohu díky tomu vesele množit na internetu, chlubit na facebooku a všelijak jinak si dělat samožernou reklamu. Jsem poctěn, že jste mne zařadil do svého cyklu tváře se svatozářemi. Váš úmysl udělat z nás všech bezmála svaté je nádherný, žel bohu, mnozí z nás zůstávají jen pouhými svatoušky.

Rád bych se vám nějak odvděčil, protože psát o vás, že jste výborný fotograf a milý člověk, to nejspíš napadne každého. Stejně tak každý bude psát o Vaší nápaditosti, profesionalitě a bude vychvalovat nejrůznější Vaše osobní a profesní kvality. Já mám jiný návrh – ať každý z těch, koho jste vyfotografoval se svatozáří, vám to oplatí stejnou měrou. Ať vyfotografuje vás – nejlépe také se svatozáří. Vznikl by tam unikátní cyklus: Tváře se svatozáří fotografují Josefa Louda. Hlásím se jako první a to si pište, že si s tou fotografií hodně pohraji.

Váš obdivovatel

Marie **Rottrová**, zpěvačka

Milý Pepíku Loudo,

vážím si toho, že jste mě požádal a o příspěvek do vašeho bulletinu. Přiznám se, že jsem v rozpacích, vůbec nevím, co bych měla říct, protože jsme se spolu nikdy blíž neseznámili. Ale Vaše fotky se mi vždycky moc líbily, takže to zkusím přes ně.

Moc ráda vzpomínám a probírám se fotkami, které jste fotil na křtu mé Zlaté kolekce. Jsou prostě nádherné a vystihují dokonale atmosféru, která tam tenkrát panovala. Navíc jste mě fotil s lidmi, které mám moc ráda. Dal jste mi krásný dárek a já Vám za něj moc děkuji. Přeji Vám ještě spoustu dalších let s foťákem!

Vaše Marie Rottrová

Ruda z Ostravy, bavič

Raz na take fajne akci tam pobíhal taký týpek, co už z dálky bylo vidět, že pamatuje 45 konec války, 68 rusaky, 89 revolucu, a furt tam cosik fotil... Najednou ku mě přiběhne a říká: „Synku potřebuju tě na jednu fotku tu v před-salu...“ Říkám: „Co, kdě. Jak, proč???“ „Dělej, synku, neptej se a uvidíš...“

Tuš sem ho nasledoval a říká: „Tu se postav pod ten luster a ti zrobim jednu fotku a beje to...“

Tuš sem se postavil, zvednul ruce a oboči a on to cvaknul a tu vidíte krásny výsledek: SVATÝ RUDA !!!

A co z toho plyne za ponaučení – že občas v životě se vyplatí duvěřovat aj synkovi, kereho vidíš poprvé v živote – bo co? Bo je to třeba osud ☺

Zduř, Pepo, a rubej to v HDečku dál!

Jaroslav **Rutar**, uznávaný ekonom

Pepíku, kamaráde! Připadá vám to jak volání na papouška. Mně také. A stejně pestrý a milý jako korela, kterou jsem choval v dětství, je v mé paměti zapsán můj kamarád Josef Louda. Fotograf, filosof, spisovatel, pábitel, prostě pro mne obdivuhodný Gérard Philipe žižkovského dvorečku. Je úplně jiný než já, a to je dobře. Občas nemohu sám se sebou vydržet. S ním vždycky. Bavit se s ním je paráda, duchovní masáž od neřízené střely. Není moc lidí, se kterými se tak rád stýkám. Plkat s lidmi mi připadá jako ztráta času. S Pepíkem plkám rád. Pepíku, kamaráde, jsi moc fajn. Jsi mé okno do jiného světa. Děkuji ti za to. PS: A ta poznámka o GP dost sedí – viz příložené foto.

Dagmar **Rýdlová**, tajemnice Nadání Hlávkových

Od počátků svých dějin měl, má a zřejmě bude mít Homo sapiens sapiens naléhavý problém – čas. Na otázky, co čas je, kým nebo čím má člověku být, nebo by měl být, nacházejí ti nejchytřejší sapiens odpovědi složité a mnohoslovné. Lid obecný uvažuje o času v protikladech – čas buď je, nebo (a to častěji) není. V čem se moudří lidé s lidem obecným shodnou je konstatování, že čas plyne, sice různou rychlostí, ale trvale. A přece existují kouzelníci, kteří dokázali a dokáží vyslyšet Faustovo zvolání „vteřino postůj“. Ti kouzelníci, kteří mají dar zastavit čas, zvětšit vteřinu krásy i ošklivosti, radosti i tragédie, toho nejlepšího i nejhoršího, co je v člověku – jsou umělci fotografie.

Jednoho takového kouzelníka znám. Když jsme se na jaře roku 1994 v budově ve Vladislavově ulici v Praze, kde tehdy krátce sídlila TV Nova, seznámili, nevěděla jsem, že je kouzelník s časem. Jako tajemnice Nadání Josefa, Marie a Zdeň-

ky Hlávkových jsem se přišla zdvořile zeptat, zda by televize, která měla dle svých otců zakladatelů kultivovat a vzdělávat český národ, nemohla českému národu připomenout osobnost Josefa Hlávky. Architekta, stavitele a mecenáše, který celé své velké jmění věnoval v roce 1904 prostřednictvím své nadace českému národu. Nepochodila jsem. Velmi rozladěna jsem na schodišti vrazila do vysokého štíhlého muže. Vypadala jsem asi velmi rozrušeně, protože se mne účastně zeptal, co se mi přihodilo. Svěřila jsem se mu. Překvapil mne. Věděl, kdo byl Josef Hlávka (později mi prozradil, že v Hlávkově rodném městě Přešticích vyrostl). A na těch schodech, kde jsme si krásně popovídali nejen o Josefu Hlávce, ale také o psychologii a panu doktoru Plzákovi, mi slíbil, že Hlávkově nadaci v roce 90. výročí jejího založení otevře v televizi Nova dveře. Svůj slib splnil. Po celých sedm let, pokud PhDr. Josef Louda v televizi Nova pracoval, mohl jeho zásluhou Josef Hlávka, pravda nepravidelně a mnohdy jen krátce, přece však navštěvovat své Čechy v jejich domácnostech. Pak pan doktor z televize Nova odešel a s ním odešel i Josef Hlávka.

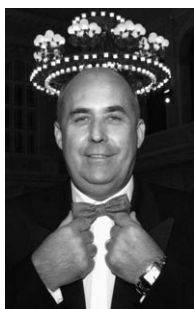
V následujících letech jsme se s Josefem Loudou potkávali nepravidelně. Ale pravidelně to bylo na různých společenských akcích, na vernisážích výstav, v divadlech, na koncertech. On vždy s fotoaparátem a dobře naladěný. Pak mne pozval na výstavu svých fotografií. A teprve tehdy, po tak dlouhé známosti, mi došlo, že mám tu čest osobně znát kouzelníka, laskavého kouzelníka, který vládne vteřinám. Mění je v momentky věcí i zvířat, v poeticky přírodní i eroticky intimní krajiny, lidi se svatozáří i ty slavné bez ní, vteřiny zapomínání i připomenutí věčnosti. Jsem mu vděčná za okouzlení zastaveným časem. Za humor jeho rozhovorů a připadnost jeho poznámek na okraji.

Jsem přesvědčena, že Josef Louda je to dobrý člověk, nevšední umělec, skvělý vypravěč a báječný společník. Tu „po něm pojmenovanou“ ulici na Žižkově jsem objevila teprve nedávno. Jsem přesvědčena, že nese jméno „Loudova“ plným právem.

Richard **Sacher**, zpívající cestovatel, novinář, spisovatel a moderátor

Málokterý český fotograf je tak pracovitý, přátelský, spolehlivý, seriózní, talentovaný a zároveň skromný jako JOSEF LOUDA! Pokaždé, když mě v minulosti někde fotil, jsem se tajně modlil, aby mu ze mě nepraskla čočka. Ta ve foťáku samozřejmě!

Petr **Salava**, moderátor, diskžokej, producent a prezident fotbalové Amfory
Josef Louda, to je šlechtic mezi fotografy.

Jan **Saudek**, mezi fotografy fenomén, televizní moderátor, ale také hrabalovský pábítel

Johana **Saudková**, odborná pracovnice

Vcházím do kavárny Slávie, kde mám schůzku se zdravotní sestrou, která pracuje v nemocnici, v níž se neuzdravuje můj muž Kája Saudek. U dveří sedí debatující doktor Louda a já jak ho vidím, hned se k němu hlásím, neboť je to člověk přemilý, i když rozevlátý, také činorodý, uspěchaný, ale vždy usměvavý. Ještě nikdy jsem ho neviděla našťavaného, nasupeného, takových je v Praze málo. Navrch je to přítel mého muže, dá se říci Saudkofil. Ostatně, mnohokrát byl u Káji v ateliéru na debatě. Nato jsme se sesedli u krbu a vždy něco „upekli“. Rozhovor, výstavu, medailon o Saudcích a jiné akce. Kája má doktora rád. Vždy měl rád tvořivé lidi s myšlenkou. A se vztahem ke krásnější půlce světa, a to Pepík je. A já se přidávám, je to gentleman.

Víte~ jsem prostáček - a tak je pro mne všechno kolem nepodpojitelnou záhadou: jak funguje televizní přenos obrazu, co způsobuje mořský příliv nebo princip digitálního přenosu dat... ale to vše není nic proti enigmatičnosti mého přítele a kolegy Josefa Loudy - za těch třicet let co se potkáváme na rodném žižkově nepodpojit jsem z jeho tajemství pranic.

(Počkat! Snad jen jedno o něm vím: že není podlec.)

Ale ze všeho nejvíc žasnou z jeho úžasné schopnosti přemluvit (ale ne: takhle slovo není na místě!) tedy lépe: nechat modely aby mu dobrovolně, bezelstně předváděly různé kousky před jeho nelidskou kamerou - to už hraničí s bílou magií!

Má dceruška mu, tuším, požádala slomně oblečená stajíc u hlavy (ne na jeho!), moje přítelkyně zas, neoděná, ve vysokém stupni těhotenství a s nevědnou váhou 120 kilogramů mu bezostyšně postala - tehdy jsem podpojit že Jozífek nevystudoval psychologii nadarmo - a sdělím vám rovnou své poodežření: je to hypnotizér!

Rozněž jeho minulost je nejjistitelná: v letech sedmdesátých minulého století mám podezření že pracoval jako porno model v tehdejšímu Západním Německu - a to pod jménem Uli či Olaf - může být, může být! Urostlý je na to dost..

Pak se snad měl vyskytovat někde za Kavkazem - obchodovat tam se zbraněmi pro národy domáhající se nezávislosti na Sovětském Svazu - a tam nesporně mohl si osvojit něco z místních kouzel pro své neomylné šamanské praktiky! Jenže tohle sem nepatří (co sem vlastně patří?) a tak jen prohlašuji za přísěžně že, ať jeho minulost, praxe či způsoby práce jsou jakékoli, je to můj přítel - a má všechny můj obdiv, ať už je čitelný - či nadále enigmatický: mám ho rád.

JAN

Pavel **Sedláček**, zpěvák a podnikatel

Ani vlastně nevím, kdy jsem ho v množství fotografů při různých „společenských“ i opravdu společenských akcích vlastně zaregistroval. Snad někdy před deseti lety? Od té doby jsem jej vídal poměrně často a začal jsem pomalu přicházet na to, že asi nebude obyčejný bulvární fotograf. Jeho přístup byl prostě nějaký jiný. Těžko definovat; snad jeho slušnost a ohleduplnost, kterou jinak obecně kolem sebe postrádám, nebo jeho vzhled intelektuála, nevím.

Když jsem později zjistil něco o jeho vzdělání a kvalifikaci, bylo mi jasné, že jsem se nespletl. Začal jsem se zajímat trochu víc a objevil jsem širší jeho zájmy. Že se zabývá kromě fotografie reportážní, také fotografií uměleckou, ale v neposlední řadě také publicistikou. Ač nejsem odborník, jeho práce se mi zdají být neobyčejně zdařilé. A to nejen ty s erotickou tematikou, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Nezbývá mi, než mu popřát, aby mu elán a invence ještě dlouho vydržely. A za sebe bych si přál, aby takových lidí mezi fotografy, které občas potkávám, bylo víc.

Jan **Sedmík**, profesionální chiropraktik, velký fotofanda

Zdráv buď Josefe, Pepíku, Josefopepíku, Pe-píčku, Pepane, Jožko a už nevím, jak tě oslovují tví ctitelé (a zejména ctitelky) nemohouce ti přijít na (pravé) jméno. Těžko, přetěžko se smíruji s tím, že chceš pověsit svůj Nikon na hřebík a odejít zaživa mezi legendy dvou století, ba co dím, tisíciletí. Ale ač s duší mladistvého junáka, jsi již dospělý a zajisté máš rozum a víš, co činíš. I to je, zejména dnes, umění, včas odejít, a v našich myslích a zejména srdcích zůstat pevně stát na piedestalu cti a slávy.

Hovořit o tvé tvorbě by bylo zajisté nošení dříví do lesa. Chtěl bych jenom připomenout až pandemickou nakažlivost tvého díla.

Tvá sbírka geni(t)álních fotografií inspirovala k básnickým výkonům nejen poety z podstaty, sexuology ale i (s)prosté spoluobčany ducha poetického nemající. Klobouk dolů, to je co říci!

Od (pří)zemní nebo zemité (?) sbírky Vábivých záhybů až po božské výšiny svatozářných VIPů jsou tvé snímky jedinečné, neopakovatelné, nepadělatelné a nezczitelné, leč vysokou virulencí inspirativní.

A tak, jako kdysi Jeník Nerudů mluvil o tom, že zlato nelze pozlatit, tak já tvrdím, že tvé snímky nelze sejmut. Jen ať si to někdo zkusí a se zlou by se potázel. Ale nechme hubomedomazání, to je vždy suspekt. Nerad bych byl podezírán, že jsem tvým reklamním agentem. Dovedeš být taky pořouchalíkem, když po náročné režii přičaruješ pouhým stiskem spouště důvěřivému statistovi parohy zdatného dvanáctáka. Sám jsem se stal obětí!

Tak ti tedy přeji, abys vstoupil do Dvorany slavných po boku tvého rodáka Josefa Hlávky, kolegů Sudka či Saudka. Nic víc, nic méně.

Jana **Semelková**, redaktorka a nakladatelka

S Josefem Loudou, ráda mu říkám Josífku, jsem se potkávala na autogramiádách knížek – hlavně v Luxoru, ale i jinde. Vždy jsme se střetávali při dění kolem knížek, protože knížky byly a jsou mým zaměstnáním, koníčkem i prokletím – celoživotním. Josífek cvakal spouští, zaznamenával okamžiky, vyhlížel celebrity... Ale hlavně s ním byla a je neskutečná legrace. Při těchto příležitostech jsme si povídali, on stál v kruhu ženských, co akci organizovaly (v nakladatelstvích se to muži moc nehemží), vyprávěl veselé historky, v ruce držel fotoaparát. Občas něco blesko. Nikdo tomu nevěnoval pozornost, proč taky! Klábosili jsme o životě, práci, nových knížkách, aktivitách. Prostě jsme si povídali o všem možném a hlavně se smáli. Po takovýchto setkáních mi pak většinou v e-mailové poště přistála fotka – moje fotka. Nevěřicně

jsem se dívala na svou podobenku. To snad ani nejsem já! Nikdo jiný mne neumí blesknout jako Josífek. Nevím, jak je to možné, ale jen on vždycky zachytí šibalské plamínky v očích, které jsem na fotkách mívala v dětství. A to už jsem od dětství pěkný kus a mám pocit, že už se šibalsky dívat neumím...

Martin Severa, moderátor, expertní znalec vína, frankofil

Jestli bych měl o někom říct, že svým povoláním = posláním žije od rána do večera, pak mne napadne Josef Louda. Nikdy jsem ho neviděl bez aparátu, nikdy jsem ho neviděl, aby chvíli postál, nikdy jsem ho neviděl, aby na společenských akcích uprostřed záplavy pochutin něco snědl či se jen trochu napil. To by totiž musel přestat fotografovat, a to je pro něj zcela nepřijatelné.

Jan Schwarz, 7. patriarcha Československé církve husitské, později unitářský pastor

Díky mistru fotografovi panu Josefu Loudovi se učím ve fotografii číst a vidět věci, které jsem dřív, ač jsem se snažil sebevíc, nezahlíd'.

Visí nad mým psacím stolem, zarámovaná do pasparty, zasklená v úzkém rámu, připomíná tajuplnou loď kotvící v přístavu, uvázaná neviditelným lanem na břehu času; její pasažéři na mne hledí slavnostně z paluby, všichni jsou dávno po smrti a přece tím vážným pohledem zůstávají v pokoji, ta fotografie má zvláštní atmosféru, zachycuje neopakovatelný ráz doby ztracené mezi dvěma světovými válkami a někdy večer přitahuje moje unavené oči tak mocně, že zvednu zrak od psaní, abych si uvědomil, jak pozorně a bedlivě mě sledují ti lidičkové na staré rozpraskané fotografii, pan Louda mi jistě rozumí.

Vpravo stojí můj děd, vedle něj dva prastrýcové, urostlí muži v dlouhých černých kabátech, s bílými límečky a tmavými vázankami, uprostřed sedí moje babička v bílém kožichu, černých punčochách a kotníčkových botkách s kožešinkou, teprve teď vidím, že má stejné brýle jako já, se stříbrnými kulatými obroučkami; hlavou o ruku se jí opírá chlapec sotva tříletý, už už natahuje k pláči, na hlavě má teplou vlněnou čepici a na sobě dvouřadý kabát, z něho vykukují nohy obuté v kožených galoších s přehrnutými bílými ponožkami, jedna galoše se opírá a stojí na špičce druhé, obě patří strýci Mirkovi, který, jak jsem se dozvěděl až po jeho smrti, se vlastně jmenoval Waldemar, tahle patálie se jmény nějak záhadně patří do naší rodiny, vím to od tety, která mi po letech svěřila, že se jmenuje Hildegarde, a co já pamatuji, nikdo jí tak neřek'.

Ta fotografie mě uklidňuje a vyvolává ve mně nejrůznější představy, díky té vybledlé fotce vím, že člověk není Bůh a že mu to osud krutě dává najevo, Bůh v sobě nese věčné dobro, avšak člověk bývá původcem trápení a sám sobě je nositelem zla, především je však smrtelný; tahle zasklená společnost mi jako kouzelné zrcadlo připomíná, že je to tak dávno, co jsme došli na konec cesty, a jen díky tomu zrcadlení si s nimi mohu vyprávět, prožívat a vracet děj, aniž by zaznělo jediné slovo. Procházím očima do fotografie, do čirých a jasných okamžiků, kráčím tím rámem do minulého světa, který se možná v kříži již kříží se světem zítřejším, v tom zrcadle naplněného času poznávám, díky vám mistře Loudo, že nejsem sám, lidičky, že rostu s vámi a k vám, přátelé tváří, patřících, zrajících a splývajících do věčnosti.

Luba **Skořepová**, herečka

Pan Louda mě zná celý můj herecký život, i když je proti mně mladík. Fotil mě, kde se dalo, a vždycky jsem na té fotce vypadala pěkně. Je zvláštní, že hlavní kus života on prožil na Přešticku, kde můj tatínek měl les. Jezdila jsem tam hodně často a mám na to krásné vzpomínky. Oč krásnější by bylo, kdybych už tenkrát poznala pana Loudu. On už tehdy musel mít tu svoji fotografickou vášeň a mohl mě klidně zachytit, když jsem byla hodně mladá. Bohužel, stalo se. Ale co není, může být. Jde mi na devadesát a i v tom věku mě mohou jeho fotografie lichotit. Také budu mít svoji výstavu fotografií, která bude dokumentovat celý můj herecký život, a jeho fotky tam nebudou smět chybět. Přeju mu, aby udělal díru do světa.

Jiří **Slíva**, výtvarník, básník kresleného humoru a muzikant

Jiří **Snášel**, organizátor prostějovských Doteků módy bezmezně oddaný mladému odívání, učitel a manažer

Kdo může být mým přítelem a co od něj vlastně očekávám... To k zamyšlení je, protože těch opravdových přátel většinou moc nemáme a o ty „umělé“ snad ani nestojíme.

Je to i můj případ, a tak si dovolím na příkladu svého PŘÍTELE JOSÍFKA demonstrovat, proč se stal mým přítelem, jedním z mála, ale nejbližších a nejvěrnějších. Jednu z nejvýraznějších vlastností, které u něj uznávám a obdivuji, je SPOLEHLIVOST. Potkali jsme se někdy před patnácti lety v porotě Miss v Jihlavě. Již tam jsem poznal,

když jsem od něj čerpal mnoho názorů o životě samotném, jeho současnosti i historii, a také o ženách, které jej nemohly minout, nejen v osobním, ale také v pracovním životě, že tohoto člověka nechci jen epizodně a ojediněle potkat a minout, ale že v jeho názorech vidím i svoje... A proto jsem s ním začal i spolupracovat. Vždy mi byl k ruce nejen radou, ale hlavně svým konáním, tím co umí snad nejlíp, radou životem zkušeného parda a prací úspěšného fotografického kumštýře. Jeho fotky mi spoluvytvářely image mých projektů a svým dílem přispívaly k celkovému úspěchu...

Další hodnotu, které si na Josífkovi velice vážím a cením, je jeho VZDĚLANOST. Jeho názory, životní zkušenosti, pohledy, analýzy a hodnocení, ale i ty „velké chlapské rady“, které mi nevtíravě servíroval, mi vždy pomáhaly snášet život lépe a s nadhledem. Dnes již vím, že ten pravý přítel umí v pravý čas nejen PORADIT, ale i tak trochu SERVAT, na druhou stranu i chvíli přidržet ty „ružové brýle snění“ v momentech, kdy je to nejvíc třeba a je třeba i duši pohladit. Ten pohled naivity do života také patří, zvlášť v umění, kde prospívá, ve kterém se, Josítku, tak dlouhou dobu svého žití pohybuješ. Velice obdivuji, že umíš, Josítku, dávat lidem nejen pravý obraz světa ve svých názorech, ale i ten fotografický, kde se někdy může i tak trochu „švindlovat“. Objektiv je tak jako naše oko natolik nedokonalý, že mu to ani za zlé nemůžeme mít. Tam je tvoje síla, vědět, že život není jen na zkoušku, ale že je naostro... Toto vše z tebe dělá GENTLEMANA. Především se v tvé blízkosti člověk cítí, jako by byl v DÍLNĚ LIDSKOSTI, která je tobě tak samozřejmá, blízká a životně potřebná.

Můj příteli Josífků, přeji ti k tvému jubileu nejvíc štěstí, především na lidi, abys potkával už jen ty „lidské šperky“ a nešťvali tě mrzouti a hlupáci. Samozřejmě, že zdraví a pohodu, ale ještě mnoho inspirací a nápadů, abys nás mohl se nechat kochat svými díly, jak v psaném knižním projevu, tak obrázky, které nám dělají ten svět tak trochu víc lepším.

Adriena a Luděk **Sobotovi**, herci

Když se koná nějaká společenská událost, které se musíme zúčastnit, tak v klubku fotografií skoro instinktivně vyhledáváme pana Josefa Loudu, nejen proto, že bychom mu stejně neunikli, ale také proto že víme, že nás vyfotí hezky – a na tom, samozřejmě, nejvíce záleží mojí ženě, protože je to žena.

Pavel **Sokolík**, servisman Nikonu Josefa Loudy

S panem Loudou a jeho fotoaparáty se znám asi patnáct let a již při našem prvním setkání bylo jasné, že nepůjde o běžné návštěvy servisu za účelem opravy stávkující techniky. Když pan Louda uslyšel mé jméno, pravil, že to je zvláštní náhoda, protože ho kamarádi někdy oslovují sokolíku. Já jsem odvětil, že je to skutečně zajímavé, že mně přátelé zase říkají, ty loudo.

Pavel **Soukup**, herec, dabér a moderátor

Byl to muž hodný svého jména. Nikdy jsem ho neviděl drát se, třeštit, používat lokty. Nesoupeřil ani s časem. (Leda tak se závěrkou svého aparátu.) Nikdy jsem ho neviděl utíkat. A tak musel čas utíkat kolem něj a on jen mačkal a mačkal spoušť. A že to někdy byla spoušť! Ale on počkal, až se smršť přežene, a svým neopakovatelným způsobem přišel přesně včas, až už bylo po všem. (Poznámka: Louda z Hrabětic, o kterém vyprávěl pan Werich, jeho příbuzným nebyl.) Vždycky, když na mne namířil objektiv svého foťáku, věděl jsem, že se už nic horšího nestane, že už bude klid.

Karel **Srp**, historik umění a předseda Jazzové sekce

Obhájce JUDr. Otakar Motejl mi chtěl udělat radost. Do kriminálu pronesl fotografii z mejdanu přátel, které právě pustili. Chlebíčky, víno za dvacet, asi vonící turek, všichni byli ostříhaní, pohublí a spokojení. Mávali na mne. V životě mi prošlo rukama tisíce záběrů: od skleněných desek po digitální, ale na tuhle půlminutu, než se bachař vzchopí a Ota fotku přikryje mým protistátním spisem, nikdy nezapomenu.

Myslím, že je umění udělat fotografii „na tělo“. Druhému nic neřekne, ale vás sejme. V čítárně máme katalog Nicholase

Nixona Pictures of People. Před dvěma desítkami let fotil mladíka, který hubnul. Prvá je tvář matky, jak se tiskne k jeho. Poslední – nebudu popisovat. Nebýt titulku, nevíte, že šlo o konečnou fázi AIDS.

Náš jubilant umí vyhmátnout situaci. Kdykoli na někoho zaostří, zbystřím: Proč asi? Jaký společenský, politický, jiný stín ta osoba zanechává a nevím o něm. Možná, že víc fotí osudy než objekty. To ví jen On. Párkrát zamířil i na mne: Vždycky sebou cuknu – Co jsem asi provedl???

Ale pobavil mne snímkem obří kliky u červených dveří. Neví, že já jsem měl nejsilnější dojem z New Yorku právě z podobné barvy dveří u nekonformní televize, které se bojí všichni američtí prezidenti. Je v bývalé hasičárně a redaktoři hledí přímo na mrakodrap, kde je vězení. Neví to – nebo ví??? Hmmm... A vás ještě nefotil? Má na to určitě příštích dvacet let.

Zdeněk **Srstka**, herec, kaskadér, bývalý olympionik a moderátor televizního pořadu Chcete mě?

Vážím si ho pro jeho fotografie. A také pro jeho pracovitost, s jakou vždy hledal pozici, aby vyfotil co nejlépe lidi ze šoubyznysu. A potom také pro jeho milou povahu a jednání... Rád se s ním setkávám.

Simona **Stašová**, herečka

Můj milý Josef je mi nejenom milý, že mám na jeho svátek narozeniny, a to je den opravdu slavný, jelikož i když Pepíků hodně ubylo, stále ještě jsou, a 19. březen je v předvečer prvního jarního dne a všechno ten den teprve začíná. Pepíčka mám ráda taky pro jeho dobrou povahu a vysokou profesionalitu. Díky jemu mi na mail přistanou ty neopakovatelné a pro mě cenné fotografie, kdy on zachytí pusinku, kterou si s kolegou dám při nějaké akci, a vůbec mě při tom neobtěžuje. Fotečky jsou milé, živé, láskyplné a krásné.

Milena **Steinmasslová**, herečka

Moje setkání a panem fotografem Loudou nebyla častá. Ale z každého mně zůstala fotka, která nezaměnitelně zmapovala společnou chvíli. Já jsem za ty zachycené střípky moc vděčná. Není obvyklé, aby ve světě, kde, má dáti dal, velmi často určuje naše chování, někdo dal nádherné fotky jen pro radost obdarovaného.

Zuzana **Stírká**, zpěvačka

Doufám, že Pepík Louda jen tak „žvaní do větru“! Prý zanechá všech svých dosavadních aktivit, stáhne se do soukromí, cha, cha! To si tedy nedovedu dost dobře představit: Kdo by pak dělal ty vtipné záběry se světélky na hlavách, kdo by fotil ženské klíny, aby to nebylo vulgární, s kým by byla sranda, kdo by mně dával psychologicky fundované rady v mých depresích a průserech, kdo by mně neustále skákal do řeči, když se mu s něčím svěřuju, na koho by bezdůvodně žárlil můj manžel, atd.

Seznámili jsme se před léty velmi jednoduchým a pro mě neuvěřitelným způsobem: Vycházela jsem právě z nějakého fotolabu a před ním mě zastavil úplně cizí člověk. Právil, že mě zná, jsem mu sympatická, váží si mě a rád by mě vyfotil – oblečenou a zadarmo! Byla jsem v šoku, nejsem žádná modelka ani krasavice, a tak první moje myšlenka byla, že jde o úchyla (byl ale čistě oblečen, nemluvil o sbírce motýlů a mluvil spisovně!). A od té doby mě stále fotí, pořád jen oblečenou, pořád zadarmo a já si začala na oplátku vážit jeho. I když jich moc neznám, mám dojem, že takhle vypadá přítel: je tomu těžké uvěřit, ale dodnes mi nevystavil jedinou fakturu – a to ani naturální!

Jan **Suda**, učitel tance a manažer

JAK JSEM POZNAL PANA JOSEFA LOUDU

Domnívám se, že naše kroky se musely zákonitě potkat. Já jsem se značnou část života věnoval spolu s manželkou mažoretkové a taneční skupině Bonbon. Tato skupina dosáhla za dobu svého působení řady vítězství na českých a evropských šampionátech mažoretek.

Pepa Louda, coby skvělý fotograf a žurnalista, byl vždy v pravou chvíli na správném místě, navíc znalec dívčí a ženské krásy, musel zcela logicky nějaký ten mažoretkový šampionát nebo přehlídku navštívit.

A právě jeden z nich se konal koncem devadesátých let v Přešticích, odkud Pepa pochází, a často tam i jezdil. Jeden z víkendů, kdy Přeštice navštívil, se tam konalo Mistrovství Čech. Díky jeho přehledu o nás již předem věděl, a pak už jsme se potkat museli. A tak se stalo a od té doby byla naše setkání stále častější. Pepa tehdy dělal v televizi Nova a organizoval řadu akcí, kde se i hodilo vystoupení mažoretek. A my jsme mu určitě ostudu nikdy neudělali.

Jeho organizační schopnosti, cit a intuice, a to vše spojené ve správný moment stisku spouště fotoaparátu, znalost toho co je krásné a jak tomu jít naproti – to vše z něj dělá pravého profesionála, vyhledávaného kolegu a také partáka. Umí promluvit ve společnosti kohokoliv a to vždy poutavě a zábavně.

Jednou jsem organizoval v Klatovech výstavu jeho fotografií a po slavnostním zahájení jsem pak s Pepou dělal rozhovor o jeho zážitcích s fotografií, o setkáních se zajímavými lidmi. On dokázal ty lidi tak zaujmout, že jim vůbec nevadilo, že mluvíme již „přes čas“, a dodnes mně potkávají a ptají se, kdy zase přijede pan Louda. Tak ho budu muset zase hezky do Klatov pozvat. A udělám to rád, na setkání s ním se vždy těším.

Pepo, přeji hodně štěstí, zdraví a radosti ze svých fotografií a článků a zůstaň i nadále takový, jaký jsi, protože takového tě mají všichni kolem tebe rádi.

Jaroslav **Suchánek**, bývalý populární sportovní komentátor, moderátor

Milý Pepíku,

konečně jsem na řadě a můžu blahopřát.

Nebudu v té dlouhé koedukované frontě VIP gratulantů dlouho zdržovat. Teprve nedávno mi zlaté ruce pana doktora Häckela provedly ve Střešovicích dekompresi L4 a L5 a přidaly další kousek platiny do páteře. Můj popel v urně získá na hodnotě, ale na připsání ve stoje to ještě není.

Zřejmě i vlivem utišujících prostředků se mi párkrát zdálo o banditovi, který se mi díval do očí, ale přitom od boku nedbale mířil a přesně trefoval. Správně tušíš, byl jsi to Ty s foťákem – digisamopalem.

Rád vzpomínám, na nejružnější kulturní události, kde sis bleskově vyhlédl objekt a střílel jednu fotku po druhé. Protože těmi objekty jsou především ženy, Tvůj osobitý styl přináší báječné výsledky. Možná, že tak nějak vznikla ta Tvá krásná knížečka o vábivých záhybech, přesto, žeš nemířil ani na tvář či na srdce, ale mnohem níž.

Těším se na Tvou výstavu, další knížku a především na setkání s Tebou a povídání o všem a ničem...

Jsem rád, že se známe.

Už taky trochu odpočivej, tolik nelítej, foť třeba želvy a hlemýždě. Taky mají vábivé záhyby. Hodně zdraví!

Jiří **Suchý**, legendární zakladatel divadla Semafor, herec, režisér, básník, textař a prozaik

Já, níže podepsaný Suchý, i když na to nevypadám, jsem tak trochu fotograf. Vlastně bývalý fotograf, vývojkový a ustalovačový. A tak nepřestávám žasnout nad tím, že Mistr Louda mě večer nasnímkuje, a než se vrátím z divadla, tak mám ty fotky doma. To je jedna věc. Druhá věc je, že jsou ty fotografie pěkný. To, že já na nich nejsem vždycky pěkný, je mou chybou. Z některého úhlu ztrácím na fotogeničnosti. Nicméně Mistr Louda si dovede nakonec vždycky najít úhel, z něhož vyjdu jako krasavec. Za to, a nejen za to, mu děkuju. Je to dobrý fotograf a taky dobrý člověk.

Jaroslav **Svěcený**, houslový virtuóz

Josef Louda je člověk, kterého mám rád. Jeho přátelská povaha, smysl pro humor, neutuchající kreativita, píle a v některých fázích jeho života až workoholická pracovitost, to vše konvenuje s vlastnostmi, které vyznávám i já.

Milý Pepo, přeji ti do dalších let neutuchající entuziasmus, dobré „fotooko“ a stále zapnutý agregát pozitivního myšlení, kterým nás celá léta obdarováváš.

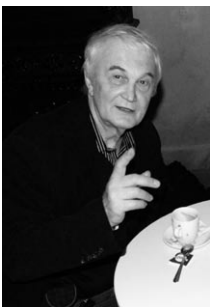
Zdeněk **Svěrák**, spisovatel, scenárista a herec

Milý pane Josefe Loudo,

když si čtu váš životopis, především se divím, jak vás s tím zoufale pomalým příjmením mohli vzít na učební obor zedník, když bylo jasné, že hned tak něco nepostavíte, a jak jste potom mohl při zaměstnání ve Sběrných surovinách dálkově vystudovat doktorství na filozofii? Už to je zázrak, a co teprve vaše fotografie, ať už smyslné nebo pražské nebo ty tisíce tváří, které jste stihl zastavit v čase. Děkuju vám, že mezi ně patří i můj nejprve hladký, lesklý, bílý, později digitální zmačkaný obličej.

Jiřina **Šiklová**, socioložka a publicistka

Fotografie má jednu velkou výhodu. V dnešním, stále se měnícím světě, fotograf zachytí na snímku skutečnost, jak on ji viděl v tom kterém momentu a tento svůj pohled znehybní. Chcete-li, zvěční. To je odvozeno od slova „věčnost“ nebo neměnnost. Toto se podařilo fotografovi Loudovi nejen se statickými objekty, ale i s osobami, či chcete-li osobnostmi. Jeho záběry těchto lidí je zachycují jak v pohybu, tak i v prostoru, o kterém si třeba ani neuvědomují, že jsou jeho součástí. A zároveň, tento prostor tvoří a do něj patří. To je právě to, co autor snímků vidí .

Zbyněk **Šimunek**, novinář a etnosociolog FOTOGRAF LOUDA? NENECHAL SI PORADIT!

Darmo mluvit... Začali jsme spolu chodit na fakultu, Josefa Loudu moc zajímala sociologie a sociální psychologie. Hlavně chování různých skupin. Rozuměli jsme si dobře. Až do chvíle, kdy si Pepa koupil ten nový foťák. „Praktiku“ od soudruhů z NDR. Já už měl od nich Pentacon. Pane, psala se léta sedmdesátá a tehdy pro nás byly, docela dobré mašinky.

Jenže, od té doby jsme se s Pepou tím víc ideově rozcházel. Podle mě vůbec nebyl v obraze. Například tenkrát byla v módě Twigi. Ale on se rozhodl, že tenhle trend porazí. Nemohl jsem se s tím smířit. Namítal jsem, že ztvárňuje dívky přes míru. „Právě proto je fotím!“ Nebo jsem zakoupil knihy, nastudoval, jak se kdesi cosi správně fotografuje. Když mi pak ukázal svoje fotky, hned jsem ho poučil: „Pepo, tenhle kus těla musíš zaretušovat a tu, podívej se přece, no tohle se modelkám nedělá. Nebo tady, ještě

abys zabíral sukně holkám, natož co z nich kouká, když třeba vítr fouká...“ Tehdy pracoval ve Sběrných surovinách, po spisovateli Hrabalovi, který tam psal svoje „Sběrné surovosti“. Že by to na něj mělo nějaký špatný vliv? Já byl jen informovaným fotoamatérem, on už foto-fanatikem...

Co mě rozčilovalo, že jsem mu to nemohl pedagogicky vyložit. On se vždycky jen smál. To mě strašně štvalo. Říkal jsem si, že to Pepa s fotografováním nikam nemůže dotáhnout. Tak jsem jednou přišel s krásnou knížkou. Byla z NDR, o fotografování aktů. Pro modely různého věku. Třebaže tam byly i některé fotky významné, myslel jsem si, že tam v NDR mají přeci jen i k tomu „Západu“ nějak blíž. Akty. Jenže Louda se zase smál: „Zbyňku, tohle je jen těžká socialistická Lehrscha. Poučování. Nic krásného. Svoboda chybí. Dokola kážou. Já chci fotit po svém!“

„Co ti v tom brání?“ „No, právě, že nic.“

Ale musíš přece brát nějaký ten ohled na společnost,“ namítal jsem poučeně.

„To právě beru!“

Zkrátka, nenechal si ode mne poradit. A to bylo jen dobře!

Petr **Šiška**, moderátor, textař a producent

Díky tobě, Pepíku, jsem se dostatečně přesvědčil o tom, že stále ještě existují fotografové, kteří nemusí získat atraktivní snímek za každou cenu a cestou přes mrtvoly, ale že jim k tomu stačí úsměv, šarm a nenápadné stisknutí spouště ve správnou chvíli, pak se i z obyčejného českého moderátora, textaře a producenta může stát ten pravý světec se svatozáří nad hlavou. A za to ti, Pepo, patří můj obdiv a dík!!!

Štěpán **Škorpil**, sportovní komentátor a moderátor

Jsou lidé, kteří jdou s bubnem na vrabce a pro okolí dávají na odív, jak jsou užiteční, potřební, nepostradatelní... A skutek? Inu – utek... Vidím kolem sebe takové. Ale mám i to štěstí, že znám i případy opačné – jsou skromnost sama, bez velkého halasu a tartasu dovedou pro své okolí znamenat mnohé. A takhle neloudavě mi před pěknou řádkou let do mých „kruhů“ vstoupil Josef Louda. Se svým neodmyslitelným foťáčkem v ruce nechyběl na žádné sešlosti u nezapomenutelného Pepíčka Vladaře na Maltézském náměstí, potkávám ho na možných i nemožných místech, je tam, kde kypí život či kde se něco hýbe kolem historie. Nepřekvapilo mě, když jsem jej viděl na Malostranském náměstí dokumentovat poslední cestu ostatků Václava Havla ve smutečním průvodu na Hradčany. Nebyl bych proto zaskočen, kdyby při své výstavě – údajně poslední (a já se na ni moc těším!!!) – nabídl i fotky z Měsíce...

Ivo **Šmoldas**, básník, překladatel, moderátor, publicista a nakladatelský redaktor

Kdože je onen slušný a laskavý muž, který pobaveně a chápavě, leč s vlídným odstupem pozoruje všelike hemžení, vrtalo mi hlavou, kdykoli jsem ho potkal. A že jsem ho potkával, kamkoli jsem se vrtnul. Nezbylo mi tedy než přiznat mu zjevnou všudypřítomnost. A kdyby jen to. Ani vševědoucnost mu nebylo lze upřít, neb očividně zná každého a každý zná jeho. Nadto bedlivě shlíží na svět objektivem fotoaparátu, tedy jediným hloubavým okem. Hlavy lidí, na nichž tím okem spočine a které pohledem pohladí, obdařuje svatozáří. Hovoří v obrazech a vládne slovem. Má slastnou náklonnost k vábivým záhybům, jež jsou, jak známo, místem všeho stvoření. A coby fotograf, dušezpytec a novinář vyskytuje se nesporně ve třech osobách, jsa tudíž trojjediným. Kdyby postrádal šťávu čili humor, tedy atribut povýtce povznášející, bylo by lze ještě pochybovat, ale jelikož je řečené šťávy pln, pochybností jsem už zcela prost – pan doktor Louda je zkrátka pánbůh. Na mou duši a na věky věků.

Ladislav Špaček, moderátor a publicista, někdejší mluvčí presidenta Václava Havla
Fotografie není záznam obrazu, je to kreativní uchopení reality a její přetvoření v estetickou formu s hlubším obsahem. To všechno Josef Louda umí. Je to tvořivý typ fotografa, který stále hledá neotřelé způsoby, jak vidět realitu jinými očima než ostatní smrtelníci, to proto, aby nám otevřel oči. Vnímáme svět kolem sebe stereotypně a nebýt umělců, jako je Josef Louda, dávno bychom v jeho šedi ztratili radost ze života.

Helena Štáchová, herečka a principálka Divadla Spejbla a Hurvínka

Tak se mi dostalo nečekané důvěry od váženého mistra Loudy, který věří, že dokážu napsat něco chytrého do chystaného bulletinu k jeho výstavě. Jenže co, když moje profese je jiná, nejsem odborník, nebo, nedej bůžže, moudrý kritik, co obvykle o vystavených dílech ví více, než autor sám? Když jsem pouhý konzument, jen laický obdivovatel těch fotografických objektů, ze kterých na mne dýchne život.

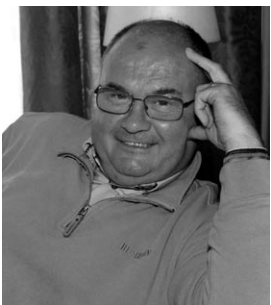
Pouze občas bývám objektem zcela jiného druhu fotek, u kterých šikovnost jejich autorů posuzuji podle toho, zda mi to na fotce sluší, což v době fotografů-paparazziů bývá málokdy. Neb oceňována je fotka, kde jste zachyceni s ústy dokořán, když se chystáte pojmít chlebiček s výrazem idiota, s vystrčeným pupkem, pozadím, či zcela odhaleným popředím. Škodolibý konzument, a tím i vydavatel plátků, nad takovými snímky jásá, zatímco vy pláčete, či proklínáte autora díla, který místo čilého mozku má jen čilý ukazovák a umí jediné, zmáčknout rychle spoušť, neb to ostatní za něj udělají chytré foťáky a photoshop.

Proto – na rozdíl od těchto bulvárních „rychlíků“ – oceňuji a mám ráda „loudy“, co si na fotce dají záležet. Hlavně toho s velkým L pyšného se okem malíře, který ještě pamatuje, jak měl ruce vymáchané ve vývojce a pro kterého je fotografie krom obživy hlavně životním názorem a uměleckým dílem. A když už je takový číman navíc i filozof profesí i duchem, má nadhled a smysl pro humor, pak není o čem mluvit. Jen samotného mistra poprosit, ať ještě dlouhá léta dává na misky vah, oproti oněm babralům, díla svá, ať se spolu se znalci a fajnovými šmekry i my, laičtí obdivovatelé, máme z čeho těšit.

Anna Štaidlová, mediální poradkyně

Josef Louda není pro mě ani tak zajímavý jako fortelný, možná až perfekcionalistický fotograf, ale navíc, co on má proti profesionálům, kteří udělají na objednávku perfektní fotku, na které nelze najít chybičku, má Pepík ve svých fotkách svoji duši, a ta duše je moudrá, laskavá. A moudré, laskavé lidi, chápající kohokoli a cokoli, tak ty mám ráda ☺.

Ota Štajf, moderátor, publicista, scenárista, vydavatel a nakladatel
LOUDA JE PŮLMĚSÍC...

...loudá se oblohou plnou hvězd a hvězdiček a fotí a fotí. O některých „celebritách“ si ovšem myslí své, ale jelikož je dobře vychovaný, mlčí a pracuje. Řadu opravdových osobností, které potkal, si naopak zamiloval, a protože si dokázal získat jejich důvěru, pořídil s nimi nejen snímky, ale i rozhovory přitažlivé tím, že nejsou povrchní, nýbrž hluboké.

Pepa Louda plachým úsměvem a laškovnou výmluvností účinně maskuje, že je zarputilec. Projekty a předsevzetí realizuje bez ohledu na to, že mu je přátelé začasť v dobrém rozmlouvají, a když to nejde po dobrém, řeknou mu naplacato, že jestli si umíní opravdu tohle, chová se jako magor. No jo, já vím, oduší Louda s úsměvem, a pak tu bláznivou knížku (výstavu, akci) opravdu udělá. Zdařile a úspěšně, ovšem.

Louda je dneska půlměsíc, jindy jen srpek a někdy zářivý úplněk. Tak to chodí na obloze i na Zemi s námi se všemi. Takže Pepovi nebudu pokrytecky přát, aby pořád naplno zářil. Znáám ho tři, možná už čtyři desítky let. A vážím si toho, že (v každé fázi) dokáže pořád překvapovat. To kéž mu vydrží!

Milan Šteindler, humorista, herec, scenárista a režisér

S fotografem Josefem Loudou jsem měl tu čest se potkat několikrát, nebo – lépe řečeno musím přiznat, že vícrát v životě. Pokaždé mě vyfotografoval, protože to je něco, co dělá prakticky pořád. Na tom by nebylo nic zvláštního. Důležité pro mne, a dá se říci, že tudíž i pro reprezentaci celé naší vlasti, je, že na všech jeho fotografiích jsem vypadal dobře. Tuto skutečnost jsem ochoten dosvědčit, stejně jako i to, že Josef je dobrý člověk. Toto potvrzení bylo vydáno na mojí vlastní žádost. S pozdravem.

Jiří Štědroň, zpěvák a herec

Nesnáším holiče a krejčí, mám astma a před fotografie utíkám. Nevím, jak je možné, ohlédnu-li se ve svých málem sedmdesáti, že jsem se jako popzpěvák přece jen jakž takž prosadil. Byť by se bylo určitě dalo prosadit lépe a průkazněji. Nebýt ovšem těch výše jmenovaných okolností...

Od doby co znám Josefa Loudu, přestávám alespoň prchat před fotografie, křeč z mého úsměvu mizí a ztuhlé končetiny se uvolňují. Jsem schopen stát, ležet, sedět, prostě existovat před objektivem uvolněně, zhruba stejně jako tenkrát, když mě za války u pana Endeho fotili s bábovkou (na dort nebylo) a jednou svíčkou jako batole, nebo jak se ročnímu člověku vlastně říká.

Karel Štědrý, zpěvák a podnikatel

Milej Pepo, kolik let se známe? Deset? Dvacet? Třicet? Nevím. Co však vím naprosto přesně, že jako jeden z mála fotografů máš smysl pro humor. Jseš zkrátka klaun myšlením, profesí fotograf. Nikoli paparazzo! Ze žádného z tvých obrázků se nedá vyčíst zloba, snaha ublížit nebo zesměšnit, ale naopak touha po úsměvu na tváři diváka. Snažil jsem se o srovnání. Na tatínkův Feuklander (ty jistě víš, jak se to píše) s takovou tou harmoničkou jsem nesměl ani sáhnout. Tak se ze mě stal komik před objektivem. Každé fotografování mé osoby je provázeno větou: „Ale nedělej kašpary“. U tebe to není zapotřebí, protože dílo dokonáš sám. Tím nechci říct, že nefotografuji. Každá naše cesta je zdokumentována, jak fotografiemi, tak i na DVD. Každou dovolenou vidím totiž objektivem kamery. A když tě srovnám s mojí kamarádkou, fotografkou Petrou, tak oba s vysokou profesionalitou zvládáte fotografie, které jsou používány

do nejruznějších časopisů. Petra je samozřejmě hezčí než jsi ty. Z jejích fotografií vyzařuje něha a láska, z tvých smysl pro objektivitu situace, pro kompozici a pro srandu. A to je strašně důležité pro život. Konec konců, tvoje výstavy jsou dokladem tvé pracovitosti a tvé invence.

Pepo, jak vyhrožuješ, že bys chtěl ukončit svoji činnost, tak to nemám strach. Kdysi mi řekl František Filipovský: „Jak přestaneš chodit před lidi, tak seš mrtvej člověk.“ Dosad' si místo „chodit před lidi“ slovíčko „fotit“. Drž se!

Hana Švejnhová, moderátorka

S Pepíčkem se známe... no, už je to hezkých pár let. Kdykoli se potkáme, připomene mi vždycky „mých pět minut slávy“ z poloviny devadesátých let, kdy byl v kurzu původní Dámský klub Frekvence 1... Víím, mluví ze mě nostalgie, ale právě on byl totiž jedním z prvních, ne-li vůbec prvním mužem od tisku, který se mnou udělal rozhovor. Dodnes mám schované ono květnové číslo Maxi Magazínu z roku 1995. Od té doby se setkáváme příležitostně na různých akcích. A pokaždé zapředeme rozhovor, který o něm prozradí mnohem víc, než je běžné vědět o jednom fotografovi společenských rubrik... Postupem času jsem si uvědomila, že tento vlídný, nenápadný muž s fotoaparátem vždy přesně mířeným, je i zajímavý člověk. Není to jen běžný obdivovatel prvoplánového ženství, ale je to muž nesmírně vnímavý, vzdělaný a vtipný, s duší básníka a vytříbeným citem pro situaci.

A takové jsou i jeho fotografie. Vždy něco o zachycených objektech vypovídají, je v nich nějaký příběh či podtext. Mají myšlenku a často i humor a vtip. Jeho soubor vyvolených s korunami lustrů nad hlavou (patřím mezi ně!) je přece úžasný nápad...

Vážím si jeho umění vybalancovat profesionální ctižádost s osobní skromností.

A obdivuji jeho odvahu smířit se s tím, že jeho objektiv je pro současnou mediální džungli až příliš poetický...

Miroslav Táborský, filmový a divadelní herec

Na téma Josef Louda člověk, fotograf mě napadla následující úvaha: Člověk – fotograf? Na první pohled ničím zvláštní slovní spojení. A přece! Potkávám hodně fotografů. Když je jich víc pohromadě, bolí z toho oči. „Nelidský“ mačkají spoušť, seč baterie stačí. To si pak říká: „Zlatý celuloid!“ Tenkrát se nad fotografií přemýšlelo, protože něco stála. Ale nejsou všichni stejní. Jsou třeba i tací, ze kterých znám víc než hlavu schovanou za bleskajícím aparátem. Třeba pan Louda! Nejprve pozdraví, usměje se, požádá o foto, nebo alespoň naznačí „pozor, budu fotit“, a počká na souhlasný pohled. Pak poděkuje, zase se usměje, pochválí manželce šaty a oči a nakonec to dorazí tím, že pošle slíbené fotografie mailem! A to vše mi nějak dělá rozdíl mezi fotografem a člověkem – fotografem. Tak bych si přál více Loudů.

Lenka Termerová, herečka

Josef Louda – člověk, fotograf. Ale taky Josef Louda, fotograf – člověk. A to není tak obvyklé. Profesionál, galantní a ještě k tomu básník. Ano, mám od něj nejen fotky, ale i zvláštní knížku, jemnou, poetickou, pikantní. Takže i Josef Louda – záhadný.

Přeju fotografovi a člověku Josefu Loudovi hodně invence a sobě, nechť se ještě dlouho setkávám s jeho zajímavými prošedivými skráněmi za objektivem.

Jitka Tesárková, vydavatelka a majitelka magazínu Prestige

Vážený pane doktore,

děkuji vám za důvěru – je to pro mne velká čest a i když zdaleka neznám vše z vaší tvorby

ani z vašeho života, poznala jsem vás jako vzácného člověka natolik, abych si troufla pokusit se o následující: Vždy jsme si navzájem vyšli vstříc a já vám vděčím za krásné redakční materiály, titulní strany i Editorial pro PRESTIGE a za zprostředkování zajímavých kontaktů.

Tak ať nám to vydrží.

Zdeněk Thoř, Josefův třídní profesor v letech 1963–1967

Ti, kteří hodně a hlavně dobře pracují a mají pak vynikající výsledky, je často zdůvodňují takto: Den má 24 hodiny a noc. To neplatí pro každého, ale podle mého poznání to platí určitě pro Pepíčka Loudu, ale jak ho znám, zdá se mi, že je pro jeho činnost těch 24 hodin ještě málo, těch hodin by asi potřeboval víc a taky delší noc, ta je pro něho jistě taky krátká.

Když se totiž podívám na jeho výsledky, a to hlavně v tomto novém tisíciletí – tedy od roku 2000 – tak žasnu, kde Pepíček ten čas bere. Co on za ta léta vykonal! Já jsem to chtěl původně vyjmenovat a popsat, ale to by vzalo tolik místa, že už by na jiné nezbylo.

Myslel jsem, že mám veškerou jeho činnost jako fotografa a publicisty archivovanou s ohledem na naši skoro každodenní vzájemnou mailovou poštu a že tu činnost popíšu, pak jsem ale otevřel na Googlu adresu: PhDr. Josef Louda – fotograf a publicista a musel jsem to vzdát. Popisovat jeho rozsáhlou aktivitu, která se uskutečnila nejen v Praze, ale i v mnoha českých městech a přeskočila i přes oceán, by bylo víc než velmi náročné. Každý si to však může snadno ověřit na Googlu sám. Je tam o něm mnoho desítek stránek.

Taky jsem chtěl uvést jeho životopis, ale ten je mnohokrát popsán v různých publikacích a ještě by mohl někdo napsat, že opisují.

Proto napíšu svůj skutečný poznatek, který patrně nebyl dosud nikde publikován, a to o bývalém studentovi stavební průmyslovky v Plzni a budoucím fotografovi a publicistovi Josefu Loudovi, jako jeho bývalý třídní profesor:

Pepíček Louda byl vždy velmi slušný student, byl ve třídě starší než ostatní studenti, neboť se musel nejprve učit zedníkem, protože měl problémy s přijetím na stavební průmyslovku pro tehdejší a dnes zcela nesmyslné kádrové důvody. Asi proto si pak více vážil studia po všech stránkách. Měl celou dobu velmi dobrý prospěch a s úspěchem vykonal maturitní zkoušku a byl doporučen ke studiu na vysoké škole. Byl skromný a chování měl vždy vzorné.

A tyto dvě vlastnosti mu jistě zůstaly až do dnešních dnů. A tím bych mohl končit. Ale nekončím. Musím ještě říct: Nevěřím, že jeho jubilejní výstava fotografií a fotografik bude poslední. Nebude – nemůže být. Teď, když je PhDr. Louda na vrcholu. To přece není možné, aby skončil. Umělci pracují přece vždy vesměs až do konce konců. Vždyť stačí se jenom trochu málo po těch umělcích porozhlédnout, a je vidět, že je to pravda. A věřím, že u Pepíčka Loudy to pravda taky bude a bude to dobře pro něho i pro naše fotografické umění.

Igor **Timko**, frontmen skupiny No name

Je neskutočné, že som s tebou strávil iba pár rozhovorov, a pritom mám pocit, že se pozname celý život. Ďakujem ti teda za každý rozhovor, za každé filozofovanie, za životné skúsenosti a za jedinečný návod, ako diagnostikovať úspešných ľudí. Teším sa na ďalšie stretnutie...

Marie **Tomsová**, moderátorka

Josef Louda je gentleman, píšu to schválně takhle, protože on je ztělesněním toho, co si pod tímto výrazem představuji. Je tzv. „ze staré školy“, mezi novou „loktařskou“ generací jak bílá vrána – slušný, galantní, zdvořilý, vzdělaný, poctivý, pracovitý, dochvilný, zásadový, korektní, má prostě úroveň.

Iveta **Toušlová**, televizní moderátorka, scenáristka a dramaturgyně

I když nosí jméno šnečí,
v jeho aťasu to frčí.
Neloudá se, nezdržuje,
své „oběti“ nepeskuje.
My, co pózy nesnášíme,

u něj to vždy přežijeme.
Navíc jeho fotečky,
nedělaj z nás blbečky ☺.
Což se v dnešní době cení,
mnohde jsme, žel, k nepoznání ☺.

Pavel **Trávníček**, herec, dabér a režisér

Každý člověk se něčím narodí. A když vám sudičky hodně napoví, víte, že chcete dělat „to“ a nic jiného. Ovšem všichni kolem mají s vámi zcela jiný záměr. Jakoby nás zkoušeli, jestli na tom svém skutečně trváte. A tak se začnete rozhlížet kolem sebe a vidíte, že všechno je trochu jinak, než se jeví lidskému oku. Toužíte ten tok věcí, tu setinu pravdy zastavit, prostě

vyfotit. V úžasu se díváte na tu fotku a pochopíte, že tady v této setině je pravda, a ne v tom chaosu a hluku, který kolem sebe lidé vytváří. Fotograf stojí vždy na druhé straně. Dívá se na vás tou setinou pravdy a zná vás určitě líp než vy sám sebe. A já tě, Josefe, zase znám podle tvých fotek, které jsou okno do tvé duše. Ať se ještě dlouho setkáváme.

Zdeněk Troška, režisér, scenárista a pohodář

Pan Josef Louda je nejusměvavější fotograf jakého znám – objeví se znenadání, s fotoaparátem v ruce, s úsměvem na tváři, řekne jen pár slov, popošoupne objekt víc do kompozice, párkrát cvakne, poděkuje, lehce se ukloní a se stejně šťastným úsměvem zmizí v davu. A jeho fotky jsou pak plné radostných nápadů, nezvyklých pohledů, vždy plné půvabného, optimistického nadhledu, prostě stejně úsměvných jako sám autor. Kdo má slunce v duši, má ho i ve své práci. A toho je na snímcích pana fotografa Loudy požehnaně.

Helena Třeštíková, režisérka, filmová dokumentaristka a profesorka na FAMU

Josefa Loudu vídám často na různých akcích, projekcích, vernisážích, premiérách.

A vždycky fotografuje. Neúnavně, pilně a poctivě. Neužívá si, nebaví se, nejí, pracuje.

To je pro mě ten správný pozorovatel naší doby a její kronikář. V tom je mi jeho usilování neobyčejně blízké a sympatické.

A tak doufám, že v tom neustane!!!

Jan Tuna, bývalý reportér TV Nova, mluvčí a redaktor

Pepík Louda je pro mě člověkem, kterého mám rád. Vždycky dokáže vytvořit atmosféru, že je vám prostě dobře. K tomu je to velký profesionál, a tak i z takového polena, jakým jsem pokaždé před objektivem, dokáže vykřesat jiskru, ba dokonce i oheň. A jeho fotky naší rodinky pár dnů před zrozením zatím nejmladšího potomka, Johanky, patří k těm pro mě osobně nejvzácnějším. Pepíku díky!

PS: A věřím, že si ten konec hledání dobrého světla rozmyslíš.

Jiří Tušl, publicista

GRADUOVANÝ FOTOGRAF

Jak ten čas letí... Omlouvám se za tu banální frázi, ale nemohl jsem ji nepoužít, když jsem si při psaní těchto řádků uvědomil, že jsem se s Josefem Loudou začal potkávat někdy před dvěma desetiletími. Pohyboval se totiž už tehdy mezi fotografy, kteří bývali přítomni prezentaci (slovo „křest“ v této souvislosti nemám rád a vždy jsem se mu vyhýbal) nových titulů mluveného slova

na cédečkách Supraphonu. Býval jsem jejich producentem a většinou jsem tyto prezentace i uváděl. Objektivy fotografů při nich bývaly samozřejmě zaměřeny na interprety, přední herce pražských divadelní scény, jimž se ještě neříkalo celebrity, přestože jimi ve skutečnosti byli. Díky Josefu Loudovi tak mám ve svém archivu fotky se Stellou Zázvorkovou, Miroslavem Horníčkem, Vlastimilem Brodským, Slávkem Šimkem a mnoha dalšími, kteří na rozdíl od výše jmenovaných jsou zaplatbůh stále mezi námi. Těch, prezentací a tedy i našich vzájemných setkání s panem Loudou, bylo nespočet, a teprve po nějakém čase jsme se jeden druhému představili a pak už vždycky prohodili i pár slov. Až v posledních letech se náš vztah změnil – snad to mohu říci – v hlasně neproklamované přátelství. A tak jsem mohl obdivovat jeho práci i na několika výstavách, na něž mě pozval a těch slov, která jsme si vyměnili, přibývalo.

Přiznám se, že jeho oboru nerozumím, fotky se mi buď líbí, nebo nelíbí, ale vyzdvihovat jej jako mistra svého řemesla si netroufám, nebylo by to v mém případě přesvědčivé a nemělo by to stejně žádnou váhu.

Nemohu se ale nezmínit o něčem, čím mě Josef Louda zaujal hned zprvopočátku. Při už zmíněných prezentacích jsem měl možnost sledovat dámy i pány s fotoaparáty zblízka a často. Věděl jsem už, v které chvíli vystartují co nejbližší objektu jejich zájmu, začnou se tlačit ve snaze získat co nejlepší pozici pro své záběry, někdy se dokonce strkat a utrousit při tom i nevybíravou výtku stejně aktivnímu kolegovi. No co, byli mladí a dělali jen svou práci... Zvláštní bylo, že pana Loudu byste v tom chumlu hledali marně. Téměř decentně postával opodál a trpělivě čekal na svou příležitost. A uměl ji dokonale využít. Působil dojmem vyrovnaného a vždy decentně oblečeného gentlemana, na rozdíl od mnohých v chumlu, kteří připomínali pověstné paparazzi. Začal jsem si ho proto více všímat. Pokaždé to bylo stejné; elegantní prošedivělý muž v nejlepších letech s fotoaparátem na krku přitahoval mou pozornost svým nepředstíraným klidem, trpělivostí a vrozenou noblesou, která z něj vyzařovala. Když jsme si pak vyměnili vizitky, vůbec mě nepřekvapilo, že před jeho jménem byl titul PhDr.

Ano, jako bych to tušil: graduovaný fotograf, doktor filozofie. Mám pocit, že jsme o tom nikdy nehovořili. Bral jsem to jako naprostou samozřejmost.

Když se tak probírám vzpomínkami na naše poměrně četná setkání, vybavuji si ještě jednu maličkost, která byla pro dr. Loudu příznačná. Často jej doprovázely půvabné a o dost mladší ženy, tedy většinou při společenských příležitostech, kterých se neúčastnil jenom pracovně (i když měl svůj aparát s sebou). Víím, že je i fotil, ostatně, mohl jsem obdivovat řadu jeho uměleckých, stylizovaných snímků, na nichž byly jistě některé z jeho přitažlivých průvodkyň zvěčněny.

Myslím, že jsem mu v té chvíli jeho řemeslo trochu záviděl, respektive některé jeho výhody. Ale na druhou stranu mi dal poznat i rub oné mince. Občas se stávalo – to už jsme spolu víc rozmlouvali – že jsem mu říkal: Tak a teď je práci konec a dáme si spolu sklenku červeného. Většinou jsem byl odmítnut, PhDr. Josef Louda mě naopak zval na další akci, na níž nemůže chybět, s tím, že bude rád (a všichni budou rádi), když půjdu s ním. A opravdu šel, i když to bylo na druhém konci Prahy. To už jsem mu záviděl méně, popravdě řečeno, nezáviděl jsem mu vůbec.

Oldřiška Tylová, šéfredaktorka několika magazínů, spisovatelka

Louda? Tvoje jméno mě mate. Nějaký tvůj předek se možná loudal, ale ty...? To mi nějak nehraje. Celý život jsi na lovu – pocho-pitelně beze zbraní. A tvoje úlovky! Vyžadují pozornost, postřeh, vtip a hlavně nápad. V tom se přece loudat nedá. Lovíš skvěle! (Napadá mě, nejsi ty kukaččí mládě? Patří prý k nejschopnějším.)

Přeji ti ještě hodně vzrušujících lovů a nádherných úlovků, které dělají svět krásnější nejen tobě, ale na tvých výstavách těší i nás, diváky.

Aleš **Ulm**, šéfdramaturg České televize

Vážený a milý Josefe,

s potěšením přispěji pár řádky do vašeho bulletinu, zejména k tak významné události.

Známe se již drahně let a mám-li shrnout svůj názor na vás a vaše fotografie, pak ve mně vítězí hlavně úcta před úctou, s jakou se chováte k objektům, které fotíte. Pro vás to nejsou oběti, které si samy mohou za to, jak vypadají a že je zbrázdily další vrásky a přibýly další kilogramy.

Vy se vždy snažíte o to, aby vámi zvěčněné osoby vypadaly dobře – a co si budeme povídat, my všichni focení jsme jeden jak druhý ješitní a rádi jsme zachyceni v těch lepších momentech svého bytí. To vy plnou měrou splňujete a s citem vybíráte jen ty vyvedené záběry, kterých je ovšem ve vašem případě většina. Tohle všechno mohu potvrdit i jménem své přítelkyně, která je v tomto ohledu

mnohem náročnější než já a pokud ji fotografuji já, neustále mě trýzní palčivou kritikou. U obrázků od vás je ale vždy nekriticky nadšena.

Jen ještě malou poznámku – nevěřím, že byste pověsil foťák na hřebíček či někam jinam. Zprvu by to byla velká škoda, zadruhé vám to nedá a zatřetí – kdo by nás tak hezky fotil.

Přeji vám tedy do dalších let spoustu hezkých a zajímavých objektů a hodně inspirace.

Šárka **Ulrichová**, herečka

Jen s málokým jsem měla od prvního setkání pocit, že se známe léta, i životy... Takový až otcovsko-dceřiný vztah spolu k sobě máme. Mám pocit, že si jako jeden z mála fotografů u nás zachoval lidskou tvář a na tzv. celebritách se „nepase“. Mám k němu absolutní důvěru, protože si nesmírně vážím, jaký je kumštýř, který ctí svoje řemeslo s obrovskou pokorou, a také hlavně proto, jaký je člověk. Je lidský, s obrovským, krásným a otevřeným srdcem, co nemá potřebu do světa „hlásat“ jaký je ...nemusí. On prostě „jen“ je. On je pro mě celebrita v pravém slova smyslu. A jsem vděčná a šťastná za ten den, kdy jsme spolu mohli poprvé pracovat. Pepíčkuuuuuuuuu, a kdy už bude zase příště?... Mám tě moc ráda, a i když tahle má slova zní až pateticky, dám za ně ruku do ohně. A za tebe taky. Děkuju, že tu jsi, klaním se. ☺

Václav **Upír Krejčí**, mim a herec pro velké i malé, fotograf

Pepíčku, dovol vyznání...

Pepíček Louda není žádný jouda... Pepíček Louda se neloudá, a jeho focení nikdy není bouda... je to otevřený člověk všem, umělec s velkým srdcem. A proti tomu malým fotoaparátům, se kterým dělá víc než hodnotná díla, ta největší, nej-kvalitnější, co znám, to je fakt síla umění, která už teď přetrvává.

Louda, stále po akcích bloudí. A když mě vidí, pak ke mně běží a loudí do foťáku: „Prosím, udělej úsměv, grimasu, pózu... tuhle!“ ... kterou většinou i vymyslí. Pepíček má vždy nápad, koncept a takových je málo.

Tam kam přijdu a je tam on, Pepík, pak mám úžasný pocit nebulvárního uměleckého klidu, jako by tam byl můj umělecký ochránce, div ne um-táta... Nikdy se nestalo, že by to, co vytvořil, se mi nelíbilo, vždy je to lepší než očekávám! Pepík je

chodící vkus. V jeho dílech je vždy něco, co já při tom necítím... a to prosím, já ale moc umím! Všichni co se mnou spolupracovali na jevišti, mě věřili... Jak teď v Dívčí válce, i v Otylce u Pavla Trávníčka. (vše na www.upir.eu) Důkaz? Tak se pochlubím, když jsme zkoušeli s Mimtriem, a bylo nazkoušeno, Michal chtěl, abychom se chodili na sebe dívat do zrcadla. „Upíre, pojď, budeš vidět, jak to vypadá.“

„Michale já nemusím, já vím, jak to vypadá a jak to na lidi bude působit.“ Ale ten náš Pepík, ten tam má i to, co já v tu chvíli když mě fotil, necítil. Vždy je tam něco navíc, tu přidá trochu světla, tu ironie, tu špetku filozofie, tak z Upíra, stane se skoro Halík... Klobouk dolů, seš fakt dost dobrej! „Ptáčku“, co ti vždy vyletí, a ty s ním umíš. ...A nejen proto tě mám, Pepíčku, rád... Tvůj doživotní model, kamarád.

Petr Urban, kreslíř a srandista

Nad'a Urbánková, zpěvačka

Asi zůstanu jen u stručného projevu. Je pravda, že jsem si vás v davech kolegů vždycky všimla, hezky jste pozdravil a mile se usmál, a pak jako perfektní profesionál, umístil svá díla a dílka, kam bylo třeba. Čím jsem starší, tím menší mám radost, když vás, pány fotografy, někde spatřím, i když je to ta lepší varianta. Pak si ale řeknu: Naděždo, každá vráska, každý špek, který se objeví bez jakýchkoliv úprav v médiích, jsou správně, je to pravda a důkaz, že se vyvíjíš směrem, který ti určila příroda, a za to hlavně děkuju, Josefe.

Radim Uzel, gynekolog, popularizátor sexuologie, ředitel Společnosti pro plánování rodiny a sexuální výchovu, vysokoškolský pedagog

Vzhledem k celoživotní profesi gynekologa mám ve své knihovně pěknou řádku knih o ženském genitálu. Nejkrásnější a nejmiřejší z nich je drobná publikace Vábivé záhyby od Josefa Loudy a šestadvaceti básníků. Není to učebnice ani vědecké pojednání. Samozřejmě to není ani dílo nemravné či pornografické. Ta útlá knížka je výsostně umělecká. Snad jenom půl století praxe ženského lékaře mi dává možnost vyjádřit se k Loudově uchvatně estetickému mnohotvárnému pojetí dámského klína, který si mnozí naivisté zjednodušují do obrazu prostého kosočtverce. Nelze ovšem opomenout také další fotografickou tvorbu Josefa Loudy, kterou mám možnost sledovat už pěknou řádku let. Největší radost mi ovšem udělal můj portrét se svatozáří tvořenou kulatým lustrem. Těch fotografií různých lidí se svatozáří je ovšem pěkná řádka a těší mne, že díky umělci jsem se ocitl ve velice dobré společnosti. Každá svatozář je ovšem jiná, stejně jako je jiné každé to dámské přirození. Snad se nikdo neurazí, když řeknu, že ty ženské klíny jsou rozhodně ještě hezčí než ty naše obličejce. Dr. Josefu Loudovi přeji ještě hodně dalších fotografických nápadů nejen k potěšení gynekologů a portrétovaných, ale pro radost nás všech.

Jana **Vaculíková**, herečka, zpěvačka, textařka a učitelka zpěvu

Jednoho večera po divadelní premiéře (už si nevzpomínám jaké) mi někdo zezadu říká: „Postavila byste se mi, prosím, semhle. A tuto ručičku dejte, prosím, takhle a hlavičku natočte maličko tam, podívejte se na mě.“ A CVAK! A už to bylo. Ani nevím jak, odnášela jsem si z toho večera na onoho pana fotografa v kapse kontakt. „Když budete chtít, můžeme něco nafotit, ozvěte se!“ A tak to začalo.

Poprvé jsem dorazila k Josífkovi do ateliéru i s vizážistkou pro případ, že by pan fotograf měl i jiné požadavky, než udělat mi krásné foto. ALE ON NEBYL TEN PŘÍPAD! Zjistila jsem, že Josífek (jak mu od té doby říkám a on mi to určitě nebude mít za zlé) je nejen báječný fotograf, ale i velmi galantní muž, příjemný společník a velmi vnímavý pozorovatel, který vycítí, kam až může s člověkem při focení zajít. Nikdy „netlačí na pilu“ a dokáže zachytit ten správný okamžik, kdy fotka odráží nejen člověka samotného v jeho venkovní kráse, ale i něco hlubšího uvnitř. Spolupráce s ním byla vždycky spíše hra, při které jsme se náramně bavili, a proto jeho fotografie nazývám „fotografiemi“. Dodnes jsou jeho fotky jedny z nejhezčích, co mám, a doufám, že naše spolupráce zdaleka nekončí... Plánuji se totiž k Josífkovi do ateliéru zase vrátit!

Martin **Vačkář**, tlumočník japonolog, scenárista

Potkal jsem Josefa kdysi počátkem 90. let 20. století (zní to jako ze sci-fi, ačkoli to je pouhých 19 nebo 20 let...) Během naší známosti došlo ke zlomu tisíciletí a pomalému a neúplnému přerodu české společnosti ze socialistického tábora míru za ostnatými dráty ve společnost volně podnikajících lidí. Úmyslně neříkám volně myslících. Podvědomí a reflexy z doby socialistického nevolnictví velkou volnost nedovolovaly.

Počátek devadesátých let, to byla obrovská turbulence ve všech ohledech. Byla to všeobecná euforie z možností. Žádný malebný Šrámkův splav, ale peřeje připomínající potopu v Praze v srpnu 2002. Vše letělo kupředu, bahno vřelo u dna i na hladině, plavaly trosky i celé domky, lidé byli nadšení a naivní a lotrasové utržení ze řetězu. To vše Josef prožíval jako občan i na sobě, ale zároveň to fotografoval a uměl se dostat všude díky své pozitivní povaze a bystrému odhadu fotografovaných objektů. Nasnímal toho strašně moc a bývala by to byla velká hora lidské dokumentace, kdyby nebyla bývala přišla zmíněná velká voda a hodně mu toho nevzala.

Josef se z té katastrofy na druhou dostal, fotografoval dál. Muselo to být hodně těžké, vykouzlit na tváři opět ten vstřícný a uklidňující úsměv. Mně tam v jeho archivu zmizely v peřejích obzvlášť cenné fotografie, – při jedné z návštěv japonské princezny Norinomiya, nejmladší císařovy dcery v Praze v polovině 90. let. Tlumočil jsem jí. Věděl jsem, že nás čeká procházka na Karlově mostě a požádal Josefa o laskavost – aby přišel a nafotil si princeznu a při té příležitosti i mne po jejím boku.

Pro mne, japonologa, to byla velká čest ocitnout se po boku princezny a pana prezidenta Havla na Karlově mostě. K princeznám se člověk hned tak nedostane, ani v pohádce ani ve skutečnosti. O prezidentech nemluvě. Josef tu malou velkou událost pro mne krásně zachytil. S úsměvem a tichou hbitostí, princezna ho obdařila noblesně milým, mladistvým úsměvem, hned postřehla, že nepatří k paparazím, ale k Pražanům, kteří zanechávají nejlepším dojem. Ještě je mám schované. Děkuji, milý Josefe, i za všechny před i po.

Karel **Vágner**, textař, hudební producent, skladatel, zpěvák, kapelník a podnikatel, zakladatel firmy Multisonic

Pepa Louda, spolehlivý kamarád, výborný fotograf, velký profesionál a přející člověk. Bojím se říct nahlas, jak dlouho se známe, ale jeho překvapující reportážní fotky, o kterých někdy ani nevím, kdy je zmáčknu, mi s naprostou určitostí přicházely poštou, od určitých časů už mailem, s naprostou pravidelností.

Jedním z jeho úžasných postřehů je vývoj a růst mých dětí v několika prostředích. Například já sám jsem velice smutný, že nemám fotku s Jiřím Šlitrem z doby, kdy jsem s láskou hrál v Semaforu s ním i jeho geniálním parťákem Jirkou Suchým ve hrách Ďábel z Vinohrad a Poslední štace. Proč se o tom zmiňuji? Protože Pepa Louda se vždy objeví v pravý čas, aby jak

mou dceru Terezu nebo syna Josefa zachytil v tomto divadle ve správný okamžik, a oba budou po letech moci zavzpomínat, že měli to štěstí s Jiřím Suchým nebo Jitkou Molavcovou v Semaforu hrát a zpívat.

A ještě maličkost. Obdivuji u Pepy Loudy jeho hravost. Protože i na mých fotkách mi často kouká z ucha klika, nebo mám v podobě lustru okolo hlavy svatozář, a naposledy, právě v Semaforu, nás s Terezou zamontoval do plakátu se Suchým a Šlitrem.

Milý kamaráde, Josefe Loudo. Buď hodně zdrav, měj pořád tolik té tvé úžasné a úsměvné energie a neustále přicházej na naše akce, protože jinak bys nám tam velmi chyběl. A prosím tě, dávej na sebe pozor, začíná nás bejt málo.

Petr **Vachler**, producent, scenárista a režisér

Nevím proč, ale při focení většinou zavírám oči, zejména když se kolem mne pohyboval Josef Louda. Jako kdybych zrovna nebyl, jako by mé částice se rozhodly se stisknutím blesku či spouště nebýt, neexistovat, nebýt tomuto momentu přítomny. Příliš mnoho světla? Pozornosti? Kdoví. Každopádně, fotografie je momentka, kterou pouhým okem, naší myslí nezaregistrujeme, a já si vždy zpětně uvědomím, že jsem měl za život tisíce podob a přemýšlel jsem vždy, kdo jsem. Jestli to miminko, chlapec ve škole, či dnes otec. Těžko říci, kdo jsme navenek, ale celý život můžeme hledat, kdo jsme uvnitř našeho těla. Tak si užívám moci přítomného okamžiku, při focení často zavírám oči a Josef Louda stále hledá, kdo jsem a kdy přijde ta náhoda, že budu mít otevřené oči. Josef je tichý, pozorný a milý člověk, jako jsou všechny jeho fotografie, které jsou jeho zrcadlem. Vždy se jako fotografie někde vynoří a zase zmizí, světlo, tma, světlo, tma. A já vím, že když zavřu oči, je někde poblíž.

Vladimír **Valenta**, karikaturista, malíř a čtyřnásobný mistr republiky v bodypaintingu

PhDr. Josefa Loudy znám už delší dobu. Vždy pro mě byl Pepíčkem a kamarádem.

Neznám žádného jiného člověka na naší planetě, který by byl tak vnímavý ke svému okolí a uplatnil pozorovací talent v tak rozsáhlé tvorbě. To jsem si vždy užíval jen s ním.

Skládám mu za to velký dík, protože život s ním v první řadě není nudný a ve stejné první řadě je plný humoru. Dále pak v té první řadě ještě naleznete jeho touhu po sdělení a předávání světu velikost svých myšlenek stejnou měrou, jako chytit se každé blbiny a vyždímat z ní co se dá. Hádám, že tyhle vlastnosti jej utvářely nejen jako člověka, ale zřejmě i jako fotografa.

Pokud je fotografie o třech „n“ (jak on sám tvrdí: nápad, náhoda a nálada), u něho je to o pěti „n“ – přidávám „něco“ a „navíc“. Můžete se mnou klidně souhlasit, anebo i neklidně nesouhlasit, já ho tak prostě vnímám.

Jitka **Válková**, Česká Miss 2010

Jeho ženy, jeho šarm, jeho kouzlo, jeho zářivá aura, jeho temperament, jeho způsoby a hlavně jeho znalosti mne nikdy nepřestnou udivovat. Pepo, máš můj velký obdiv ☺.

Václav **Vašák**, hudebník, novinář a spisovatel

Pepa Louda vyhrožuje svou poslední výstavou. Že by se člověk tolika nápadů a dovedností (nejen fotografických) rozhodl definitivně zazdít před zraky zvědavého světa své skvosty, které pečlivě sbírá celý život, tomu nevěřím. Je sice fakt, že nejradši „střílí“ od boku (kdo ho viděl fotografovat rybím okem zpoza pasu, jistě se mnou bude souhlasit), ale ta dnešní střelba mi přijde ukvapená a věřím, že si vezme ještě aspoň jeden opravný pokus (přestože v jeho tvorbě není co opravovat – to by s tím přece nelezl na veřejnost).

Milý Pepíku, ať je to jakkoli, každopádně ti výstavu (i ty další) moc přeju a těším se, že se budeme dál potkávat na place a vést debaty o různých smyslech (i nesmyslech), které oba pro svůj život tak moc potřebujeme.

Marek **Vašut**, herec a moderátor

Josefa Loudu mám rád proto, že je stejně jako já „ze staré školy“. To znamená, že když chce fotit nás, takzvané celebrity, pozdraví, představí se a zdvořile se zeptá, smí-li... Což v dnešní, zvláště zvlčilé, zvlgarizované době představuje přístup z konce starých (s ním mizejících) časů – Josefe, díky za to!

Jiří **Vejvoda**, publicista

Jsou lidé, s nimiž se – pracovně, soukromě – stýkáte řadu let, ne-li celý život, a přesto je vlastně neznáte. Ne proto, že byli natolik tajemní, přitažlivě záhadní. Důvod je jiný. Nevíte, co si o nich vlastně myslet. Vyměňujete si s nimi informace, ale nesdílíte společný kód. Jazykový ani civilizační. Tušíte, že nemáte pod slovy podobné představy; víte, že vnímají svět jinak než vy. Nebo vy jinak než oni, záleží na úhlu pohledu. Jedno je ovšem jisté. Potkáváte se, víte o sobě – a přece si navzájem zůstáváte cizí. Míjíte se.

A pak je hrstička těch, s nimiž jste „na tom“ naopak. Ti, na které ve spěchu života narážíte spíš náhodou než cíleně. Při vernisáži, na

křtu, po koncertě... A přece máte zvláštní pocit, že si – bezděčně, spontánně – rozumíte; že si nemusíte nic vysvětlovat, protože uvnitř zřejmě sdílíte stejné hodnoty. A těmi nemusí být jen láska k fotkám, ke psaní. K hudbě. Jde o cosi hlubšího. Zřejmě si ceníte podobných jevů, událostí, vlastností; shodli byste se na to, co – a kdo – je pro vás v životě zásadní a proč. Pravda, dosud jste nikdy neměli dost času k tomu, abyste si to výslovně potvrdili. Ale copak musí být vše černé na bílém, potvrzeno, orazítkováno? Dostatečně cenný je přece pocit, že kdesi – blízko, daleko – žije spřízněná duše.

Pro mě k nim patří pan Josef Louda. Uměl bych vysvětlit proč? Stěží. Jistě, podobně jako jeho mě zajímá psychologie, sociologie. Také rád čtu Hrabalovy knihy, láká mě příroda či architektura. Rovněž vnímám společnost „širokospektrálně“, nemám rád nevrzivost všeho druhu. Ale to souznění tkví vlastně v čemsi jiném. Podprahovém. Cením si na něm toho, čeho je dnes jako šafránu. Noblesy. Vlídnosti. Úcty k lidem. Pokory před kumštem. Prýští to z mnoha jeho fotografií. Sálá z jeho chování. A zraje s věkem.

Arthur Carnegie – ten, co nechal postavit slavnou koncertní síň v New Yorku – jednou poznamenal: „Jak stárnu, neposlouchám, co lidé říkají, ale dívám se, co dělají.“ Je radost dívat se na to, co pan Louda dělá a jak přistupuje ke světu. Přeji mu vše dobré – a sobě víc podobných setkání, podobných lidí.

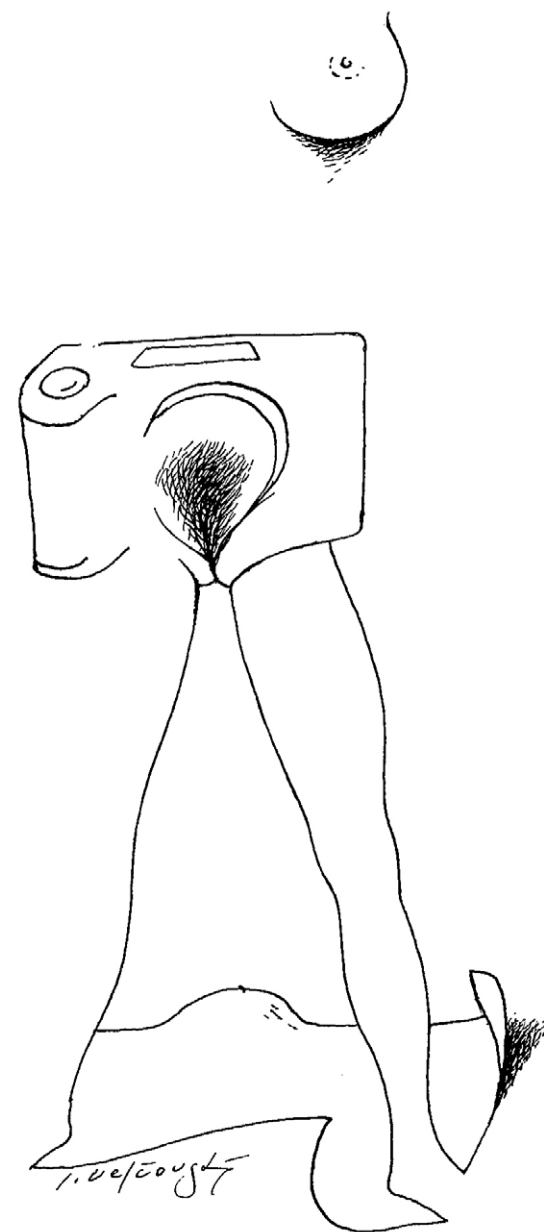
Josef Velčovský, akademický malíř

Fotograf Josef Louda se objevuje všude tam, kde se něco děje. Vstupuje s foťákem u pasu, jako jeden ze sedmi statečných, a pálí už cestou k jádru společnosti, která ho zajímá. Dříve než si zúčastnění uvědomí, že jsou fotografováni, už je vše vykonáno. Přirozeně, bez stafáží, bez aranžování. Pak rychle zhodnotí situaci, přiloží kameru k oku a jako sniper doplní snímky, které těží z prostředí s důrazem na detail. Tohohle „pistolníka“ mám rád. Má na to oko, inteli-

genci i postavu. A to nehovořím o „fotografikách“ komponovaných ve studiu, například o detailech ženského těla. A už jsme zase u jádra věci...

Dušan Veselý, bývalý šéfredaktor obrazového zpravodajství ČTK

Fotograf Josef Louda mi připomíná při své práci motýla. Se stejnou lehkostí přelétá z tváře na tvář a vlastně nepozorován si sbírá svou fotografickou medovinu. Jako graduovaný psycholog zřejmě dobře ví, jak se stát neviditelným, aby obět

svého počínání nevyplašil. To je totiž nezbytný předpoklad zdařilé fotografie. Nechce nikoho škodolibě nachytat v nelichotivé situaci, to však nevylučuje, aby v jeho fotografiích nebyl nápad, vtip či humor, nápad jiskřivý, vtip neútočný a humor laskavý. Proto, když se před vámi mihne se svým objektivem, ničeho se neobávejte, přece motýlů netřeba se bát.

Marek Veselý, předseda představenstva umělecké agentury FOIBOS

DVĚ SVATBY STAČÍ, PANE LOUDO

Vysoký štíhlý až pohublý muž s fotoaparátem a brašnou. Těkavé oči. Úsměv s medovým hlasem. Josef Louda. Nemůžete ho přehlédnout, když je v místnosti.

Rok 1995. „Slavný“ producent se žení. To bude sousto pro Blesk. A taky jo. Blesk! Foto: Josef Louda

Rok 2009. Marek Veselý se žení. To bude sousto pro Josefa Loudu. A taky jo. Tentokrát už jen pro mě. Ale taky s bleskem. Běží po Karlově mostě v šíleném horku. Nestíháme, nemůžeme, horko. Je neúnavný, fotí, cvaká, popohání nás. Další póza. Doleva. Doprava. Horko nás přizabíjí. Ještě dál v proudu milionu turistů. Tady a ještě tam. Konečně spokojen. Zvládáme plzeň u stánku. Říkáme si, ten se zbláznil.

Rok 2012. Vzpomínáme na svatbu skrze ruce Josefa Loudy. Skrze zachycený čas našeho svatebního dne. Stroj času Josefa Loudy. Stroj, který odbíjí nám všem.

Michal Viewegh, soudobý nejčtenější spisovatel

Za dvacet let své takzvané kariéry jsem samozřejmě potkal mnoho fotografů – a rád tímto dosvědčuji, že pan Louda patří k těm zdvořilým.

Jiří Vích, redaktor rádia Hortus, jazzová sekce

LOUDA, 65 ROKŮ

S Josefem Loudou se setkáváme v mediální branži už hezkou řádku let. Pokud si mám Pepu vybavit „nanečisto“, vidím stále usměvavého, dobře naloženého, nepřehlédnutelného fotografa vždy ochotného pomoci kolegovi. Až neuvěřitelná je jeho pracovní aktivita. Dokáže být snad na třech místech najednou.

Pepa tvrdí, že jeho současná výstava na Staroměstské radnici je opravdu poslední. Tak jak Josefa Loudu s jeho vitalitou znám, směju se tomuto tvrzení od ucha k uchu. Josef mimo fotografickou branži? Ha ha ha.

Takže Pepíku, nemysli při svých půlkulatinách na voloviny a běhej s foťákem dál. Obout si papuče je začátek stáří.

Lea Vivot, česko-kanadská sochařka

Josef Louda je velice nadaný a citlivý fotograf s čistou, otevřenou duší. Stejně jsou i jeho práce. Je to člověk, jehož třetím okem je bezesporu objektiv. Jeho fotoaparát je pro jeho tvorbu nepostradatelný, jako je nepostradatelná hlína pro sochaře...

Miluška Voborníková, zpěvačka

Vždy milý pane Josefe,

je mi ctí, že jsem byla i já po léta občas objektem vašeho objektivu. Výsledek dopadl vždycky pěkně, protože nedopustíte, aby člověk focený měl ze sebe trapný pocit. Moc vám za to děkuju. Umíte svou profesi báječně.

Jan Vodňanský, básník, textař a zpěvák

KOUZLO OKAMŽIKU ANEB DON CHOSE V AKCI.

Být modelem Josefa Loudy je nejen radost potěšení, chloubka a prestiž. Být modelem Josefa Loudy je též adrenalinový zážitek. Také já občas tvořím osvěcen momentálním nápadem, a tak souzním jako model s okamžiky, kdy se tak děje Pepovi. V takových momentech je pro mě Pepa (coby oslovení Josefa L.) málo sváteční, a tak se pro mě stává Donem Chose. V takové chvíli totiž graciesností i přesností pohybů připomíná toreadora v akci, s tím rozdílem, že místo mulety operuje s kamerou pohyby téměř kouzelnickými.

V takových chvílích s potěšením pozoruji Dona. Tu situaci, která jej inspirovala, vnímám ex post až při pohledu na snímek, a pak si znovu pokouším rekonstruovat i to, co se odehrávalo v nitru tvůrce.

Když se stávám situačním modelem, hned zírám na tu náhle inspirovanou tvář. Donovi oči kmitají sem a tam a vyhodnocují všechny parametry nápadu. Jako by za nimi problikával výkonný computer. Radost ze všech možných kombinací a bleskového výběru té optimální se v těch očích přímo zračí. Pak už si mně bleskově doladí: „Tu hlavu trošku sem, ještě kousek. Tak! Teď je to ono!“ A ještě tentýž večer na sebe vykuknu z monitoru, jak jsem ozdoben například „svatozáří“ vytvořenou původně zcela nenápadným lustrem.

No, ale jak to, že na to nepřišel nikdo jiný? A tím je Don Chose pověstný. Často náhodné setkání se mnou jako s modelem rozehrává bleskový inspirační gejzír nápadů uprostřed párty či vernisáže. A tu, sotva stiskne poprvé spoušť, už se ze všech koutů vyrojí Donovi pohotoví kolegové, a jelikož takový momentální nápad nelze asi v takové rychlosti autorsky ochránit, vesele na něm parazitují se svými dychtivými aparáty.

A tak pocity věrného situačního modelu Dona Chose vyjádřím snad nejlépe těmito verši:

Ať se valím – kam se valím
stoupá nám tu adrenalin
Když jsi tu a když jsi Louda
nápadu dej ...aspoň kouda

Jolana **Voldánová**, moderátorka

Milý Josefe,

nevím, kde jsme se potkali poprvé. V začátcích své televizní kariéry jsem bývala vyplašené kuře a velmi nesvá, kdykoli jsem musela do nějaké „velké“ společnosti a pod palbu fotografů. Ale vy jste se mi záhy vyloupil z davu, uklidňoval mě Váš úsměv a občas spiklenecké mrknutí. A ráda vzpomínám na jedno focení u Vás v ateliéru. Baví mě vaše nápady s nějakou rekvizitou. Tehdy to bylo zrcadlo a já mám od vás v soukromém archivu překrásnou fotografii. Těch, ke kterým se váže nějaká milá vzpomínka, zase tak moc není. O to víc si jí cením. :-) Díky za ni!

Vaše Jolana

František **Vonderka**, novinář

SOUSED FOTOGRAF

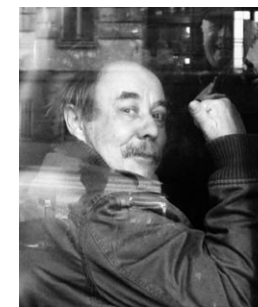
Jsme sousedé. Tedy opět sousedé, protože poslední léta jsme si svých domovů moc neužili. Žižkovští radní se totiž usnesli opravit náš panelák. Vlastně nikoli jen opravit (to by bylo za pár týdnů), ale snad v rámci budování trvalého památníku nehybnoucí slávy tehdejší starostky tzv. regenerovat. Mimo jiné se tak bývalé sklepní kóje přemístily do 1. patra a jsou opatřeny i lodžemi, soused Louda v rámci velkolepé přestavby přišel o svůj sklepní ateliér... Celé to stálo nejen stamiliony (o mnoho víc než se plánovalo), ale i nervy nájemníků (na ty se v zájmu světlých zítřků moc nedbalo), kteří se na řadu měsíců ocitli na staveništi. Kdo mohl, ten z něho utíkal. Až nyní se život v domě vrací pomalu do starých kolejí, i když zdaleka není zcela hotovo. Už se ale nebourá v bytech. Jsme opět doma a opět tak, nejenom na různých akcích (velice často), ale nyní opět občas i v našem činžáku, potkávám souseda Loudu.

Tuhle mě, poprvé za dlouhá léta co se známe, doopravdy překvapil. Prý: „Tak chystám svoji poslední velkou výstavu. Taky mi táhne na pětadesát a to je čas zklidnit tempo, přestat kvaltovat, fotit jen pro radost.“ Aby svému rozhodnutí dodal váhy, vytáhl v další větě svého předka, který se takového věku ani nedožil. Paradoxně měl jako obvykle i při těchto slovech svoji práci – brašnu s fotoaparáty – na rameni a někam opět spěchal. A ke svému sdělení v chvatu za novými fotkami dodával: „Chci k té výstavě vydat malou publikaci, měl bych v ní rád příspěvky přátel a lidí, se kterými jsem spolupracoval, nepřidáte mi do ní něco?“ Nevím, jakou odpověď čekal. A i kvůli té brašně přes rameno ani nevím, jakou jsem mu dal. Myslím, že jsem pronesl nějaké neurčité „aha“ či „mhm“, a jako on spěchal dál.

Tuhle mně ze svého 4. patra do mého 7. (u nás na Žižkově jdeme s moderní dobou nejen megalomanskými projekty) napsal e-mail, ve kterém sděluje to, co už jsem onedlou slyšel a nereagoval na to. S tím, zda bych nenapsal pár slov do onoho bulletinu k jeho již skutečně poslední výstavě. Asi myslel, že zavzpomínám na spolupráci v různých titulech, kterými jsem prošel a v nichž nikdy nechyběly skvělé fotky Josefa Loudy.

Ale právě sousedovi, fotografovi a psavci Josefu Loudovi, musím při této příležitosti také písemně velmi důrazně sdělit:

„Nevěšte lidem bulíky na nos! Nemaťte svoji konkurenci. Pravda, už se na různých událostech asi nebudete tolik cpát do popředí, jako jiní fotografové. To vy ale stejně neděláte. Vám totiž už dávno víc než o zvětšení určitého okamžiku z první řady jde o zachycení toho, co je za ním... Víc než o tváře vám jde o duši. Proto si klidně chvíli počkáte, až se napase smečka fotostrkačů s nejostřejšími lokty a pořídí své „jedinečné“ momentky. Pořídí a s bezduchým „materiálem“ odkvapí do svých redakcí. Spoušť fotoaparátu Josefa Loudy čeká na víc než jen na první moment. Čeká hlavně na emoce. Teprve pak mohou totiž vznikat i fotky s duší, které jiní závidí. Působící potěšením lidem a tudíž logicky motivující autora k další práci. K dalšímu focení pro radost. Proto vás nadále určitě budu vidět tam, kde se něco děje. Klidně se s vámi vsadím. A ke štěstí české (a to zdaleka nejen reportážní) fotografie určitě vyhraju!“

Helena **Vondráčková**, zpěvačka

Josef Louda vždy byl a je pro mne člověk s velkým Č. Známe se, ani nespočítám kolik let, ale velmi dlouho. Pokaždé mám dobrou náladu, když se s ním setkám ať pracovně, nebo jen tak příležitostně. Vždy je milý, přátelský a zdvořilý a cítím, že si váží lidí, kteří něčeho v životě dosáhli. Vyzařuje z něho pokora a skromnost a to se odráží i v jeho fotografiích. Vždy si s ním ráda popovídám, je zábavný a vtipný. V žádném případě nepatří jako fotograf k povrchním a dotěrným lovcům bulvárních senzací. Jeho tvorba je postavena na vysoké umělecké kvalitě. Mnohdy mi jeho fotografie připomínají krásné obrazy. Jsem ráda, že ho znám a těším se, že se někdy budu moci přijít podívat na jeho výstavu.

Karel **Voříšek**, moderátor TV Nova

„Loudá se půlměsíc, loudá se oblohou ...“

Nevím proč, ale kdykoli tě, Pepo, vidím z okna, řítícího se naší žižkovskou ulicí, obtěžkaného foťákem nebo i „y“ (rozuměj foťáky), naskočí mi první slova písničky Marty Kubišové. Není v tom nic osobního natož hanlivého, už proto, že dál si to nepamatuju. Drží se mě to čtrnáct let, co se známe. A nevím proč. Přitom, kdo Loudu zná, ví, že se neloudá. A kdo zná Tvoje foto-vidění, ví, že nejsi fotoaparátem obtěžkán, jak jsem napsal, ale přímo požehnán. I když, teď mě napadá, oboje jaksi naznačuje, že jsi v naději. Tedy v té profesní, rozuměj a neděs se.

Takže, kamaráde můj žižkovský – naděje to je a ne nějaké pofidérní konečné bilancování, loučení, šlus a přístroje z krku na hřebíček, jak naznačuješ. Nic takového. Dokud udržíš foťák, foť, a až neudržíš, koupím ti stativ. Stejně ti dlužím dárek. Přinejmenším za to, cos mě při focení naučil.

Markéta **Vostrá**, vykladačka tarotu, astroložka a spisovatelka

Na stole přede mnou leží Pepa. Tedy Pepa v grafu či lépe řečeno otisk časoprostoru daný do vínku fotografovi a publicistovi Josefu Loudovi. Dá se tedy sledovat, jaké zkoušky, talenty i dary dostal s tím, jak jim dostal v reálném svém žití.

Slunce v Beranu dalo předpoklad k pouti lovce beze zbraní. Vůdce stáda nás vede do míst, kam se ostatní doposud neodvážili vkročit. Umožní nám „Neobyčejná setkání“ a provede nás „Vábivými záhyby“.

Vsune mezi nás a naši realitu cosi, co nám umožní spatřit zázrak všedního dne. Upozorní nás na kouzlo toho, kolem čeho procházíme tisíckrát a najednou... Zajímavá interakce mezi Sluncem a Neptunem mu dává možnost pocítit, spatřit a zachytit.

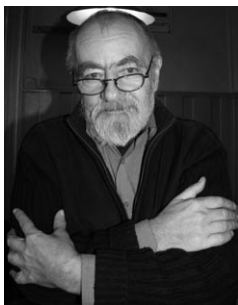
V každém z nás jsou obsažena všechna znamení. Nikdo není pouze Beran či Blíženec. Jsme „multidimenzionální“ a vzájemná propojení všech našich částí vytvářejí naši individualitu. Horoskop je naší dispozicí a možností, kam až můžeme jít v tomto životě. Tyto možnosti buď dokážeme naplnit či nikoli. Pepa plní krásně. Jeho nejautentičtější část je královská – lví. Lvům sluší trůn originality a jsou přímo povoláni, jako znamení stabilizace lidského pocitu, citu a dojmu ve hmotě, tvořit.

Lev ani Beran nesnesou omezení vnější. Neméně podstatné je, ale nebýt omezen vnitřně. Neblokovat a tarasit si své možnosti. I to má Pepa ve svém horoskopu usnadněno. Neptun, Bůh vodstva, mu byl zřejmě výrazně nakloněn (mám důkaz v podobě lachtaného fota) a tak mu skrze tři

planety ve znamení Ryb dopomáhá k proplouvání mezi světy bez omezení. Mohu zde použít Hrabalovské motto, které je zároveň viděním světa Josefa Loudy – „Svět je k zešílení krásný, ne že by byl, ale já ho tak vidím“.

Slunce v Beranu, ascendent ve Lvu a kde se nachází Luna? Kde jinde než ve Střelci. Planou zde tedy tři ohně – oheň zrodu, oheň individuality a oheň moudrosti. Pepa je ohnivý muž a ve spojení s Neptunovskou vodou dává zrodit, stejně jako Slunce a déšť – duze. Proto není divu, že si za své životní krédo zvolil: Neubližovat a pomáhat.

Přání na konec? Tak já si pro nás přeji : Pepíčku tvoř neb skrze Tebe se krásně kouká. A Tobě ať se Ti daří vést své možnosti stále dál.

Pavel Vrána, básník

Josefpepík Louda je fenomén. První co mi naskočí v hlavě, když slyším, vidím nebo si vzpomenu na jeho jméno, jsou dvě slova: „Žížňivá čára“.

Spěch, neustálý pohyb, zdánlivá roztěkanost, a to vše směřující k jedinému cíli. Vychytat ten náhodný a pomíjivý moment a uloupit ho okem objektivu.

Když v tuto chvíli pomínu jeho fotografické kvality, které jsou konstantní a dané, musím obdivovat jeho nápady a invenci.

Zářným příkladem jsou „svatozáře“. Připadá mi, že kdo není na Pepíkově fotce se svatozáří, jako by nebyl. Už jsem byl vyděšený, že mezi osvatozářované nepatřím, a tak jsem Pepíkovi o tu fotku řekl. Zachoval se tak, jak jsem čekal. „To není možné, že tě tam ještě nemám!“ Byli jsme právě v hospodě a já zažil jeden ze vzácných okamžiků, kdy Pepíček byl na chvíli bez

fotáku. Opět provedl jeden ze žížňivočárových úletů, v mžiku byl zpět i s fotoaparátem a já byl za moment za pobavené asistence celé hospody uveden do kolekce osvatozářovaných.

Je nás mnoho, ale stále v této kolekci, klubu, nebo síni slávy chybí jeden portrét.

Obracím se tedy tímto s prosbou na všechny kamarády Josefpepíka Loudy vlastníci fotoaparát:

VYFOTOAPARÁTUJME HO KAŽDÝ Z NÁS SE SVATOZÁŘÍ TAK, JAK TO KDO DOKÁŽEME. NAARANŽOVANÉHO NEBO NIC NETUŠÍCÍHO, ALE SE SVATOZÁŘÍ, KTERÁ MU PLNÝM PRÁVEM NÁLEŽÍ.

Slibuji, že pak udělám všechno pro to, aby z těchto fotek byla výstava Pepíkovi na počest.

Jiří Všeťka, profesor fotografie zvaný Pražský chodec

Vážený pane a příteli, omlouvám se, že jsem dříve nenapsal, ale koncem roku bylo dost starostí, ale rád bych, aby můj dluh byl ještě v roce letošním smazán. Připravujete na příští rok svoji velkou celoživotní výstavu, jak sám tvrdíte, ale myslím si, jak vás znám, že budete i potom fotografovat a dělat sobě i divákům radost. Váš soubor portrétů lidí se svatozáří se mi velmi líbí jak po kompoziční stránce, tak i tím, že to není metoda samoúčelná, ale svým způsobem doplňuje osobnost fotografovanou. Vím z vlastní zkušenosti, že portrét ve fotografii je náročná disciplína a vám se vše zachytit osobitým způsobem daří a máte zajímavý soubor. Taký vím, že jste dokonalý profesionál, když jsem byl i já před Vaším objektivem na mých výstavách, nebo setkáních na akcích SCF. Přeji vám, aby příprava i realizace výstavy byla úspěšná, zvětšeniny dokonalé a celkový dojem byl nejen pro vás, ale hlavně pro návštěvníky zážitkem a událostí. Tak hodně štěstí a šťastné vykročení do vašeho jubilejního roku 2012.

Ivan **Vyskočil**, herec

S panem Loudou se neznám nijak důvěrně. Potkáváme se na různých společenských akcích, v divadlech nebo při příležitosti Cen Thálie. Ale několika věcí si na něm vážím.

Hlavně snad toho, že není z ranku některých svých kolegů, kteří se často snaží zachytit člověka v pokud možno ne zrovna lichotivých situacích. U pana Loudy nenajdete fotografie známých lidí v okamžiku, kdy zrovna nemohou dostat nazdobený chlebíček do úst, či když zrovna stepují před obsazeným WC. Zkrátka u „bulváru“, v tom špatném slova smyslu, si nejspíš neškrtně.

Zato jsem pana Loudu viděl při práci, kdy nefotí zběsile, ale třeba taktně upozorní herečku, že možná právě tento postoj jí jaksi nelichotí. Musím říci, že je to, u takzvaných společenských fotografů, vzácnost.

A především si ho vážím, že je dobrý fotograf. Ale to vám přece nebudu říkat já, to vám nejlépe řekne jeho práce.

Karel **Weinlich**, rozhlasový režisér

Co v říši hmyzu Ferda mravenec, to mezi uměleckými fotografy, Mistr Josef Louda.

Petr **Weiss**, Institute of Sexology, 1st Medical Faculty, Charles University

Josef Louda – fotograf, umělec, slušný člověk, dobrý přítel. A je zjevné, že naštěstí dodnes netrpí testosteronovým deficitem. Díky němu tvoří a líbí se mu krásné ženy. A o to v životě jde – jak řekl už Sigmund Freud: pracovat a milovat.

Yemi **AD**, tanečník a choreograf

Fotografie má vždy dvě strany. První je líc a druhá rub. Když se vám někdo vetře do tváře jen s jediným účelem, aby lapil obsah do své formy, pak nemůže vzít víc, než masku dané situace.

Takový ale Josef Louda není. Jeho práci jsem poznal před deseti lety. Přijde za vámi s klidným, vždy skromným výrazem a podívá se vám do očí. Poznáte, že přemýšlí nejen nad svou fotkou, ale i nad vámi samotnými. Když se rozhodne zmáčknout spoušť, je to jako podaná ruka. A pokud se rozhodnete si s ním potřást, buďte si jistí, že vaše fotka bude mít víc, než jednu stranu.

Miroslav **Zajíc**, fotograf (ač stále fotící, přesto nestor) a fotoglosátor

Pane Loudo Josefe,

kdyby šlo o posmrtnou výstavu, to by se to psalo. Ale vy jste živej. Tak musíte ještě počkat, než něco napíšu. Abyste čekal hodně dlouho, to vám přeje Zajíc

Miloš a Hanka **Zapletalovi**, exprezident a exprodukční Miss ČR

Pana Loudy jsme si poprvé všimli, když pracoval pro TV Nova. V té době sice ještě nebylo tolik bulvárních praktik jako dnes, ale přesto se nám už tehdy zdál oproti jiným fotografům velmi slušný, pohotový a spolehlivý. Pak jsme jej pozvali na zahraniční zájezd tehdejších Miss ČR. I tam se projevila jeho serióznost a profesionalita. Od té doby se setkáváme poměrně často a obdivujeme jeho vytrvalost, nápady a skromnost. Věnoval nám spoustu krásných soukromých fotek, z nichž některé máme zarámované doma. A když jej potkáme na veřejných akcích, odlišuje se od většiny bulvárních fotografů – paparazziů, protože mu slušnost, nápady a profesionalita zůstaly.

Valérie **Zawadská**, herečka a dabérka

Drahý pane, ostýchám se ti tykat, ale už se tak naštěstí kdysi dávno stalo, proto chci, abys věděl, že jsem šťastná, že k tomu došlo! Jak přát a nebýt patetická? Jak přát a nebýt sentimentální? Jak vůbec složit poklonu někomu, kdo tak UMÍ????!! Měj stále tak dobré oko i nápady. Měj nás rád, jako tě máme rádi my.

Adolf **Zika**, fotograf, filmový producent a režisér, judista, kytarista a cestovatel

V určitém období svého profesního života jsem začal kolem sebe vídat zvláštní osobu, které si nešlo nevšimnout. Byl to milý pán s fotoaparátem, který, na rozdíl od mnohých kolegů fotoreportérů, nikdy nepoužíval svůj aparát jako zbraň, ale jako dobrého slova pohlazení. Choval se jinak, jakoby elegantně, či aristokraticky, jak to jen říct? Choval se vlastně přirozeně a to bylo velice příjemné a pro jeho práci velice důležité. Z té krabičky, co nosil na krku, dovedl také vyloudit krásné obrázky, nebyl to ale nějaký obyčejný louda, byl to totiž pan Josef Louda!

Stanislav Zindulka, herec

Zpráva, že Josef Louda se s námi loučí jako fotograf-vystavovatel a že jeho fotoaparáty zůstanou možná slepé, mě věru ani trochu nepotěšila. Ale v skrytu duše se utěšuji, že mu to jeho bytostný fotograficko-výtvarný talent nedovolí. Stejně si ho bez fotoaparátu nedovedu představit, vždycky to bylo jedno tělo, jedna duše. A vždycky to byla svérázná, nepřehlédnutelná foto-osobnost. A nejen vzhledem k jeho vynikajícím výsledkům, ale i ke způsobu jeho práce a jeho chování ve vztahu k těm živým objektům. Jedním slovem (přesněji řečeno dvěma) je to fotograf gentleman, taktní, nevťiravý, laskavý, pohotový, s vševidoucím okem, které vždycky přesně uvidělo to nejpodstatnější a nejzajímavější.

A kterému to nikdy neuniklo. A když pak přinesl hotové výsledky, vždycky to bylo spojeno s velikou radostí „zákazníka“. Takových fotografií kdyby bylo! Ale to nejde: pan doktor Louda je jen jeden.

Jiří Žáček, básník, textař a pohádkář

K ČEMU JE DOBRÝ FOTOGRAF

(Josefu Loudovi)

Buď zdrav lovče okamžiků
s rychlopalnou kamerou
Fotíš svět jaký je ale my ho nevidíme
Krása nám připadá škaredá
pravda prolhaná
touha nudná
skutečnost neskutečná

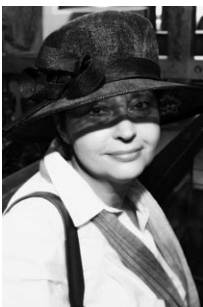
Musíš nám z očí odstranit zákal zvyku
abychom viděli
krásu která nás uchvátí
pravdu která platí
touhu hořící jak plamen v hrudi
skutečnost nejskutečnější
Přeju ti šťastný lov

Zdeňka Žádníková, herečka a tanečnice tanga

Žil, byl jeden pán. Což o to, na tom není nic divného, takových žilbylpanů jsou spousty, ale tenhle je jiný. A to jak je jiný, jste poznali na první pohled. Pokud jste pomalejší, došlo vám až na podruhé, ale nakonec na to přišel každý. Možná, že ne úplně každý, ale o trestuhodných výjimkách se tu dnes nebavíme, ty nás nezajímají, poněvadž a protože jednoduše až tak zajímavé nejsou. Náš pán – říká si Josef – zajímavý je. On je to totiž pán NOBLESNÍ. Pozdraví vás vždy jménem – protože si vaše jméno pamatuje, a když ne, zdvořile se zeptá, pak vám políbí ruku a pronese tichým hlasem žádost, zda si vás smí vyfotografovat. Josef je pan fotograf a navíc doktor, ale protože je noblesní, nijak se s tím titulem neohání. Upraví vám ofinu, pánům srovná kravatu, děti pohladí po hlavě a pološeptem sděluje své prosby ohledně fotografie. Nejvíce šťasten je, když si vás může vyfotit pod nějakým pěkným světlem či lustrem do své sbírky „svatí“ – i když většina z nás si tu, byť umělou „svatozář“ moc nezaslouží...

Ony ty svaté skutky dají zabrat... Ale zpátky k Josefovi... Druhou možností, jak jej pracovně potěšit, je vstoupit do jakéhokoli prázdného rámu a nejlépe v rozmezí deseti let se v něm průběžně profocovat buď k moudrosti, nebo třeba někam jinam. Na nějaké ještě lepší místo.

Yvona **Žertová**, režisérka

Josef Louda – noblesní gentleman, který pro nás rychlou spouští zbrzdí tok času.

Petra **Žikovská**, právnička

Co bych o vás napsala? Asi to, že vaše domovní znamení je intelligence, a to i ta sociální, že umíte v lidech vidět to, co ukrývají před okolním světem, a že je s vámi dobře.

Veronika **Žilková**, herečka

Pokud člověk není narcis nebo modelka – nefotí se rád. Z jediného důvodu. Samotné focení nebolí, ale člověk si při pohledu na hotovou fotku – sám sobě tváří v tvář – uvědomí, jak vlastně z venku vypadá. A pokud není narcis nebo modelka, je zklaman. Chtěl by totiž na okolí působit lépe. Prostě být hezčí.

Pana Loudu znám leta. Jako jeden z mála přistupuje k focení s vědomím, že bude tím dalším, kdo vás na svých fotkách dožene ke konfrontaci s utíkajícím časem a vlastním já. Kdo vám ukradne kus iluzí.

Vídám ho ráda. Při seberušnějším focení v davu vždy tiše a zdvořile řekne: „Smím?“ Pak s tajemným pohledem poděkuje, vyfotí a zmizí. Tajemný mág. Fotky jsou vždy krásné a zachytí na nich víc, než si v danou chvíli myslíte.

Jmenný rejstřík

Adamec Jiří, MgA., režisér
Adámková Jana, Mgr., Ph.D., moderátorka
Adamovská Zlata, herečka a dabérka
Adensamová Blanka, akademická malířka a sklářská sochařka
Anděl Pavel, herec a producent
Antl Miroslav, JUDr., senátor a vysokoškolský pedagog
Balvín Jiří, generální ředitel TV ÓČKO
Basiková Bára, zpěvačka
Baudyšová Zuzana, Ing., Nadace Naše dítě
Bauer Varhan Orchestrovíč, dirigent Okamžitého Filmového Orchestru
Bebarová Tereza, herečka, zpěvačka a tanečnice
Bieske Jessica, artistka
Bílá Lucie, nejpopulárnější česká zpěvačka
Blecha Josef, výtvarník-karikaturista
Bočanová Mahulena, herečka a moderátorka
Bohdalová Jiřina, nejpopulárnější česká herečka
Boudová Nela, herečka
Brabec Lubomír, kytarový virtuóz
Brabec Vladimír, herec
Brabenec Jan, výtvarník, vídeňský galerista, varhaník a esejista
Brožek Lubomír, básník, předseda Klubu pražských spisovatelů
Cibulka Aleš, moderátor, herec, dramaturg a spisovatel
Cimický Jan, MUDr., psychiatr, prozaik, básník a překladatel
Cinger František, novinář a spisovatel
Cipra Miroslav, podnikatel, manažer Jitky Válkové
Czendlik Zbigniew, lanškrounský kněz
Čapek Václav, dramaturg, scenárista, překladatel, numismatik a medailista
Čech František Ringo, hudebník, skladatel, textař, spisovatel, osobitý malíř, politik a recesista
Čepelka Miloň, herec Divadla Járy Cimrmana, rozhlasový moderátor
Černíková Lucie, herečka, zpěvačka
Černocká Petra, zpěvačka, herečka a moderátorka
Černý Jan, advokát advokátní kanceláře ČERNÝ–RAUPACHOVÁ
Čížkovská Eva, herečka
Daněk Wabi, zpěvák, básník a textař

David Michal, zpěvák, producent a skladatel
Dietlová Magdalena, bývalá populární televizní moderátorka, zakladatelka a někdejší šéfredaktorka magazínu Xantypa
Dobiáš Jan, moderátor trampských port, publicista a scenárista
Dočekal Miloslav, JUDr., emeritní policejní rada
Dolejší Hana, zakladatelka pražského Valášku
Doležal Zdeněk, PhDr. Dr.h.c., předseda představenstva nakladatelství Brána, a. s.
Doležalová Jana, Miss ČR 2004
Dolinová Michaela, herečka, moderátorka a zpěvačka
Dopita Petr, zpěvák a mistr světa ve hře na pilu
Douda Ivan, PhDr., psycholog-drogolog
Drobný Milan, zpěvák, skladatel a producent
Dudek Martin, novinář
Dudek Oldřich, scenárista, spisovatel, kreslíř-humorista
Dufková Vladka, dříve reportérka TV Nova, nyní mluvčí Travel Service, a. s.,
Duchková Štěpánka, moderátorka
Dvořák Josef, herec, moderátor a principál svého divadla
Eben Marek, herec, moderátor, skladatel, textař a zpěvák
Ebr Vráťa, knihkupec, literát a glosátor
Engel Karel, zápasník a kaskadér, člen ČK olympioniků
Fabiánová Jana, zpěvačka
Fedorov Vadim, malíř a karikaturista
Fialová Květa, herečka
Fialová Lenka, fotografa, produkční a matka tlupy dětí
Filipovská Pavlína, herečka, zpěvačka a moderátorka
Filippi Gabriela, Miss Morava, herečka, recitátorka a zakladatelka léčivého divadla
Fischerová Táňa, herečka, moderátorka a politička
Fišarová Radka, herečka
Fištejn Jefim, Mgr., publicista, esejista a scenárista
Foll Jan, filmový publicista
Follová Ivana, módní návrhářka
Formáčková Marie, PhDr., novinářka a spisovatelka
Fousek Josef, básník, textař, zpěvák, kytarista a fotograf
Frajerová Blanka, PhDr., publicistka a spisovatelka
France Martin, zpěvák, herec a producent
Frej Pavla, PR konzultantka
Gajdáček Jaromír, Ing., Ph.D., MBA, generální ředitel Zdravotní pojišťovny MV ČR
Gondíková Adéla, herečka, moderátorka

Gondík Dalibor, herec, moderátor a hudebník
Gübelová Michaela, šéfredaktorka časopisu Xantypa
Hájek Jan, producent, organizátor PR akcí
Hajný Zdeněk, PhDr., malíř mystických obrazů a galerista – Cesty k světlu
Háma Aleš, herec, moderátor a zpěvák
Hanák Tomáš, herec, patron nadace Pomozte dětem
Hannig Petr, zpěvák, skladatel a producent
Harapes Vlastimil, tanečník, choreograf a vysokoškolský pedagog
Hartl Pavel, PhDr., docent psychologie na FFUK, autor učebnic a psychologického slovníku
Haslingerová Ivana, šéfredaktorka kulturně-hospodářské revue Fragmenty
Hašková Coolidge Eliška, bývalá sekretářka několika amerických prezidentů, lektorka diplomacie a poradenství
Hatašová Lenka, nejžádanější česká fotografka celebrit a společenských rubrik
Helbich Petr, MUDr., někdejší žák a asistent Josefa Sudka, fotograf klasické krajinářské fotografie
Hemala Alexandr, moderátor a herec
Herz Juraj, legendární režisér
Himal Juraj, nakladatel a vydavatel
Holoubek Jaroslav, básník, prozaik a novinář
Horváth Vlasta, zpěvák, vítěz pěvecké soutěže Česko hledá SuperStar
Hotovec Vladimír, zvaný Český samuraj, iniciátor výuky bojových umění iaidó a kendó v ČR, lektor
Hrabica Zdeněk, publicista
Hromada Jiří, MgA, spoluzakladatel HRHO, prezident Herecké asociace,
Hrubeš Eduard, moderátor, zpěvák a fotograf
Hrušková Eva, herečka
Hubač Ivan, scenárista a dramaturg
Huptych Miroslav, výtvarník
Hüttnerová Iva, herečka, moderátorka a malířka
J. Š., malíř malující pod značkou J. S. (je to dobrá značka)
Jagelka Michal, herec, dabér a moderátor
Jahelka Ivo, JUDr., zpívající právník a básník
Jachnická Stanislava, herečka a dabérka
Jákl Petr, herec, producent a režisér
Jákl Vítová Romana, moderátorka
Jančařík Petr, moderátor
Jančařík Michal, moderátor, producent a cyklista
Jančařík Tomáš, respektovaný režisér dabingu
Janda Dalibor, zpěvák
Jandová Martina, redaktorka, moderátorka a PR manažerka Divadla Broadway

Janků Heidi, zpěvačka
 Janoš Pavel, nejmladší z nejstaršího rodu perníkářů – Král českého perníku
 Janů Petra, zpěvačka
 Jáňš Svatopluk, zakladatel a duše Gutta Musicae
 Jindřich Vladimír, pivní expert, nyní zasloužilý důchodce
 Jurinová Eva, moderátorka
 Kalivodová Andrea, operní pěvkyně
 Kaňka Petr, režisér a vysokoškolský pedagog
 Karasová Milada, zakladatelka naší nejznámější modelingové agentury Czechoslovak Models
 Kepka Ondřej, herec a režisér
 Kerndl Ladá, jazzový a swingový zpěvák, bubeník
 Klein Dušan, filmový a televizní režisér
 Klíma Josef, spisovatel, publicista a scenárista, zakladatel televizního formátu Na vlastní oči
 Kociánová Martina, moderátorka a operní pěvkyně
 Kočíčková Ester, moderátorka, zpěvačka, skladatelka a textařka
 Kočovský Josef, majitel fiakrů jezdících v Praze, držitel světového rekordu v zápřahu desetispřeží pony, majitel restaurace U Vodárny s hudebním klubem...
 Kokošková Věra, bývalá ředitelka Kulturního zařízení Přeštice a Domu historie Přešticka
 Kostková Tereza, herečka a moderátorka
 Koubková Jana, jazzová zpěvačka
 Kouble Jiří, manažer Lucie Bílé
 Koukal Milan, PhDr., novinář a spisovatel
 Koutecký Josef, Prof., MUDr., DrSc., zakladatel samostatného medicínského oboru léčby dětských onkologických nádorů – ve svém oboru nejvyšší autorita
 Kožíšek Pavel, mistr světa v zábavní imaginaci, majitel a provozovatel Kouzelného divadla
 Krampol Jiří, herec, dabér a moderátor
 Kraus Jindřich, zpěvák, textař, skladatel a vydavatel
 Kroftová Leisztner Helena, Ing., módní návrhářka, malířka, fotografka, designérka
 Krůta Jan, publicista, spisovatel a básník
 Křesťan Rudolf, fejetonista a novinář
 Křížková Hana, zpěvačka a herečka
 Kubala Martin, režisér a kameraman-dokumentarista
 Kučera Jaroslav, fotograf, čtyřnásobný vítěz Czech Press Photo, držitel hlavní ceny a 1. ceny Euro Press Photo 2001
 Kuchařová Taťána, Miss World
 Kula Vlastimil, fotograf experimentátor, jehož erotické fotografie vydalo i nakladatelství Taschen
 Kyndrová Dana, nejuznávanější česká fotografka sociální tematiky a tlumočnice
 Ledecký Janek, zpěvák, skladatel a producent

Lepičová Kateřina, překladatelka
 Ležák Milan st., fotonestor něžného bulváru
 Lichtenberg Oldřich, prestižní producent
 Lojdová Kateřina, moderátorka a herečka
 Lutovská Iveta, Česká Miss 2009
 Magnusek Tomáš, filmový režisér, scenárista a herec
 Mahler Zdeněk, PhDr., dr.h.c., pedagog, spisovatel, scenárista, publicista a muzikolog.
 Macháček Jiří, JUDr., herec a zpěvák, textař, frontmen skupiny MIG 21
 Machálková Leona, zpěvačka
 Machotka Miroslav, Ing., fotograf, který svým objektivem vidí svět struktur
 Makrlíková Dana, Ing., moderátorka, zahradní architektka a místopředsedkyně Rady pro rozhlasové a televizní vysílání
 Mališová Markéta, publicistka a nakladatelka, ředitelka Společnosti Franze Kafky
 Markov Petr, scenárista, textař, dramatik a spisovatel
 Matějovský Tomáš, PR a marketingový manažer, producent
 Mathé Ivo, mediální producent, scenárista, někdejší generální ředitel České televize, později vedoucí Kanceláře presidenta Václava Havla, nyní vysokoškolský pedagog a manažer
 Mayerová Markéta, moderátorka a politička
 Melíšek Jiří, spisovatel, humorista, scenárista a novinář
 Menzelová Olga, producentka
 Měšťák Jan, Doc. MUDr., CSc., světově uznávaný plastický chirurg, přednosta Kliniky plastické chirurgie 1. lékařské fakulty UK, vedoucí lékař soukromé plastické chirurgie Esthé
 Milerová Iva, ředitelka Supraphonu
 Mládek Ivan, zpěvák, textař a malíř
 Molavcová Jitka, herečka, zpěvačka a moderátorka
 Motl Stanislav, televizní a rozhlasový reportér, spisovatel a publicista
 Nagy Peter, zpěvák a fotograf
 Nálepa Josef, akademický sochař
 Nálepková Světlana, herečka
 Nesvadba Miloš, herec, spisovatel, ilustrátor
 Nesvadbová Barbara, spisovatelka a šéfredaktorka Harpes bazar
 Neumannová Kateřina, olympijská vítězka a mistryně světa v běhu na lyžích
 Nouzák Vojtěch, televizní režisér
 Novotný Petr, televizní moderátor, bavič a podnikatel
 Obermannová Irena, spisovatelka, scenáristka
 Okamura Tomio, majitel cestovní kanceláře, viceprezident AČCKA a komentátor politického dění
 Osička Rost'a, boxerský šampion a svérázný malíř
 Patrasová Dáda, herečka, zpěvačka a moderátorka

Pawłowska Halina, spisovatelka, scenáristka, moderátorka
Perglerová Jana, novinářka
Pešina Jiří, MUDr., bývalý televizní moderátor Áčka, rozhlasový redaktor a lékařský poradce
Pilarová Eva, legendární zpěvačka a autorka fotoobrázků
Podhůrský Zdeněk, herec, moderátor, dabér, fotograf
Polívka Bolek, mim, herec a král Valašského království
Postránecký Václav, herec, moderátor a režisér
Poštulka Vladimír, novinář, spisovatel, básník, textař
Procházka Antonín, dramatik, scenárista, herec, moderátor a režisér
Přeučil Jan, herec a vysokoškolský pedagog
Ptáček Josef, fotograf a erudovaný fotokritik
Rakušan Josef, publicista
Randová Edita, operní pěvkyně
Raupachová Dagmar, advokátka advokátní kanceláře ČERNÝ–RAUPACHOVÁ
Renč Jiří, novinář
Renčín Vladimír, kreslíř, humorista
Retková Marie, moderátorka
Roklová Giovanna
Rosák Jan, moderátor
Rössler Ivan, bývalý šéfredaktor zábavy TV Nova, scenárista
Rottrová Marie, zpěvačka
Ruda z Ostravy, moderátor rádia F1, recesista
Rutar Jaroslav, Mgr., erudovaný ekonom a nenapravitelný optimista
Rýdlová Dagmar, tajemnice Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových
Sacher Richard, zpívající cestovatel, novinář, spisovatel a moderátor
Salava Petr, moderátor, diskžokej, producent a prezident fotbalové Amfory
Saudek Jan, fenomenální fotograf český, ve světě proslavený, ale také malíř a televizní moderátor
Saudková Johana, odborná pracovnice
Sedláček Pavel, zpěvák a podnikatel
Sedmík Jan, MUDr., profesionální chiropraktik, amatérský fotograf
Semelková Jana, redaktorka a nakladatelka
Severa Martin, moderátor, expertní znalec vína, frankofil
Schwarz Jan, 7. patriarcha Československé církve husitské, později unitářský pastor, kněz přátelství a laskavé radosti
Skořepová Luba, herečka
Slíva Jiří, výtvarník, básník kresleného humoru a hudebník
Slováček Felix, klarinetista, saxofonista a dirigent
Snášel Jiří, organizátor prostějovských Doteků módy, učitel a manažer

Sobota Luděk, filmový a televizní herec
Sobotová Adriana, herečka
Sokolík Pavel, servisman firmy Nikon
Soukup Pavel, herec, dabér a moderátor
Srp Karel, historik umění a předseda Jazzové sekce
Srstka Zdeněk, herec, kaskadér, bývalý olympionik a moderátor televizního pořadu Chcete mě?
Stašová Simona, herečka
Steinmasslová Milena, herečka
Stírká Zuzana, zpěvačka
Suda Jan, učitel tance a manažer
Suchánek Jaroslav, bývalý populární sportovní komentátor, moderátor
Suchý Jiří, legendární zakladatel divadla Semafor, herec, režisér, básník, textař, grafik a prozaik
Svěcený Jaroslav, houslový virtuóz
Svěrák Zdeněk, scenárista, herec spisovatel, nejznámější představitel Divadla Járy Cimrmana
Šiklová Jiřina, socioložka a publicistka
Šimůnek Zbyněk Mgr., novinář a etnosociolog
Šiška Petr, moderátor, textař a producent
Škorpil Štěpán, sportovní komentátor, moderátor
Šmoldas Ivo, básník, překladatel, moderátor, publicista a nakladatelský redaktor
Špaček Ladislav, PhDr., moderátor a publicista, někdejší mluvčí prezidenta V. Havla a ředitel TO KP, lektor etiky a komunikace
Štáchová Helena, loutkoherečka, scenáristka a režisérka, ředitelka Divadla Spejbla a Hurvínka
Štaidlová Anna, JUDr., mediální poradkyně
Štajf Ota, PhDr., někdejší populární moderátor TKM, publicista, scenárista, vydavatel a nakladatel
Šteindler Milan, humorista, herec, scenárista a režisér
Štědroň Jiří, zpěvák a herec
Štědrý Karel, zpěvák a podnikatel
Švejnhová Hana, moderátorka
Táborský Miroslav, filmový a divadelní herec
Termerová Lenka, filmová herečka
Tesaríková Jitka, vydavatelka a majitelka magazínu Prestige
Thoř Zdeněk, Ing., bývalý třídní profesor SPŠ stavební-obor vodohospodářský v Plzni
Timko Igor, frontmen a sólový zpěvák skupiny No Name
Tomslová Marie, moderátorka
Toušlová Iveta, televizní moderátorka, scenáristka, dramaturgyně
Trávníček Pavel, herec, dabér a režisér,
Troška Zdeněk, režisér, scenárista a pohodář
Třeštíková Helena, režisérka, filmová dokumentaristka a profesorka na FAMU

Tuna Jan, bývalý reportér TV Nova, mluvčí a redaktor
Tuší Jiří, publicista
Tylová Oldřiška, šéfredaktorka několika magazínů, spisovatelka
Ulm Aleš, šéfdramaturg České televize
Ulrichová Šárka, herečka
Upír Krejčí Václav, mim, herec pro malé i velké
Urban Petr, kreslíř a srandista
Urbánková Naďa, zpěvačka
Uzel Radim, MUDr., gynekolog, popularizátor sexuologie, ředitel Společnosti pro plánování rodiny a sexuální výchovu, vysokoškolský pedagog
Vaculíková Jana, herečka, zpěvačka, textařka a učitelka zpěvu
Vačkař Martin, tlumočník, překladatel–japanolog, scenárista
Vágner Karel, textař, hudební producent, skladatel, zpěvák, kapelník a podnikatel, zakladatel firmy Multisonic
Vachler Petr, producent, scenárista a režisér (Český lev)
Valenta Vladimír, karikaturista, malíř a čtyřnásobný mistr republiky v bodypaintingu
Válková Jitka, Česká Miss 2010
Vašák Václav, hudebník, novinář a spisovatel
Vašut Marek, respektovaný herec, moderátor
Vejvoda Jiří, publicista
Velčovský Josef, akademický malíř něžných obrázků
Veselý Dušan, bývalý šéfredaktor obrazového zpravodajství ČTK
Veselý Marek, MBA, předseda představenstva umělecké agentury FOIBOS
Viewegh Michal, soudobý nejčtenější spisovatel
Vích Jiří, publicista a redaktor rádia Hortus, Jazzová sekce
Vivot Lea, česko-kanadská sochařka
Voborníková Miluška, zpěvačka
Vodňanský Jan, PhDr., Ing., básník, textař, zpěvák a vysokoškolský pedagog, tankista v záloze
Voldánová Jolana, moderátorka
Vonderka František, novinář
Vondráčková Helena, zpěvačka
Voříšek Karel, moderátor TV Nova
Vostrá Markéta, vykladačka tarotu, astroložka a spisovatelka
Vrána Pavel, básník
Všetečka Jiří, profesor fotografie, zvaný Pražský chodec
Vyskočil Ivan, herec
Weinlich Karel, rozhlasový režisér
Weiss Petr, Prof., PhDr. PhD., sexuolog
Yemi AD, tanečník a choreograf

Zajíc Miroslav, fotograf a fotoglosátor
Zapletalovi Miloš a Hanka, zakladatelé a po léta organizátoři a tvůrci soutěže MISS ČR
Zawadská Valérie, herečka a dabérka
Zika Adolf, fotograf, filmový producent, režisér, judista, kytarista a cestovatel
Zindulka Stanislav, herec
Žáček Jiří, básník, textař a prozaik
Žádníková Zdeňka, herečka
Žertová Yvona, režisérka
Žikovská Petra, JUDr., právník
Žilková Veronika, herečka

JOSEF LOUDA
ČLOVĚK FOTOGRAF